

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu Mgr. Blanky Bedřichové a přísedících PhDr. Jiřího Hejného a Rosalie Davidové v hlavním líčení konaném dne 22. března 2017, **t a k t o** :

O b ž a l o v a n á :

D . V . T.,

nar. xxx v xxx ve Vietnamu, občanka Vietnamské socialistické republiky, v ČR naposledy bytem xxx, t.č. ve vazbě ve Vazební věznici xxx,

- j e v i n n a , ž e -

I.

v blíže nezjištěné době od 8. 2. 2015 do dopoledních hodin dne 10. 2. 2015 v Praze 2, Xxx, v bytě v prvním patře, který tehdy užívala, úmyslně fyzicky napadla **poškozenou nezletilou V.B.N.N. nar. xxx**, která jí byla svěřena k hlídání, a to přesně nezjištěným způsobem za užití tupého násilí velké intenzity působícího plošně na hlavu poškozené nezletilé v oblasti týlní směrem shora dolů, čímž jí způsobila přímou tříštivou a vpáčenou zlomeninu týlní kosti, s následným krvácením pod tvrdou plenu mozkovou, otokem a úrazovým poškozením mozku s poruchou vědomí, dále ji napadla blíže nezjištěným způsobem o střední intenzitě násilí, působícími opakovaně do pravé části obličeje poškozené nezletilé, čímž této způsobila pohmoždění měkkých tkání a krevní podlitiny na pravé tváři, svým jednáním tak způsobila poškozené nezletilé zranění mající ze soudně lékařského hlediska charakter těžké újmy na zdraví pro trvalé poškození mozku jako důležitého orgánu, o zranění poškozené nezletilé její rodiče neinformovala a dne 10.2.2015 v době kolem 21:30 hod. předala poškozenou

nezletilou jejímu otci V.D. D., nar. xxx, který ji neprodleně odvezl do Fakultní nemocnice Motol, neboť poškozená nezletilá měla krevní podlitiny v obličeji, křeče na levé straně těla, bloudivé pohyby očí a teplotu 37,9 °C a ztrácela vědomí, k těžšímu smrtelnému následku nedošlo jen v důsledku hospitalizace poškozené na klinice anesteziologie, resuscitace a intenzivní medicíny FN Motol, i přes lékařskou péči je však poškození mozku nezletilé poškozené V. B. N. N. vzniklé v souvislosti s výše popsáním úrazovým dějem trvalé, a to s trvalými následky na motorických i psychických mozkových funkcích, přičemž poškozená je dále stížena též sekundární poúrazovou epilepsií,

t e d y : jinému úmyslně způsobila těžkou újmu na zdraví a tento čin spáchala na dítěti mladším patnácti let

II.

v blíže nezjištěné době od 21. 12. 2015 do 23. 12. 2015 v Praze 2, Xxx, v bytě v pátém patře, který tehdy užívala, úmyslně fyzicky napadla **poškozenou nezletilou G.L. N., nar. xxx**, která jí byla svěřena k hlídání, a to přesně nezjištěným způsobem, pravděpodobně kopem či silným úderem pěstí velké intenzity do oblasti břicha poškozené nezletilé, čímž jí způsobila tržnou ránu okruží tenkého střeva uprostřed tukové tkáně okruží ve vzdálenosti okolo 2,5 cm od závěsu střevních kliček, tržnou ránu okruží tenkého střeva o průměru 1,3 cm bezprostředně nad kořenem okruží, splývající prokrvácení celého okruží tenkého střeva a velké předstěny, krevní výron pod pouzdrem hlavy slinivky břišní, krevní výron v předním listu tukového pouzdra pravé ledviny a krevní výrony pravé brániční klenby, o zranění poškozené nezletilé její rodiče neinformovala a dne 23. 12. 2015 kolem 20:45 hod. předala poškozenou nezletilou jejímu otci, který ji odvezl domů, přičemž již cestou domů ve vozidle poškozená nezletilá začala zvracet, když zvracení neustalo ani po příjezdu do bytu užívaného rodiči a opakovalo se, rodiče poškozenou dne 24. 12. 2015 kolem 00:30 hod. odvezli do Fakultní nemocnice Královské Vinohrady, kde byla poškozená nezletilá v 01:08 hod. po prvotním vyšetření pro těžkou dehydrataci z nezjištěných příčin přijata k hospitalizaci na Kliniku dětí a dorostu, v důsledku násilným jednáním způsobených výše popsáných vnitřních zranění došlo u poškozené nezletilé k rozvoji hnisavého zánětu pobřišnice s průnikem bakteriálních toxinů do krevního oběhu, k septickému šoku a k otoku mozku, následkem kterého poškozená nezletilá dne 24.12.2015 v 03:30 hod. zemřela, přičemž smrt poškozené nezletilé bylo možno odvrátit pouze včasným poskytnutím odborné lékařské péče, spočívající v chirurgické operaci břišní dutiny a v ošetření nitrobřišního poranění, k němuž však v důsledku neoznámení úrazového děje rodičům poškozené obžalovanou a vlastní nečinností obžalované nedošlo,

t e d y : jinému úmyslně způsobila těžkou újmu na zdraví, tento čin spáchala na dítěti mladším patnácti let a způsobila takovým činem smrt,

III.

v blíže nezjištěných denních hodinách dne 16.11.2015 v Praze 2, Xxx, v bytě v pátém patře, který tehdy užívala, neposkytla **poškozené nezletilé M.A. N., nar. xxx**, která jí byla svěřena

k hlídání, řádnou, dostatečnou a přiměřenou pozornost a péči, ke které byla při výkonu povolání chůvy povinna, zejména tím, že přestože měla pro nezletilou od rodičů dítěte zapůjčenou dětskou postýlku, poškozenou nezletilou umístila na standardní dvojlůžko, kde nezletilou zajistila pouze polštáři proti pádu a dále ji nekontrolovala, přičemž si byla vědoma, že v pokoji s poškozenou se volně pohybují i ostatní jí do péče svěřené děti včetně jejího syna V.T.L., nar. xxx, čímž poškozenou, vzhledem k jejímu velmi nízkému věku, vystavila nebezpečí fyzické újmy, v důsledku tohoto jednání obžalované poškozená utrpěla blíže nezjištěným mechanismem zranění, a to zlomeninu dolní části pravé pažní kosti s posunem úlomků a otokem měkkých tkání v okolí zlomeniny, tedy zranění mající ze soudně lékařského hlediska charakter ublížení na zdraví, obžalovaná, ačkoli si zranění musela být při bolestivé reakci dítěte vědoma, o zranění poškozené nezletilé její rodiče neinformovala a v přesně nezjištěné době mezi 18. - 19. hodinou poškozenou nezletilou v autosedačce předala otci nezletilé T. M. N., nar. xxx, poté co po příjezdu domů rodiče u poškozené nezletilé zjistili vysokou bolestivost pravé paže a rozsáhlý hematom na pravé paži nad loktem, převezli poškozenou nezletilou v době kolem 23:30 hod. na vyšetření do Nemocnice Na Bulovce oddělení dětské chirurgie a traumatologie, kde byla poškozené nezletilé po vyšetření fixována pravá paže sádrou na dobu tří týdnů, přičemž díky včasnému lékařskému zákroku nedošlo k trvalým následkům na zdraví poškozené nezletilé,

t e d y: jinému z nedbalosti ublížila na zdraví tím, že porušila důležitou povinnost vyplývající z jejího zaměstnání,

č í m ž s p á c h a l a

pod bodem I

zvláště závažný zločin těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1, odst. 2 písm. c) tr. zákoníku,

pod bodem II

zvláště závažný zločin těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1, odst. 2 písm. c), odst. 3 tr. zákoníku,

pod bodem III

přečin ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 148 odst. 1 tr. zákoníku

a o d s u z u j e s e

Podle § 145 odst. 3 tr. zákoníku a § 43 odst. 1 tr. zákoníku k **úhrnnému trestu odnětí**

svobody v trvání 11 (jedenácti) let.

Podle § 56 odst. 3 trestního zákoníku se pro výkon trestu zařazuje do věznice s ostrahou.

Podle § 73 odst.1 tr. zákoníku se obžalované dále ukládá **trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu práce ošetrovatelky a chůvy nezletilých dětí, a to na dobu 10 (deseti) let.**

Podle § 228 odst. 1 tr. řádu se obžalované ukládá, níže uvedeným poškozeným, na náhradě škody zaplatit :

- **poškozené V.B.N.N.** nar. xxx, trvale bytem xxx, finanční částku ve výši **58.369,- Kč**
- **poškozenému D. T. N.**, nar. xxx, trvale bytem xxx a **poškozené T. B. V.**, nar. xxx, trvale bytem xxx společně a nerozdílně finanční částku ve výši **30.214,- Kč**
- **poškozené spol. Slavia pojišťovna a.s.**, sídlem Praha 1, Revoluční 655/1, 110 00, IČ: 601 97 501 finanční částku ve výši **1.102.091,- Kč**

Podle § 228 odst. 1 tr. řádu se obžalované ukládá, aby níže uvedeným poškozeným, uhradila na náhradě nemajetkové újmy následující finanční částky:

- **poškozené nezletilé V.B.N.N.** nar. xxx, bytem xxx finanční částku ve výši **237.595,- Kč** za bolestné a ve výši **2.000.000,- Kč** za ztížení společenského uplatnění
- **poškozené T. L. N.**, nar. xxx, trvale bytem xxx za **duševní útrapy** finanční částku ve výši **500.000,- Kč**
- **poškozenému V.D. D.**, nar. xxx, trvale bytem xxx za **duševní útrapy** finanční částku ve výši **500.000,- Kč**
- **poškozenému D. T. N.**, nar. xxx, trvale bytem Xxx, za **duševní útrapy** finanční částku ve výši **500.000,- Kč**
- **poškozené T. B. V.**, nar. xxx, trvale bytem xxx za **duševní útrapy** finanční částku ve výši **500.000,- Kč**

Podle § 229 odst. 2 tr. řádu se níže uvedení poškození o d k a z u j í se zbytkem svého nároku na náhradu škody a náhradu nemajetkové újmy na řízení ve

věcech občanskoprávních:

- **poškozená V.B.N.N.** nar. xxx, trvale bytem xxx
- **poškozená T. L. N.**, nar. xxx, trvale bytem xxx
- **poškozený V.D. D.**, nar. xxx, trvale bytem xxx
- **poškozený D. T. N.**, nar. xxx, trvale bytem xxx
- **poškozená T. B. V.**, nar. xxx, trvale bytem xxx

O d ů v o d n ě n í :

Dokazováním, provedeným v hlavním líčení ve dnech 11.1.2017, 24.-26.1.2017, 1.3-2.3.2017 a 21.3.2017, byl zjištěn následující skutkový děj :

Obžalovaná D. V. T., matka v té době tříletého chlapce nejpozději od cca října roku 2014 do konce prosince roku 2015 pracovala jako chůva a nabízela prostřednictvím Facebooku hlídání vietnamských dětí za úplaty. Za tímto účelem si i koncem měsíce prosince 2014 pronajala velký čtyřpokojevý byt na adrese xxx v prvním patře, který za účelem hlídání dětí vybavila nízkými postýlkami pro děti, větším množstvím hraček, malou skluzavkou a dalšími proprietami, jako plastovými stolečky, židličkami, nízkými lůžky, matracemi, hopsadly atd. Současně dala inzerát, dle kterého hledala pomocnici při hlídání, nejlépe se zdravotnickým vzděláním. Obžalovaná sama žádné speciální vzdělání, které by ji opravňovalo k práci chůvy či k péči o nezletilé děti neměla, byla nedostudovanou studentkou chemie. V průběhu měsíce ledna a února 2015 byl o hlídání dětí ve vietnamské komunitě poměrně velký zájem, tento byl umocněn také českou pomocnicí, k níž děti rychle přilnuly. Obžalovaná stanovila úplatu za hlídání dětí na 300 Kč za den a 400 Kč, pokud dítě v bytě i přespávalo. Svého vlastního syna V.T.L., kterého nazývala „G.“ či „G.“ (dále pro přehlednost jen „G.“) pak od února přihlásila do předškolního zařízení a vodila jej tam od 3.2.2015 nejprve na dopoledne, posléze v dalších týdnech už na celý den, přičemž syn byl ve školce často jako poslední do zavíracích hodin. V průběhu měsíce ledna chodily děti tzv. „na zvykací dobu“, a to většinou pobývaly v bytě obžalované společně se svými rodiči a se slečnou M., tedy českou chůvou se zdravotnickým vzděláním. Koncem ledna byla větší část dětí nemocná, v únoru se pak již počty dětí ustálily na řádově cca 4 až 5, které obě ženy trvale hlídaly. Obžalovaná si občas odskočila se synem do školky či zpět nebo za nezbytnou pochůzkou. Svědkyně M. měla původně pracovat s obžalovanou jen příležitostně a měla být placená od hodiny. Nakonec v době do 14. února 2015 pracovala v bytě obžalované každý pracovní den od cca 9 hodin ráno do cca 6. až 7. hodiny večerní. S výjimkou rodičů nezletilé V. B. N. N. nazývané „B.“, kteří obžalovanou znali prostřednictvím jejího partnera vlastním jménem se ostatním rodičům obžalovaná představovala jako paní „H.“. Současně s jedinou

výjimkou, a to sv. H. T. T., matky nezletilé dívky, které říkali „V.“ – česky K. (jíž sdělovala, že je svobodná, bezdětná a žije s cizincem), všem ostatním rodičům tvrdila, že má 3 děti, které jsou však ve Vietnamu a jsou už starší, v Čechách zde pečuje o chlapce G.a, který je jejím adoptivním synem, jeho biologičtí rodiče žijí v Kanadě a jí byl svěřen do výchovy. Současně rodičům oznamovala, že má manžela, který pracuje v Praze jako kuchař v nějaké restauraci a že je o 3 roky starší. Obžalovaná s rodiči svěřených nezletilých dětí komunikovala většinou prostřednictvím telefonu nebo sociálních sítí, především Viberu a Facebooku, domlouvali, v kolik a kdy děti přijdou a jak si je rodiče vyzvednou. Za hlídání stanovila brzy měsíční taxy, a to 9 tisíc Kč za dítě, které občas přespávalo, 8 tisíc Kč za dítě, které pobývalo jenom přes den u chůvy, u menších dětí (např. u holčičky M. – bod III. rozsudku) pak obžalovaná inkasovala vyšší finanční částky, a to 11 tisíc Kč měsíčně včetně stravy. Tyto měsíční finanční částky pobírala bez ohledu na to, zda děti u chůvy právě pobývaly či nikoliv. Měsíčně si tak nejméně od března 2015 do prosince 2015 musela vydělávat 30 až 40 tisíc Kč, přičemž šlo o nepovolené podnikání bez souhlasu pronajímatele prostor a bez jakékoliv kontroly státu či sociálních a zdravotnických služeb. Za této situace tedy došlo ke všem žalovaným skutkům, které se v rozmezí několika měsíců odehrály všechny v průběhu roku 2015. Ačkoliv obžalovaná sama uváděla, že v té době měla zkušenost s hlídáním dětí v délce několika let, provedeným dokazováním v hlavním líčení se nepodařilo zjistit, že by před říjnem 2014 (kdy hlídala jen „B.“ jako dceru známých v nebytovém prostoru v Xxx) a před pronájmem bytu v Xxx ulici na předchozích pronajatých adresách hlídala jakékoli jiné dítě, a to přesto, že soud provedl výsledky všech ztotožněných rodičů opatrovaných dětí, tak předchozích pronajímatelů nemovitostí, kdy v jednom případě šlo o malý byt 1+1v 5. Patře bez výtahu (sv. L. – xxx -nájemní smlouva od 1.2.2014 byt 30 m²), a v dalším případě (sv. Z., xxx od července 2014 do 15.1.2015) šlo o nebytový prostor, který obžalovaná obývala dočasně se synem a pak realitní makléřce sdělila, že odjíždí do Vietnamu. Jak již bylo uvedeno, za těchto okolností došlo v bytě v Xxx, nejprve v první dekádě měsíce února 2015 k těžkému zranění poškozené **V. B. N. N. (dále pro přehlednost jen „B.“)**, a to za situace, kdy v bytě obžalované ve všedních dnech vypomáhala svědkyně M., která však nezletilou B. viděla a dokumentovala naposledy v pátek 6.2.v odpoledních hodinách jako zdravé a čilé dítě a po svém příchodu v pondělí dne 9.2.2015 ráno po 9. hodině již dívku zaznamenala jako ležící, s vysokou horečkou a bez zájmu o okolí, umístěnou v pokoji obžalované stranou všech ostatních hlídaných dětí. Svědkyně M. byla od ranních hodin dne 9.2. přesvědčována obžalovanou, že rodiče nezletilé B. o jejím stavu vědí, že dítě má pouze teplotu a že si ji nemohou vyzvednout, protože pracují. Ve skutečnosti obžalovaná v tuto chvíli teprve sdělovala písemně prostřednictvím Facebooku matce nezletilé informaci o teplotě dítěte, aniž se jakýmkoliv způsobem zmínila, že dítě utrpělo těžké zranění hlavy. Od pondělního rána do úterního večera, než dítě vyzvedl otec nezletilý, obžalovaná opakovaně uváděla svědkyni M., že je s rodiči v kontaktu, že je urgovala o řešení situace a že nemají čas dítě vyzvednout, přičemž sama s ním k lékaři jít nemůže, neboť nemá kartičku pojištěnce. Otec nezletilý se dozvěděl o horečce svého dítěte až v souvislosti s návštěvou bytu obžalované, kam přijel proto, že měl v práci na odpoledne volno a chtěl dceru odvézt domů. Obžalovaná mu to však s ohledem na teplotu dítěte rozmluvila a přislíbila, že se bude o dítě starat. Proto u obžalované v době od cca 16.00 do 17.00 hod. jen poseděl v přítmi pokoje, kde spala nejen dcera, ale také syn obžalované, dceři přiložil na čelo pár obkladů a s pocitem, že

je o dceru náležitě postaráno, z bytu odjel. Stejně skutečnosti sdělovala obžalovaná v průběhu dne (tedy v pondělí 9.2.) také matce nezletilé B.. Současně přislíbila, že pokud by se cokoliv dělo, rodičům se ozve, jinak to znamená, že teplota dítěti klesla. V úterý pak přesvědčovala rodiče, že dcera už je lepší, že sedí, hraje si, ačkoli tyto informace při konfrontaci s výpovědí svědkyně M. i zjištěním znalce se jeví jako jednoznačně nepravdivé. Poté, co obžalovaná zjistila, že stav nezl. B. se zhoršuje, teplota v žádném případě neklesá, dítě nereaguje, nepřijímá potravu a protáčí oči v sloup, začala naléhat v pozdních odpoledních hodinách dne 10.2.2015 na matku, aby zdravotní situaci dcery řešila, a po 20. hodině večerní pak napsala SMS otci, aby dítě vyzvedl a co má sdělit lékařům. Přes tyto skutečnosti se však o utrpeném úrazu nezletilé nezmínila a podnět rodině dala až poté, co svědkyně M. poškozenou fotila a chtěla situaci řešit konzultací se svým bývalým profesorem. Otec nezl. B., svědek V.D. D. si v době kolem 21:30 hod. dítě vyzvedl a když při převzetí dítěte a jeho ukládání do autosedačky viděl, v jakém je stavu, bezodkladně dceru odvezl do Fakultní nemocnice Motol na kliniku Anesteziologie resuscitace a intenzivní medicíny. V tu dobu už dítě ztrácelo vědomí, mělo v obličeji rozsáhlé hematomy, objevovaly se u něho křeče a oči v sloup. Matka přijela do nemocnice za otcem s určitým časovým odstupem (v cca 23.00 hodin), žádný z nich nemluvil dobře česky, proto komunikace nemocničního personálu s rodiči byla poměrně komplikovaná, nicméně dítě se během několika dnů podařilo stabilizovat. Rodiče nebyli schopni v průběhu noci podat informaci o tom, jak k úrazu nezletilé došlo. Ve středu 11.2. kolem poledne proto přivolala matka do nemocnice obžalovanou, aby tlumočila lékařům, jak k úrazu došlo. Obžalovaná popřela, že by o úrazu dítěte cokoliv věděla, nicméně byla informována personálem nemocnice, zejména ošetřující lékařkou MUDr. Š., že dítě utrpělo vážné zranění hlavy, a že je v bezprostředním ohrožení života. Přes tyto skutečnosti se vrátila dne 11.2. zpět domů za svědkyní M., které řekla, že stav B. není tak vážný, jak to vypadalo, že matka špatně rozuměla česky, že dítě má pouze teploty a že se brzy do bytu vrátí. Svědkyně M. tak setrvala v bytě obžalované do pátku 13.2., poté, co dne 13.2.2015 podávala vysvětlení na PČR a poté byla obžalovaná zadržena, se do bytu obžalované již nevrátila. Po propuštění obžalované ze zadržení Obvodním soudem pro Prahu 2 pokračovala obžalovaná dále v hlídání dalších nezletilých dětí. S ohledem na skutečnost, že v bytě na Praze xxx v Xxx ulici zůstala dlužit na nájmu a dále proto, že přes upozornění vlastníka využívala společné prostory domu pro uskladňování kočárků, autosedaček apod., byla jí dána výpověď z nájmu těchto prostor a z Xxx se musela k 31. červenci 2015 vystěhovat. Novou nájemní smlouvu získala na adrese Xxx v malém bytě 2+kk v 5. patře, kdy jednu z místností opětovně užívali totožní čínští manželé společně s cca 6 letým synem, v bytě však v podstatě pouze přespávali. Druhou místnost využívala obžalovaná pro hlídání dětí, které dále provozovala sama bez výpomoci, přičemž v bytě běžně měla 4 až 5 dětí včetně vlastního syna G.. I přes malé prostory a omezenou možnost vzdálit se od většího množství nezletilých dětí, které tvořily skupinu od cca 4-5 měsíčních kojenců přes batolata maximálně do 3 let věku, přijímala na hlídání stále další děti, a to z důvodu ekonomického zisku. Pokud potřebovala odvést nebo přivést svého syna ze školky, ponechávala nezletilé děti v bytě samotné, a to údajně v době, kdy všechny spaly. Některé z dětí hlídala i přes víkend. Z důvodu nedostatku prostoru (pronajatý pokoj, v němž současně bydlela, měl rozměr dle OMČ cca 5,6 x 3,6 m²), neměly už všechny děti své postýlky, dětská postýlka pro kojence byla pouze jedna, a to postýlka svěřená rodiči nezl. **M.A. N. (dále jen „M.“)**, do bytu se nevešla skluzavka, hopsadla ani

žádné jiné hračky. Pokoj byl zařízen pouze manželskou postelí, jednou dětskou postýlkou a několika židličkami s malým stolkem a televizí, ve vedlejší místnosti, tvořící současně vstupní chodbu a kuchyň) byly uskladněné k rozložení nízké postýlky na přespání. Děti, které neměly dost prostoru, aby se unavily a vydováděly, byly více ve vzájemném fyzickém kontaktu, mezi dětmi docházelo k různým třenicím a častěji se začala objevovat zranění. Jen poškozená **G.L. N. (dále jen „M.“)** od podzimních měsíců do své smrti utrpěla v průběhu listopadu 2015 zranění pod okem a vytržený trs vlasů o velikosti cca mince, dále v polovině prosince 2015 zranění uprostřed zad, které vypadalo jako popálenina, těsně před vánočními svátky 2015 dne 21.12.2015 pak rány patrně od hřebenu na hlavě a neidentifikovatelné modřiny. Z výpovědi svědků pak vyplývá, že drobné oděrky a modřiny mívaly i další děti včetně těch nejmenších kojenců. Za této situace dochází dne 16.11.2015 k úrazu nezl. M. (bod III. rozsudku), a to zřejmě v odpoledních hodinách opětovně v bytě obžalované, přičemž holčička, která na místo v dětské postýlce, kterou rodiče do bytu přivezli, je obžalovanou umístěna na manželskou postel, zajištěnou dle obžalované po stranách polštáři proti pádu nezletilé. Současně obžalovaná v bytě hlídá několik dalších dětí, ten den, nejméně v odpoledních hodinách od cca 17. hodiny, se v bytě nachází také její syn, který je živý, nezvladatelný, po pokoji skáče, včetně postele a chová se k ostatním dětem občas násilně – bere jim hračky, strká do nich atd. Obžalovaná jako jediná dospělá osoba na místě činu, přestože slyší dítě plakat a otcí si stěžuje, že malá byla zlobivá a že přes den křičela, si údajně nevšimne zlomené paže 8 měsíčního dítěte, ačkoliv reakce dítěte na zlomeninu musela být dle závěrů znalce hlasitá a nepřehlédnutelná, dítě s ručičkou nebylo schopno hýbat, navíc ruka obratem otékala. Obžalovaná popírá, že by jakkoli dítě udeřila, či že by byla přítomna jeho pádu, připouští, že na něj mohl spadnout či skočit její syn, protože v době, kdy dítě plakalo a ona přicházela z vedlejšího pokoje, byl syn poblíž. Nicméně popírá, že by dítě jakkoli bolestivě reagovalo na zranění plácem při oblékání či předávání otcí. Otec dítě přivezl domů v autosedačce tak, jak mu je předala obžalovaná, po probuzení nezletilé však oba rodiče zjistili, že dítě velmi bolestivě reaguje při dotyku na pravé paži a po vysvěcení dítěte objevili na pravé paži nad loktem dcery rozsáhlý hematom, proto ihned kontaktovali chůvu a ptali se, zda se dítěti něco nestalo. Chůva jakýkoli úraz dítěte popřela, proto rodiče s nezletilou odjeli do nemocnice Na Bulovce, kde na oddělení dětské chirurgie a traumatologie byla poškozená zrentgenována, ošetřena a pravá paže jí byla po konstatování zlomeniny paže fixována sádrou na dobu 3 týdnů. S ohledem na skutečnost, že dítě v tomto věku má velmi dobré hojivé schopnosti a pro krátký časový úsek od úrazu do ošetření, trvajícím v řádech několika hodin, nedošlo k žádným zdravotním komplikacím a ruka dítěte se vyhojila bez následků.

Po několika drobných blíž neobjasněných zraněních nezletilých dětí v péči obžalované D. V. T. zejména v období listopadu a prosince 2015 došlo k poslednímu a nejzávažnějšímu útoku na nezletilou G.L. N., kterou rodiče i chůva nazývali „M.“. I tato dívka byla svěřena do péče obžalované, a to už od jarních měsíců roku 2015. Matka poškozené M. byla v častém kontaktu s obžalovanou, zejména prostřednictvím Facebooku a dle dochované komunikace je zjevné, že spolu probíraly i poměrně osobní záležitosti. M. obžalovaná hlídala nejprve přes den, a to většinou v období od pondělka do pátku, poté od léta roku 2015 se postupně hlídání rozšiřovalo i na občasná noční přespání, kdy nezletilá zůstávala v péči chůvy i několik nocí po sobě a pravidelně zůstávala spát u obžalované z pátku na sobotu. Tak tomu bylo i v týdnu předcházejícím stíhané události, tedy z pátku 18.

prosinec na sobotu 19. prosince, kdy obžalovaná nezletilou M. hlídala. V sobotu zřejmě ve večerních hodinách, tak jak bylo zvykem, si nezletilou převezli rodiče domů a chůvě ji opětovně předali v dopoledních hodinách 21.12.2015. V průběhu neděle 20.12.2015 byla nezletilá ve střídavé péči svého otce, jeho sestry – svědkyně L. A. a jejího přítele sv. B., kteří současně pobývali v bytě 2+kk, do cca 9. hodiny ranní pak též v péči matky, která odcházela do práce. Otec nezletilé v nedělních dopoledních hodinách pospával, stejně jako sv. B., který byl ve stejné místnosti jako svědkyně L. A. a hrající si nezletilá poškozená. Poté svědkyně L. A. uvařila oběd, nakrmila nezletilou a se svým přítelem odjela. Současně otec poškozené odjížděl společně s poškozenou a dalšími přáteli na zápas ve florbale. Nezletilou brávil s sebou pravidelně, tato byla na střídačce, respektive u střídačky na žíněnce, kde si hrála za dozoru dospělých, neboť byla z přítomných dětí nejmenší, ostatní děti většinou pobíhaly po hale. Hala byla otevřeným prostorem, kde bylo na všechny dobře vidět. V průběhu neděle 20. prosince a pondělního rána nezletilá nejevila žádné příznaky jakékoliv choroby či úrazu, byla veselá, živá a přirozená, ačkoli reakci na aktivní násilné jednání, které bylo příčinou zranění vnitřních orgánů břicha nezletilé, nebylo možno dle závěru znalce utajit. Krátce po 10. hodině ranní dne 21.12.2015 otec přivezl nezl. M. k chůvě, která ji na žádost matky i otce nakrmila, neboť dítě nesnídalo, a poté s ní zůstala až do cca 20:00 hodin, kdy předala před domem dítě svědkyni L. A., tedy tetě nezletilé. Tato přijela taxíkem, obžalovaná dle vlastního vyjádření s ní došla s dítětem až k taxíku a svědkyně odvezla dítě domů za matkou. Svědkyni L. A. přišla poškozená M. už cestou velmi unavená a vyčerpaná, již tohoto večera po jídle a po uložení v noci zvracela. Matka ji poté umyla a současně objevila ve vlasové části hlavy úrazové změny, a to krvavé tečky připomínající rány po hřebenu. Dítě uložila a prostřednictvím Facebooku poměrně dlouho komunikovala s obžalovanou, kterou jednak žádala, aby nenechala dítě přejídat, že zvrací a dále jí vytýkala další zranění dítěte. Obžalovaná popírala jakoukoliv vinu, hádaly se, matka nezletilé vyjádřila nevoli nad opakovanými úrazy, jimiž M. v její péči trpí a žádala o vysvětlení. Obžalovaná reagovala velmi podrážděně, urazila se a navrhovala matce (a to poprvé za téměř rok hlídání), ať si své dítě hlídá sama. V závěru se chůva omluvila, matka ji požádala, aby dítě hlídala lépe a pečlivěji a s tím se rozloučily. V dopoledních hodinách kolem 10. dne 22.12. rodiče předali M. chůvě znovu, současně matka předala obžalované dárek, který měla připravený k Vánocům. Samotné zvracení rodiče tolik nepřekvapilo, M. dle svědeckých výpovědí zvracela poměrně často, zejména když se přejedla, proto matka pouze požádala chůvu o prevenci a více jednorázové zvracení neřešila. O průběhu dne 22.12. a 23.12. ve vztahu k nezletilé M. a jejímu zdravotnímu stavu neexistuje žádná dokumentace, obžalovaná sice opakovaně komunikuje s matkou po Facebooku, nicméně na žádné závažné zdravotní problémy nezletilé neupozorňuje (kromě flíčků kolem pupíku). Když M. po předchozí dohodě 23.12. ve večerních hodinách přebírá otec, přijde si pro M. nahoru, obžalovaná mu pouze ukazuje fleky, které se nezletilé udělali kolem pupíku (znalcem při pitvě nenalezené), které dezinfikuje slanou vodou. Na žádné jiné zdravotní problémy otce nezletilé neupozorní. Matce ve Facebookové komunikaci tvrdí, že se dítěti od ní nechtělo, že tam chtěla zůstat, že nechtěla odejít s otcem a že dělala, že spí. Oproti tomu otec konstatuje, že dcera byla velmi unavená a přítulná a chtěla být s ním. Přestože byt rodičů poškozené M. je vzdálen od bytu chůvy necelých 1,5 kilometru, již cestou vozidlem dítě výrazně zvrací, ve zvracení pak pokračuje i v bytě svých rodičů. Když zvracení neustává, rozhodne se matka kontaktovat otce dítěte,

který v mezidobí odjel opět do práce a žádá ho, aby přijel a mohli spolu do nemocnice, neboť sama neumí česky. Na manžela pak čeká téměř do půlnoci, volají taxík a odjíždějí do Fakultní nemocnice Královské Vinohrady, kam přijíždějí krátce po půlnoci 24.12.2015. V té době nezletilá již nechodí, je malátná, rodiče ji do nemocnice přinesou. Po prvotním ošetření konstatuje lékař na příjmu těžkou dehydrataci, nevede se odběr krve ani odběr vzorků, krev dítěte je výrazně zahuštěná, dítě okamžitě hospitalizují a žádají ARO o pomoc, nicméně děvčátko během krátké doby kolabuje a ve 3:30 hod. na následky vnitřních zranění břicha a otoku mozku umírá. Matka tuto informaci prostřednictvím SMS sděluje obžalované, která ji předtím několikrát kontaktuje a uklidňuje, že dítěti nic není, že bude v pořádku. Oproti svým tvrzením, že dítě nezvracelo a nemělo žádný problém, matce v průběhu noci vysvětluje, že dehydratace bude vyvolaná tím silným opakovaným zvracením. Krátce po úmrtí poškozené, ještě rodiče, zejména matka, prostřednictvím Facebooku s obžalovanou komunikují, tato je zve na oslavy i na karty, účastní se rozloučení s dítětem. Matka současně své rodině vysvětluje, proč nechce, aby dítě pitvali, a nechce vědět, co se stalo, aby to nemusela vyčítat chůvě nebo sobě, že dítě takové chůvě svěřila.

K jednotlivým bodům ve výroku rozsudku bylo provedeno následující dokazování:

K bodu I., poškozená B.

Obžalovaná D. V. T. popřela, že by nezletilé B. jakkoliv ublížila, či že by jen zanedbala péči o toto dítě. K předmětné věci uvedla, že B. hlídala poprvé v říjnu roku 2014, tam byla asi týden jen přes den. Vodila ji ráno maminka, otec ji večer odváděl. O měsíc později ji hlídala zase týden, a to už začínala holčička přespávat. Oba dva týdny ji hlídala na adrese xxx (nebytový prostor). Pak se přestěhovali na Xxx č. 20 a asi na přelomu ledna a února ji maminka žádala o hlídání znovu. Paní L. přivezla nezletilou k nim domů asi 31.1.2015 a holčička u ní zůstala asi do 2. nebo 3. února, kdy si ji otec večer vyzvedl. Je pravdou, že Binka při předávání plakala, ale nebylo to proto, že by se jí bála, ale proto, že otec si ji vyzvedl na původní adrese, proto musela s B. v kočárku čekat dlouho před domem na ulici. Hned další den paní L. přivezla B. na hlídání ráno znovu a tentokrát ji nechali u chůvy celý týden bez návštěvy a bez vyzvednutí. Dne 8.2. večer zjistila, že B. má teplotu, proto ji dala čípek na snížení teploty. Protože teplotu zjistila poměrně pozdě, maminku B. informovala až druhý den, tedy v pondělí 9. února, kdy jí telefonovala a dala o teplotě vědět. Protože maminka říkala, že si nemůže vzít volno v práci, nabídla jí, že holčičku může nechat u ní, že se o ni postará. To pondělí 9.2. odjela po obědě asi na 2 nebo 2 a půl hodiny na Cizineckou policii, v tu dobu hlídala děti slečna M.. B. s teplotou ležela v jejím pokoji na nízké postýlce kousek nad zemí. To odpoledne jí volal také otec B., chtěl přijít na návštěvu, kam se dostavil mezi 17. a 18. hodinou, nikoli kolem čtvrté jak uvádí, a pobyl tam asi půl hodiny. Vypili spolu čaj, seděli u stolu v pokoji, kde B. ležela, v pokoji bylo už přitímí - nesvítili, aby děti nebudili. Kontroloval svoji dceru, říkal, že je nějaká hubenější, ale vysvětlovala mu, že je to tím, že dostatečně nejí. Oproti přípravnému řízení obžalovaná v hlavním líčení uvedla, že otec B. jí neřekl, že jde dítě vyzvednout, říkal, že jde jenom na

návštěvu, protože musí zase druhý den do práce. Otec se sám rozhodl, že holčičku nechá u ní. Není pravdou, že by si holčičku svévolně nechala, žádal ji, ať se o holčičku postará. Už ráno v pondělí 9.2., když přišla slečna M., řekla jí, že B. je nemocná. Maminku B. dokonce vyzývala, když ji sami nemohou odvézt k lékaři, ať jí přinesou zdravotní kartičku, že ji k lékaři doprovodí. Rodiče jí však kartičku pojišťovny nepřinesli. B. krmila v pondělí mlékem a rýžovou kaší, v noci spala také u ní v pokoji. Brzy ráno z pondělka na úterý, kdy B. na okamžik na ni reagovala, jí dávala pít mléko. Když přišla v úterý sl. M., informovala ji o tom, že B. krmila. Pak se společně věnovali dětem, ona pečovala o B., tedy hlavně o B. a kolem oběda zjistila tu modřinu a červené tečky na obličejí. Dítě mělo teplotu, která různě kolísala. Obžalovaná uvádí, že kolem 2. hodiny informovala otce dítěte o stavu dítěte, ve 4 hodiny odpoledne otci B. volala a řekla, že by se měl pro holčičku zastavit a odvézt ji do nemocnice. Pak mu ještě později psala pro jistotu SMS. Otec však přijel až někdy po půl deváté večer s tím, že si musel půjčovat auto. To už mu v náručí přinesla dítě dolů, předala mu B. a doporučila návštěvu nemocnice ihned. V této části se výpověď obžalované rozchází jak s její výpovědí v přípravném řízení, kde doznala, že matka v pondělí ráno kontaktovala ji, nikoliv naopak, kdy při té příležitosti jí řekla, že dítě má horečku (souhlasí též s výpisem odchodního hovoru na tel. poškozené L. v 11.18 hodin str. 898 obr. č. 53 a následné komunikaci obžalované přes Viber). Skutečnost, že obžalovaná zdravotní stav dítěte řešila podle pokynů matky, je pak vyloučena informací, že dítě mělo horečku už v neděli v nočních hodinách, ačkoliv matka se o ní dozvěděla až v pondělí před polednem. Rozchází se též informace o způsobu léčby, která měla být dle pokynů matky, jež však o zdravotním stavu dítěte nevěděla. Pokud se týče údajů časových, v nichž měla obžalovaná informovat rodiče nezletilé o špatném zdravotním stavu nezletilé, i tyto se rozcházejí nejen s výpovědí otce nezletilé, ale také se zprávami SMS, záznamy telefonních hovorů a se záznamu na Viberu na čl. 885-923. Obžalovaná popírá, že by v období pondělí 9.2. byl v bytě kdokoliv jiný než ona, chůva sl. M. a otec nezletilé, žádného zranění ani bouli na hlavě či modřin si až do úterý nevyšimla (ač byla prokazatelně jediná, kdo s dítětem po oba dny manipulovala), poukazuje na to, že si jich nevyšiml ani otec, který poprvé o bouli na hlavě B. mluví až v úterý večer, když ji odváží do nemocnice (ani v této době však obžalovaná při předávání dítěte otci bouli nezaznamenala). O dalším průběhu ví zprostředkovaně od matky nezletilé, která ji ve středu kontaktovala telefonicky a žádala ji, zda by nemohla přijet do nemocnice, že potřebují tlumočnicka, že B. má těžké zranění, konkrétně jí paní L. sdělila, že doktoři řekli, že dítě mělo závažné zranění. Sestra nebo doktorka v nemocnici jí pak řekli, že to musí nahlásit na policii, že zranění je závažné, a ona se vrátila domů. Obžalovaná není schopna vysvětlit, proč svědkyni M. po návratu z nemocnice tvrdila, že zranění nezletilé není tak vážné, že si to patrně maminka špatně přeložila a že holčička bude brzy zdravá a má jen teplotu. K rozporům, jestli dítě otec přijel v pondělí 9.2. pouze navštívit nebo zda ji přijel vyzvednout uvádí, že sice u výslechu uvedla, že si ji přijel vyzvednout, ale ve skutečnosti se přijel na dítě jen podívat, domů si ho brát nechtěl (opět v rozporu s SMS komunikací na čl. 929 z 9.2.02015 ve 14:31). Ke konfrontacím k výpovědi s přípravným řízením uvedla, že lékařka nebo ta sestra v nemocnici mluvila o tom, že dítě má těžké zranění, ale neříkala, že závažné, před odchodem jí paní L. ještě řekla, že to není tak závažné, proto se domnívala, že šlo jen o následek horečky a informovala v tomto duchu sl. M. (vyloučeno výpovědí svědkyně MUDr. Š.é). Nepamatuje si a ani v přípravném řízení krátce po činu si nepamatovala, že matka dítěte měla být v pondělí

9.2. nemocná a že s ní o tomto komunikovala přes Viber. Údajně (č.1. 921-923) si nepamatuje, jak komunikovala s rodiči, když ze zpráv SMS i komunikace na Viberu vyplývá, že o závažném zdravotním stavu matku informovala až v pozdních odpoledních hodinách dne 10.2.2015 a otce informovala o tom, že dítě má znovu teploty až 10.2. po 20. hodině (záznam č.1. 929 - ve 20.02 hod. K výpovědi otce, který uváděl, že zdravotní stav B. obžalovaná údajně probírala s lékařkou svého syna uvedla, že lékařkou jejího syna je MUDr. M., která má ordinaci mezi xxxu a Xxx, ale nepamatuje si, jestli to konzultovala s ní nebo s kýmkoliv jiným zkušeným. Obecně lékařku dotazovala k různým možným zdravotním komplikacím mnohokrát. Jako nepravdivé tvrzení se projevilo i tvrzení obžalované, že B. byla unavená už v době, kdy jí 3.2.2015 maminka přivedla na hlídání. Tomuto tvrzení odporuje výpověď svědkyně M., která označila nezletilou za veselou a zdravou, bez jakýchkoli zdravotních problémů, i z fotodokumentace, kterou svědkyně M. přiložila a kterou pořídila v pátek dne 6.2.2015. Obžalovaná dále popřela, že by se jí rodiče po zjištění závažného zranění hlavy nezletilé ptali, jak se to mohlo stát, zda umí zranění vysvětlit (oproti tomu otec nezletilé uváděl, že obžalovaná v nemocnici obvinila z možného úrazu svědkyni M.). Je pravdou, že byt v Xxx byl veliký, byla sice v bytě stále s dětmi, ale nemohla vidět vždycky všechny na vlastní oči. K žádnému úrazu nedošlo v její přítomnosti a před jejíma očima, ale je pravdou, že například její syn a ještě další dítě vylezli na jídelní stůl, to sama viděla. Také je pravdou, že například nezletilou M. (bod 2 rozsudku) při tom, kdy lezla na stůl, jednou zachraňovala a sama se při tom zranila. Přiznává, že sama dokáže zvládnout tak 2 až 3 děti v takto nízkém věku do 2 let a že v období zejména února 2015 měla děti v bytě více. Měla však na pomoc paní M.. V době od 7. do 9. února 2015, tedy přes víkend, kdy paní M. v bytě nebyla, hlídala obžalovaná dle vlastního vyjádření asi 4 děti (odpovídá též připojené fotodokumentaci na čl. 863-880.) Domnívá se, že pokud by sama byla v jiné místnosti a některé z dětí spadlo ve vedlejší místnosti, že by takovou skutečnost neslyšela, i kdyby dítě plakalo. Obvykle však mívala všechny děti v jedné místnosti, zvláště pokud si odskočila do koupelny nebo na WC, ale nemohla je kontrolovat neustále. Nicméně vždy, když se vrátila, byly v pořádku. Při dalším jednání obžalovaná připustila, že v době, kdy vyzvedávala syna do školky, či ho odváděla do školky, ponechávala děti v bytě bez dozoru, údajně to však bylo v době, kdy všechny děti současně spaly. Konkrétně k nezletilé B. uvedla, že nikdy na stůl nelezla, ale viděla ji jednou, že vylezla na malý stoleček a snažila se lézt u okna na topení. B. nebyla úplně klidné dítě, když byla s jejím synem, tak běhala. K převlékání B., která neměla vlastní oblečení v době návštěvy otce, uvedla obžalovaná, že dětem kupovala sama oblečení (vyvráceno výpovědí rodičů hlídaných dětí) a že ji převlékala proto, že se dítě hodně potilo. Zranění, které B. utrpěla, si nedokáže nijak vysvětlit, sama ji nechovala, v její přítomnosti k žádnému pádu či úderu poškozené nedošlo.

Otec poškozené **svědek V.D. D.** uvedl, že chůvu pro dceru B. sehnala jeho přítelkyně Ly prostřednictvím svého kolegy z práce, kterému říkají T. a měl snad být partnerem obviněné. Detaily hlídání zajišťovala partnerka, pamatuje si však, že dcera byla u chůvy už někdy koncem roku 2014 a zůstala tam několik dnů. Někdy v lednu 2015 partnerka získala práci, proto dávali znovu dceru na hlídání, to už ji vozili do bytu v Xxx ulici. Ráno dceru do bytu vozila manželka, večer si pro ni jezdil. Naposledy byla dcera u chůvy v únoru, byla tam nadvakrát, nejdříve na počátku února asi na dva dny a pak znovu v kuse několik dnů. Dceru

k chůvě dovezla přítelkyně, bylo to asi 3. nebo 4. února, zanechala ji u chůvy i přes noc, on v té době byl hodně zaměstnán. Dne 9.2.2015 odpoledne měl volno z práce, chtěl se na dceru jet podívat, neboť nevěděl, jak bude u chůvy dlouho, to domlouvala přítelkyně. Než k chůvě vyjel, volal jí, ale ona mu řekla, že tam má návštěvu a že mu zavolá zpět. Pak mu znovu volala a on vyrazil za svojí dcerou, kam přijel někdy kolem 16.00 hodiny. Teprve tam mu chůva řekla, že dcera má horečku, do té doby to nevěděl. Dcera ležela v pokoji naproti kuchyni, ve stejném pokoji byl i syn chůvy, kterému bylo 3 – 5 let. Oba leželi na nízkém lůžku u země. Chlapec spal, dcera se však nepohybovala, vůbec nereagovala. Políbil ji na čelo, ale má pocit, že nic necítila. Požádal chůvu o ledový obklad, ten jí přiložil na čelo. Dcera nejevila zjevné známky zranění, jen z levého oka slzela. To že dcera nereaguje ani na ledové obklady připisoval její horečce, není schopen popsat, jak na horečku reagovala doma, protože takovou horečku nikdy neměla. Dále uvedl, že dcera byla oblečena do cizího oblečení, které jí bylo velké a nebylo její. Také byla umytá. Chůva mu řekla, že má horečky 38,5 – 39°C, ale neřekla, od kdy ty horečky má. Dále mu říkala, že volala lékařce svého syna a ptala se jí na řešení zdravotní situace. Ta doktorka jí měla říct, že pokud má dcera horečku a modřiny na obličejí a zadní části hlavy, že ji má odvézt ihned do nemocnice. On však na obličejí dcery žádné modřiny neviděl, nerozuměl tomu. Chůva mu také říkala, že už dala dceři léky proti horečce a nějakou směs medu a hrušky. Říkala, že mu nevolala, že má dcera teplotu, protože léky na to doma má. Jestli informovala jeho přítelkyni, svědek nevěděl. Chtěl vzít dceru domů, ale obžalovaná ho přesvědčovala, že není třeba brát dítě domů, že se o něj postará. Poradila mu, že má nechat dceru u ní, že to bude lepší, protože jde jen o horečku, kterou děti dostanou snadno a on by ji stejně v úterý ráno převážel zpět, když jde do práce. Z tohoto důvodu ji neodvezl do nemocnice už v pondělí. Domů odjel asi po hodině. Chůva slíbila, že pokud by se něco stalo, dá jim vědět. V hlavním líčení si svědek vzpomněl, že v bytě chůvy zahlédl nějakou Češku, která hlídala další dítě, ale nemluvil s ní, nedokáže jí popsat. Ví, že o jeho dceru se pokaždé, když s ní mluvil, starala ta Vietnamka, a to i když tam byla dcera na hlídání předtím. V úterý volal chůvě mezi 10.30 a 12.00 hodin a ptal se na zdravotní stav dcery, ona mu řekla, že dceři je lépe, že je všechno normální, že má teplotu 38,5°C a že sedí a hraje si, tedy myslel, že je to v pořádku. Pak se chůva neozvala, až po osmé hodiny večer zavolala jeho přítelkyně, že jí chůva psala, že dceru mají odvézt druhý den do nemocnice. Požádal ihned zaměstnavatele o volno, měl však problém se startováním vozidla, takže přijel k chůvě kolem půl desáté večer s tím, že dceru odveze do nemocnice hned. Chůvě volal, nechtěl jít už ani nahoru, chtěl, aby mu chůva donesla dceru před dům, před domem na ni asi 10 minut čekal. Když mu chůva dítě přinesla, zjistil, že na obličejí dcery jsou modřiny a to na pravé tváři. Modřiny byly pod okem přes celou tvář. Oči dcery se dívaly jedním směrem nahoru, její tělo bylo strašně měkké, jakoby neměla ani kosti, vůbec se nehýbala, proto ji hned uložil do dětské sedačky a odvezl do nemocnice v Motole. Měl pocit, že dcera nic necítí ani nevnímá. Když ji převzal od chůvy a dával ji do sedačky, držel ji za hlavu a myslí si, že měla vzadu na hlavě bouli. V nemocnici ji rovnou předal na recepci lékařům, vysvětloval, že dítě bylo v péči chůvy, že neví, co se mu stalo. Nebyl k dispozici žádný tlumočník (svědek nemluví česky). Přítelkyně přijela později asi kolem 23. hodiny, čekali oba v nemocnici do tří do rána, pak odjeli domů. Druhý den stále neměli lékaři žádného tlumočníka, proto manželka volala paní D., aby jim tlumočila. Doktoři jim pak řekli, že stav dcery je velice vážný, že to možná nepřežije, a že takové malé dítě nemohlo spadnout samo, že to budou hlásit policii.

Poté paní D. odešla z nemocnice. Od té doby v kontaktu s obžalovanou nebyl, volal mu jenom její přítel, chtěl jít za dítětem na návštěvu do nemocnice, což zakázal. Neví, zda jeho přítelkyně byla v kontaktu s chůvou, ani jestli kontaktovala přítele chůvy. U chůvy v bytě vídal většinou tři děti, a to včetně své dcery a syna chůvy (k chůvě jezdil pozdě večer). K povaze a chování své dcery před úrazem uvedl, že vždy byla velmi klidné dítě, nebyla aktivní, většinou spala nebo jedla. Moc si ani nehrála. Dokázala sama vylézt na židli, ale viděl to jen jednou. Chůva s ním mluvila i o tom, že jeho dcera není odvážná a že ji bude učit nějaké hry, ale blíže to nespecifikovala. Když se ptal chůvy, jak k úrazu mohlo dojít, řekla, že neví. V nemocnici tvrdila, že pokud dítě spadlo v jejím bytě, tak k tomu muselo dojít v době, kdy tam byla ta česká chůva, kdy ona šla ven. Nechápe, proč ho chůva nekontaktovala dříve, ale posílala mu SMS až v době, kdy už byl na cestě za dcerou, tedy v úterý večer. K současnému zdravotnímu stavu své dcery svědek uvedl, že je postižená, lékaři řekli, že mozek už svou činnost nikdy plně neobnoví, je ochrnutá na část těla. Je jí 3,5 roku, ale chová se jako roční dítě, nedokáže chodit ani mluvit. Otec dále uvedl k aktuálnímu zdravotnímu stavu nezletilé, že dítě vyžaduje celodenní péči matky, tato musela přestat pracovat. V době pobytu ve Vietnamu se její zdravotní stav zhoršit, museli jí operovat, v současné době trpí křečemi. Jejich život v důsledku zranění nikdy nebude takový jako dřív. Dítě je na nich plně závislé.

Nezletilou poškozenou sebou rodiče přinesli před začátkem hlavního líčení i do jednací síně, neboť pro ni nemají žádné hlídání, dítě se nijak neprojevovalo, rodiče jej nosili

MUDr. M. – ztotožněná lékařka syna obžalované, však jakoukoli konzultaci s obžalovanou o úrazu dítěte, o níž se zmiňuje svědek V.D. D., popřela. Popřela také, že by zdravotní stav jakéhokoli dítěte probírala s obžalovanou telefonicky, obžalovaná s ní konzultovala pouze při návštěvách. K věci po nahlédnutí do dokumentace nezletilého T.L.V. uvedla, že byla pediatričkou syna obžalované od 19.ledna 2015, již více než rok však dítě neviděla. Obžalovaná přišla se synem na tříletou prohlídku, dítě bylo trochu opožděné, negativistické, nemluvílo česky. Doporučila logopedii a psychologické vyšetření, v průběhu celého roku specialisty však obžalovaná nenavštívila, žádanky si vyzvedla opakovaně, a to nejméně 3x s tím, že je ztratila. Nezletilého T.L.V. viděla lékařka naposledy v lednu 2016, to jej přivedl strýc s tím, že matka odcestovala. Od té doby o dítěti neví, pozvánka na pětiletou prohlídku se vrátila nedoručená. Po nahlédnutí do dokumentace lékařka uvedla, že u ní byla obžalovaná s dítětem naposledy 30.1.2015 a poté až 31.3.2015, rozhodně však nebyla v ordinaci kolem 9.2.2015 ani jí netelefonovala. Pokud sebou obžalovaná měla cizí dítě, přičemž připouští, že v jednom případě k tomu asi došlo, ošetřovala by ho, pokud by ho měla v evidenci, v kartě syna obžalované takový záznam není. Obžalovaná se při jedné z návštěv ptala, jak naložit s nemocným dítětem v akutním případě, lékařka jí poučila o fungování pohotovosti. Pokud by k ní obžalovaná kdykoli s dítětem po úraze či v těžkém stavu přišla, pomoc by jí rozhodně neodmítla a dítě by samozřejmě ošetřila i bez dokladu pojišťovny s tím, že by jí případně dali ošetření k úhradě.

Matka nezletilé B. **svědkyně T. L. N.** shodně do protokolu v přípravném řízení i v hlavním líčení uvedla, že s obžalovanou se seznámila prostřednictvím společného kamaráda, jejího spolupracovníka T. Ví o tom, že T. byl přítelem chůvy, otcem jejího syna. Chůvu znala jako

paní D.. Seznámila se s ní asi tři měsíce před žalovanou událostí. Věděla o ní, že má nějaký problém s ledvinou, nemůže dělat těžké věci, proto hlídá děti. Domluvili se na částce 300 Kč denně za hlídání bez spánku a 400 Kč, pokud nechá dceru přespat u obžalované, tato výše zahrnovala i stravu dítěte. Na době přesného hlídání domluveny nebyly, chůva hlídala dítě jednou někdy ke konci roku 2014, ale to tam dcera ještě nespala. Byt byl někde u tramvajové zastávky Xxx a byl mezonetový (ztotožněn nebytový prostor v Xxx). Celkem jí chůva hlídala asi 4x, ale to tam byla maximálně jeden, dva dny. Když došlo ke zranění dcery, tak byla na hlídání u chůvy naposledy, a to začátkem února 2015. Poprvé ji odvezla k chůvě v neděli 1.2. vpozdvečer, nechala ji tam na hlídání do úterý, kdy si pro ni navečer opět přišla. Dcera byla v pořádku. Pak ji dalšího dne, tj. ve středu (4.2.) kolem osmé hodiny odvezla zpátky k paní chůvě a dceru u chůvy nechala. Nedomlouvaly se přesně, kdy si pro ni přijede, dcera tam měla být více dní. V neděli 8.2. kolem 20.00 hodiny jí chůva psala, že dcera měla horečku, ale nebylo to nic vážného, proto jí volala, ale chůva řekla, že dcera je jen unavená (dle záznamu zajištěného mobilu a komunikace Viber jednoznačně vyplývá, že to bylo až v pondělí v dopoledních hodinách po příchodu sv. M. (cca 11-13 hod. - viz č.l. 896-898, 921-923). S ohledem na to, že sama byla nemocná, poprosila jí, aby dceru dobře hlídala, aby od ní nemoc také nedostala. S chůvou byla v každodenním kontaktu, psaly si SMS zprávy, telefonovaly si. Chůva jí však nehlásila, že by dcera měla nějaké problémy. Říkala, že vše bylo normální. K prvnímu problému mělo dojít v neděli večer. Ví, že v pondělí jel na návštěvu k chůvě její druh, když se vrátil domů, říkal, že dcera je stále trochu unavená, že když tam byl, tak dcera spala. V úterý jí pak chůva psala, že dcera má horečku, že je unavená, že ležela a nehrála si. Psala jí až někdy odpoledne, přesný čas si z hlavy nepamatuje. Chůva jí psala, že dcera je stále unavená, a že má horečku, a že se u ní objevily výraznější žíly. Ona jí pak volala po sedmé hodině, že přítel pro dceru přijede a odveze ji domů. Ví, že přítel přijel až mezi devátou a půl desátou a odvezl od chůvy dceru rovnou do nemocnice. S přítelem komunikovala po telefonu, když už byli v nemocnici, řekli jí, že dcera již nebyla při vědomí a že ji umístila na jednotku intenzivní péče, proto kolem 23.00 hodiny přijela do nemocnice za ním a v nemocnici zůstali. Lékaři jim vysvětlili, že dcera měla vážné zranění mozku, a že ji musí sledovat. Kontaktovali proto chůvu a ta jim řekla, že nic neví. Neví, proč se to stalo. Neřekla jim, jestli dcera upadla, nebo se uhodila, nebo zda jí někdo ublížil. Tvrdila, že prostě nic neví. Ví o tom, že společně v bytě s obžalovanou občas hlídala děti nějaká česká chůva, ale nic bližšího o ní neví, obžalovaná jí říkala, že Češka jí pomáhala hlídat děti několik hodin denně. Dcera byla před úrazem velmi mírná a klidná holčička, nebyla příliš fyzicky aktivní. Když jí chůva oznámila, že má dítě horečku, nenabídla jí, že by ji sama odvezla k lékaři. Až v úterý večer jí řekla, že se situace zhoršila, aby dítě odvezli do nemocnice. Jaké léky jí chůva podávala, přesně neví, dceři sebou vždy dávala léky proti teplotě a náhradní oblečení. V nemocnici pak zjistila, že dcera má na obličejí fialové fleky, nepamatuje si již, na které straně, ale fleky měla přes jednu třetinu poloviny obličeje. Když byla v bytě u chůvy, neviděla tam nic, z čeho by dítě mohlo spadnout, viděla pouze postel, židli nebo stůl. Ví o tom, že tam byla skluzavka podobná té na fotodokumentaci z OMČ. Ví o tom, že dcera by byla schopná vylézt na židli nebo na postel, na stůl určitě ne. Pokud se jedná o T., domnívala se, že spolu žijí, ale asi spolu nežili, protože když byla v bytě, nikdy ho tam neviděla. Pokud se týče zdravotního stavu dcery, po prvotní hospitalizaci v Motole, kde byla asi dva měsíce, pak byla v láních, byla odvezena domů, musela jezdit na kontroly mozku, rehabilitovat. Pak odjela do

Vietnamu, tam se její stav zhoršil, měla další operaci mozku. V současné době má křeče, není schopna chodit ani mluvit, je schopna samostatně sedět a hrát si s hračkami pro děti do 1 roku. Leze po čtyřech, není schopná se samostatně najít. Její vývoj se zastavil asi na věku jednoho roku. Musí brát opakovaně léky. Pojišťovna Slavia, u které byla dcera pojištěna, uhradila pouze první pobyt v nemocnici na JIP, všechny další náklady s léčbou byly rodiny fakturovány, zaplatila jen nepatrnou část faktury z Motola, protože neměla již peníze. Musela pak platit ještě dále pobyt v lázních a rehabilitace. V době hospitalizace dcery jí chůva kontaktovala pouze zpočátku, žádnou finanční pomoc jí nenabídla. Svědkyně uvádí, že dcera je na ní v současné době naprosto závislá, nemůže jí hlídat někdo cizí, musí s ní být celodenně doma. Pro jejich rodinu to znamenalo naprostý zvrat v životě, musela přestat pracovat.

Výpovědi obou rodičů soud hodnotí jako plně věrohodné, neboť korespondují, s nepatrnými odchylkami zdůvodnitelnými časovým odstupem od stíhané události, s vlastními výpověďmi v přípravném řízení i s výpovědí sv. M., a to pokud se týče povahy a abnormální klidnosti poškozené a neschopnosti vylézt do výšek, přesahující výši postele či židle. Tento popis povahy a pohyblivosti poškozené B. je však v naprostém rozporu s tvrzením obžalované, která popisuje poškozenou nezletilou jako velmi čilé dítě, popírá, že by jí způsobila nějaký úraz, či jej zavinila byť jen z nedbalosti a snaží se předstírat, že to mohla být právě poškozená, která sama vylezla do výšky, odkud spadla, popř. po vyloučení tohoto úrazového děje znalcem uvádí, že mohla být shozena dalším z dětí, které do výšky lezlo též. Skutečnost, že dítě muselo na úrazový děj, ať již byl jakýkoli, silně reagovat jak hlasitým pláčem, tak případně i bezvědomím je jednoznačně popsána znalcem a usvědčuje tak obžalovanou z lživého popisu události i nepravdivých tvrzení o vývoji zdravotního stavu poškozené v průběhu dnů 9.2. a 10.2.2015, tak jak je popisovala při komunikaci s rodiči nezletilé prostřednictvím SMS i na sociálních sítích.

Svědčce J. M. k věci uvedla, že s obžalovanou se seznámila na inzerát někdy koncem roku 2014, kdy obžalovaná hledala výpomoc při hlídání dětí. Práce jí zaujala, sama měla zdravotní školu, proto se přihlásila jako zájemce. Domluvily se s obžalovanou, která se jí představovala jako E.V., přijela se podívat do bytu v Xxx ulici, domluvily se na podmínkách práce. Nejprve měla pracovat jen několik hodin v týdnu, nakonec však chodila do práce od pondělka do pátku každý den, většinou od 9.00 hodin do 18.00 hodin. Poprvé byla v práci 5.1.2015, pak se domlouvaly na přesné hodině nástupu vždy přes SMS. Děti, které hlídaly, byly ve věku asi od 5 měsíců asi do dvou let. Děti tam byly vesměs přes den, ona odcházela kolem 18.00, někdy 19.00 hodiny. Některé děti odcházely až po ní. Zda tam děti spaly už v lednu si není jistá. V druhé polovině ledna začaly být děti nemocné, po nějakou dobu je vůbec nehlídaly. S E. hlídaly děti společně, ona si někdy odskočila do školky pro syna nebo někam jinam. Asi od počátku února začaly děti v bytě přespávat. Ví o tom, že tam přespávala např. B., která však do bytu přišla až někdy začátkem února. Podle fotografií, které má svědkyně v mobilu, zjistila, že 2.2. již byla B. v bytě. Byla tam vždy od rána do večera, neví, jestli tam po celou dobu spala, ale E. jí říkala, že tam B. spí, že její máma pracuje. B. byla hodná, klidná a usměvavá holčička, velice přítulná a ráda se chovala. Nebylo to rozhodně problémové dítě, byla velmi klidná až utlumená. S dětmi vůbec neběhala, spíše občas podala hračku. Vzpomíná si, že v týdnu od 2.2. do 6.2. byla v pořádku, chodila, i když

ne zcela ještě pevně, smála se, mávala na ní, ona jí fotografovala a fotky také přiložila ke spisu. Nevšimla si vůbec, že by byla nějak nachlazená, nebo že by měla jakýkoliv zdravotní problém. O víkendu 7.2. a 8.2. v bytě u E. nebyla, přišla do práce až 9.2.2015 ráno kolem 9.00 hodiny, v tu chvíli již B. ležela na nízké postýlce asi 10cm nad zemí v pokoji, kde spala E., byla rozpálená a měla horečku. E. říkala, že jí měřila teplotu, uváděla že má asi 39°C, sama to neověřovala. E. říkala, že B. jenom kouká a leží. Mluvily spolu o tom, že by jí měla vzít k doktorovi, ale E. jí sdělila, že nemá kartičku pojišťovny, a že rodiče si pro ni nemůžou přijít. Proto se o ni má starat sama sirupy. Víc o tom nemluvily, ona sama o nezletilou v tu chvíli nepečovala, ale byla vedle v herně s dalšími třemi dětmi a synem paní E. a věnovala se těmto. E. se věnovala B. ve vedlejší místnosti. Někdy mezi 12. – 13. hodinou E. z bytu odešla, říkala, že jde na cizineckou policii, neví přesně, jak dlouho tam byla, v tu dobu zůstala s dětmi sama. B. ležela ve vedlejší místnosti na posteli, pořád jenom koukala, přišlo jí to zvláštní. Oči měla v sloup, myslela si, že je hodně dehydrovaná, proto se jí snažila dát pití, ale moc nepila a ani nereagovala. Nechtěla ani jíst. E. jí říkala, že si volala s rodiči, že by si pro ni mohli přijít, ale tuto informaci má svědkyně pouze z doslechu, u žádného telefonátu nebyla. Svědkyně dále uvedla, že odešla z bytu v pondělí asi kolem 18. – 19. hodiny, zachytila, že předtím se za B. zřejmě zastavil tatínek, ale sama s ním nemluvila. Neví, co s E. probírali. V úterý 10.2. přišla opět kolem 9.00 hodiny, B. byla stále ještě v bytě a vypadala ještě hůř než v pondělí. E. ji upozornila, že má na tváři modřinku, myslela si, že se třeba někde bouchla. B. pořád ležela v posteli, nijak se neprojevovala, neplakala, jenom ležela a E. jí dávala nějaké léky, ale neví jaké. Pořád říkala, že by si pro ni rodiče měli přijít. Svědkyně odcházela i v úterý z bytu mezi 18. – 19. hodinou, to pořád B. ležela a měla oči v sloup. Koukala se nahoru. Ona jí ten den ani den předchozí vůbec z postýlky nezvedala, nepřebalovala, jen jí dávala vleže napít, když E. nebyla doma. Další den jí E. pak řekla, že tatínek si v noci pro malou přijel, že leží v Motolské nemocnici a že má krvácení do mozku. Později ale přišla a řekla, že maminka špatně rozumí česky, a že to zdaleka není tak zlé, že je jenom nemocná a má horečku. Ulevilo se jí a těšily se, že se jim B. zase vrátí. Rodiče B. svědkyně nikdy neviděla, nezná je. Svědkyně po seznámení se způsobem resp. rozsahem zranění, která nezletilá B. utrpěla ve formě tříštivé zlomeniny lebky v týlní oblasti hlavy, uvedla, že si neumí představit, jak by se jí takové zranění mohlo přihodit, možná se to mohlo stát o tom víkendu, co v bytě nebyla. Ona sama si nezletilou 10.2. v dopoledních hodinách fotografovala kvůli červenému fleku na tváři, protože chtěla tu fotografii poslat svému učiteli ze zdravotnické školy, jestli by jí neporadil, od čeho může flek být. Pokud se týče dalších spolubydlících, ví o tom, že v bytě v Xxx přespával bratr E., skoro se nezdravili, měl tam vlastní pokoj, ale s nikým nekomunikoval. Někdy večer pak za E. chodil nějaký muž, asi manžel nebo přítel. Byl to Vietnamec, ale nic bližšího neví. Kromě nezletilé B. a syna obžalované hlídaly v bytě ještě chlapečka L. (L.) ve věku asi pět měsíců a pak holčičku H., které byly asi tři roky. Syn svědkyně, kterému říkaly G., chodil do školky většinou jen dopoledne, neví, který z těch dnů ve školce byl, ale jeden určitě. Ze všech dětí, které hlídaly, byl nejzlobivější, rozmazlený a hodně chytrý. Lítal po bytě, křičel, byl výbušný a jednou do ní i strčil. Ostatních dětí si moc nevšímal.

Svědék V. L. H. označovaný obžalovanou i dalšími svědky jako „T.“ uvedl, že je kamarádem obžalované, v žádném případě však není jejím partnerem. S obžalovanou se

stýkal v posledních asi třech letech, seznámili se někde v nákupním centru. Příležitostně k ní chodil i na návštěvy, ale nikoliv příliš často, občas hlídal jejího syna. Do jejích osobních záležitostí se neplete, neví, kdo je G. otec. Neví o tom, že by v bytě na Xxx ulici s obžalovanou někdo bydlel, ona užívala jeden pokoj a kuchyň, druhý pokoj tam měli nějací Číňané. Přespal tam jen několikrát, a to v době, kdy byla obžalovaná doma pouze se svým synem. Pokud byl v bytě přes den, viděl tam občas nějaké děti, zná holčičku M., o té obžalovaná často mluvila a mluvila o tom, že její rodiče často chodí za zábavou nebo tančit, protože jí dceru často nechali na noc, i když s tím nepočítala. Mluvili o tom spolu proto, že pokud spolu chtěli nějak jít, často mu obžalovaná volala, že nikam jít nemůže, protože rodiče si dítě nevyzvedli. Ví také, že opakovaně měla obžalovaná rodiče shánět a informovat, že mají nemocné dítě, ale rodiče ani přes opakovaný kontakt si dítě s horečkou nevyzvedli. Ví také o tom, že obžalovaná hlídala holčičku B., zná rodinu této holčičky, její maminka je kolegyně z práce. Uvádí, že nechce někomu ublížit, je kamarádem matky B. stejně jako obžalované, ale oproti přípravnému řízení v hlavním líčení uvedl, že opakovaně byl přítom, když otec nezletilé B. napadl svojí přítelkyni, a to jednak u nich v restauraci před ostatními lidmi ještě před úrazem B. a poté také v nemocnici, kde byl údajně s obžalovanou za nezletilou na návštěvě, když obžalovaná přijela na místo tlumočit. K chování obžalované uvedl, že má děti moc ráda, je hodně starostlivá, velice pečlivá, chová se k dětem velmi jemně a vždy se zlobila, že nechápe, jak někteří dospělí mohou dítě plácnout, protože sama by to neudělala. Svědek v přípravném řízení tvrdil, že v bytě obžalované neměl žádné své věci, v hlavním líčení však uváděl, že protože je svobodný, hodně cestoval, vozil si často k obžalované své osobní věci na vyprání a tyto věci tam proto míval. Dále uvedl, že v prosinci 2016 v bytě téměř nebyl, hodně cestoval, s obžalovanou se stýkal minimálně. Vyloučil, že by byl v bytě od 18.12. do 23.12., je pravdou, že na žádost obžalované v noci z 24.12. na 25.12. hlídal jejího syna, neboť přestože slaví Vánoce, Štědrý den 24.12. neslaví.

Výpověď svědka V. L. H. soud posoudil jako výrazně účelovou - tento uvádí skutečnosti, které jsou v rozporu nejen s tvrzením ostatních svědků, ale také s listinnými důkazy včetně Facebookové komunikace a komunikace prostřednictvím SMS mezi obžalovanou a rodiči nezletilých poškozených dětí.

Z výpovědi svědkyně **MUDr. Š Š.**, lékařky Fakultní nemocnice Motol, oddělení Kliniky anesteziologie, resuscitace a intenzivní medicíny soud zjistil, že tato lékařka pracovala a pracuje na výše uvedeném oddělení Fakultní nemocnice Motol, přičemž poškozenou nezl. V.B.N.N. tedy B. nepřijímala, ale byla její ošetřující lékařkou. Do práce nastoupila 11.2.2015 v ranních hodinách na 7. hodinu ráno jako běžný lékař na osmihodinovou službu. Pacientka byla již přijata, měla k dispozici dokumentaci k příjmu, ale o úraze jim nebylo nic známo, neboť rodiče jim nebyli schopni podat informace pro neznalost češtiny. Dítě bylo hospitalizováno s velmi závažným poraněním hlavy a mozku a v době, kdy se s ním poprvé potkala, již bylo uvedeno do umělého spánku s připojením na umělou plicní ventilaci, bylo ve stavu bezprostředního ohrožení života. Obžalovanou si pamatuje, potkala se s ní jedenkrát, mohlo to být 11.2. kolem poledne. Rodiče obžalovanou přivedli jako tlumočnicki, aby překonali jazykovou bariéru. Ona tedy rodiče prostřednictvím této tlumočnice informovala o závažném zdravotním stavu dítěte, o poškození mozku a ohrožení života. Zajímal ji především mechanismu úrazu, ale paní obžalovaná nebyla schopná tento

mechanismus vysvětlit, ačkoliv měla dívku v péči, což lékařce následně rodiče sdělili. Proto s ní poté již v kontaktu nebyli. Jako lékaři potřebovali přesně vědět, co se stalo, jak se holčička po úrazu projevovala, kdy a jak měla poruchy vědomí, jak se měnil její zdravotní stav, nějaké detailní informace, protože dítě muselo vypadat po úraze špatně, někdo si toho musel všimnout, ale ty informace jim nebyl schopen nikdo poskytnout, ani chůva. Dítě bylo přijato do nemocnice dle dokumentace už s poruchou vědomí, a to 10.2.2015 ve 22:10 hod. Přijímala ji MUDr. V. Svědkyně při svém výslechu nahlížela do překladové zprávy ze dne 12.3.2015, která je součástí vyšetřovacího spisu a bylo s ní dokazováno jako s listinným důkazem na čl. 128 až 131 a dále předložila příjmovou zprávu datovanou 10.2.2015 ve 22:45 hod. přijímací lékařky MUDr. I. V., z níž soud zjistil, že dítě bylo přijato do nemocnice ve 22:10 hodin, bylo přivezeno otcem, a to s poruchou vědomí. Otec neumí česky, překladatel nebyl k dispozici, anamnéza je nemožná, teplota 37,9 °C, četné hematomy v obličeji, při neurologickém vyšetření přítomny levostranné tonické křeče, pomalé bloudivé pohyby očních bulvů do obou stran, při CT mozku zjištěna zlomenina lebeční kosti a mozkový edem. Svědkyně potvrdila, že obžalovaná uváděla, že si nedovede vysvětlit, jak vzniklo zranění, že nezná příčinu stavu dítěte. Dále potvrdila, že v době, kdy bylo dítě přijato do nemocnice, bylo v takovém stavu, že i laik, který není lékařem, mohl zjistit, že má příznaky závažného onemocnění, neboť dítě se nehýbalo, neběhalo, nemluvalo, mělo těžkou poruchu vědomí, vypadalo, jako že spí, ale nebylo možno ho probudit, to by měl laik poznat. Svědkyně současně uvedla, že pokud by v průběhu dnů 9. až 10.2. měla delší dobu v péči dítě další erudovaná osoba, měla by si všimnout, že dítě není v pořádku. Pokud by na něj taková osoba jen příležitostně nahlédla okem a nevěděla, že se s dítětem něco děje, tak by si ničeho všimnout nemusela.

Výpověď obžalované ve světle provedeného dokazování soud považuje za nekonzistentní a rozporuplnou, a to jak v kontextu s vlastními výpověďmi z přípravného řízení (zejména v některých časových souvislostech), a dále i při porovnání s tvrzením svědků, a to jak rodičů nezletilých, tak i sv. M., zejména co se týče zdravotního stavu poškozené nezletilé B. v období od 3.2 do 7.2.2015, fyzických projevů i pohybových schopností nezletilé jak před skutkem, tak ve dnech 9.2. až 10.2.2015, tak i povahových vlastností nezletilých. Výpověď obžalované je dále v příkrém rozporu s výpovědí ošetřující lékařky MUDr. Š. i se zajištěnými listinnými a věcnými důkazy, a to ze znalce stažené komunikace SMS, záznamy uskutečněných hovorů, komunikací s matkou nezletilých na Viberu i zajištěnými fotografiemi.

Časové informace uváděné obžalovanou o kontaktu s rodiči poškozené B. vylučují záznamy mobilní komunikace a komunikace Viber na čl. 885 až 934 včetně připojené fotodokumentace, zajištěné znalce z mobilních telefonů obžalované i rodičů poškozené v příloze znaleckého posudku na DVD a dále na čl. 861 až 883. Ze SMS otce poškozené B. bylo zjištěno, že obžalovaná s ním komunikovala 9.2.2015 až v době 14:31 hod., dne 10.2.2015 pak poprvé v 19:10 hod. (záznam o uskutečněném hovoru) a dále SMS z 20:02 hod., kde ho upozorňuje na špatný zdravotní stav dcery a doporučuje převoz do nemocnice. Z překladu SMS ze dne 9.2.2015 určené otci nezletilých ve 14:31 hod. soud zjistil, že obžalovaná sděluje otci, že si může přijet pro dítě, že dítě je nemocné, ale cestováním sem a tam bude více nemocné, a že ponechává rozhodnutí na něm. Z této SMS je tedy zřejmé, že obžalovaná věděla, že otec si chce dceru vyzvednout, nikoliv že ji chce navštívit a že mu tento

postup rozmlouvala. Další SMS je až 10.2. ve 20.02 hod., kde obžalovaná sděluje otci poškozené, že dítě má zase teploty, že červené skvrny jsou fialové a že se bojí epidemie Dengue, přičemž s dítětem do nemocnice nemůže, neboť nemá kartičku pojištění, obává se komplikací a posílá rodiče otce s dítětem do Motola. Téhož dne, tedy v úterý 10.2.2015 ve 20:44 hod. pak otce informuje, že má ukázat fialové fleky na obličejí a na uších, které se čerstvě objevily v poledne a uvádí, že oči dítěte se dívají jen jedním směrem a od 7 hodin večer tělo ztvrdlo, přičemž předtím bylo dítě v pořádku (záznam SMS číslo listu 929 včetně překladu), což však neodpovídá popisu sv. M. ani znalec. zkoumání). Z přepisu zajištěné komunikace včetně překladů na čl. 921 až 923 sděluje prostřednictvím Viberu obžalovaná matce nezletilé v pondělí 9.2. kolem 13:10 hod., že nezletilá jedla kaši, už je méně unavená, horečka se jí snížila a *když něco bude, tak matku vyrozumí, když nesdělí, znamená to, že horečku má nižší*. Současně matku přesvědčuje, že když je sama nemocná a dítě vyzvedne, chytne znovu nemoc od ní a doporučuje dítě vyzvednout, až se zcela matka uzdraví, nabízí hlídání na celý týden. V další zprávě z 13:12 hod. doporučuje matce odpočívat, nevstávat a dítě nevyzvedávat a uklidňuje ji, že dává dítěti hodně pít vody a že jedla kaši, unavená je méně. Matka souhlasí a žádá obžalovanou, aby dítě pečlivě hlídala. Dále v 17:19 hod. dne 9.2. sděluje obžalovaná matce nezletilé, že tatínek tuto přišel navštívit a když viděl, jak je nemocná, nechal ji ani domů. Dále sděluje, že dítě spí a že horečka se jí snížila. V úterý 10.2.2015 odpoledne v 17:14 hod. sděluje matce, že nezletilá **dnes někdy vstala** a že nebyla tak omámená jako včera, ale je unavená a jen se dívá, jak si kamarádi hrají. Dále uvádí, že má střídavou teplotu, je unavená, nechce jíst a omdlévá, na kůži jsou vidět fialové paprsky. V další komunikaci mezi **17.30 až 17:40** hod. referuje, že **v pondělí bylo její tělo měkké jako nudle, že za 2 až 3 dny může stav odeznít a že pokud bude mít matka volno, má ji vzít k lékaři** - sama by ji tam vzala, ale nemá kartičku pojištěnce. Dále matku informuje o flecích na rtech a dásních, červených tečkách a fialových paprscích na tváři a o tom, že je nezletilá slabá a že je jí horko. V nočních hodinách téhož dne ve 22:23 hod. pak sděluje, že otec dítě vyzvedl a ptá se, zda byli už u lékaře.

Na **připojené fotodokumentaci** je patrná komunikace obžalované s matkou a jsou opakovaně vidět 4 ležící děti v postýlkách vedle sebe, přičemž jde o záznamy především z 8.2.2015. Toho dne v 19:24 hod. je zjevné, že dítě v této fázi nepláče, jeví se klidné, ale nespí. Na fotografiích na čl. 881 až 883 jsou fotografie vytvořené s datem 9.2., které však v názvu mají popis 8.2.2015, dítě je oblečeno do žlutozeleného trička, které dle sdělení matky není jejím majetkem.

Ze znaleckého posudku znalce z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství prof. MUDr. Ivana Boušky, který zpracoval posudek ke zjištění rozsahu a mechanismu vzniku zranění poškozené nezletilé V. B. N. N., zvané B., soud zjistil, že u poškozené nezletilé po hospitalizaci v nemocnici dne 10.2.2015 byl zjištěn úraz hlavy, dále byly zjištěny krevní podlitiny na tvářích, zlomenina týlní kosti, která byla tříštivá a vpáčená, přičemž pravá lomná větev byla rozšířená s drobnými úlomky kosti, dále krvácení pod tvrdou plenu mozkovou, otok a úrazové postižení mozku, podezření na ložiskovou trombózu mozkového splavu. Zraněním byly postiženy měkké tkáně obličejí, dále klenba lební a tříštivou a vpáčenou zlomeninou provázená krvácením pod tvrdou plenu mozkovou, tzv. subdurální krevní výron a pouřazové postižení mozku s poruchou vědomí. Jiné úrazové změny na těle poškozené

zjištěny nebyly. Podle lokalizace zlomeniny v týlní krajině lze usuzovat o tzv. zlomeninu přímou, tedy zlomeninu, která vznikla přímo v místě působení násilí, přičemž nedošlo k přenosu. Z hlediska povahy poranění se jednalo o účinek tupého násilí, které o poměrně velké intenzitě s ohledem na věk dítěte účinkovalo na hlavu dítěte zezadu do týlní krajiny. Mohlo se jednat o jednorázový účinek, četnost nelze zjistit. Násilí mohlo působit aktivně, tedy aktivní úderem tupým nástrojem, nebo pasivně, a to úderem hlavy na podložku, např. pádem s nárazem do týlu hlavy. Na kůži hlavy, a to na týlu ani temeni nebyly zjištěny zevně žádné patrné známky poranění, z čehož znalec usuzuje na účinek plochého nástroje, který nezanechal zevně patrné stopy, například by se mohlo jednat o pád na pružnou podložku. Četné hematomy na obličejí nezletilé byly přítomny na pravé tváři. Tato poranění byla způsobena tupým násilím, nejspíše o menší ploše o středně velké intenzitě a byla nejspíše opakovaná. S ohledem na jejich lokalizaci je pravděpodobnější aktivní násilí, tedy údery. Pasivní způsob zranění v této lokalizaci je málo pravděpodobný. Přítomnost podlitin na obličejí poškozené přímo nevysvětluje mechanismus vzniku zlomeniny lebky, ani krvácení pod tvrdou plenu mozkovou tomu neodpovídá. Dle doplněného vyjádření znalce muselo jít o dvě různé události, byť časově blízké. Pokud se týče změn na samotném mozku, nebyly zjištěny takové změny, které by mohly určit, zda opakované násilí na obličej či vedené na týlní krajinu vedly k jejímu poškození. Jako velmi pravděpodobné se jeví násilí spojené se vznikem zlomeniny lebky. **V době vzniku poranění hlavy musela závažnost změn v lebni dutině vést nesporně k okamžité bolestivé reakci dítěte na vzniklé násilí. Tato reakce musela být zřejmá a alarmující pro okolí. Nebylo možno ji tak přehlédnout. Již krátce po úrazu musela být zřejmá porucha vědomí s tím, že dítě poměrně záhy přestalo reagovat ne vnější podněty, přítomny musely být křeče či zvýšené svalové napětí či naopak ochablost.** Tento stav vážné poruchy nemohl trvat déle, neboť při delším intervalu bez příslušné kvalifikované péče by nejspíše došlo k dalším komplikacím nevylučujícím ani smrtelný průběh. Krevní podlitiny na tváři mohly být mírně staršího data, nelze to však jednoznačně uvést, mohly vzniknout i současně s úrazem hlavy a zlomeninou lebky případně dříve. V doplňcích znaleckých posudků, jakož i při ústním vyjádření znalce, pak znalec upřesnil, že dítě ve věku 18 měsíců má pružnou lebku, násilí, které způsobilo zlomeninu klenby lebni, muselo být tedy o velké intenzitě, šlo o tupé násilí do zadní části hlavy, které působilo na zadní část temene a přilehlého týlu ve směru shora a zezadu. Pouhý pád na zem po nárazu by k takovému zranění nezletilé nevedl. Nelze jej vysvětlit pouze nárazem dítěte předškolního věku do těla dívky. Ani při přímém odhození stojícího děvčete na zeď s nárazem hlavy by jedinec předškolního věku takovou sílu nebyl schopen vyvinout. Po seznámení znalce s fotodokumentací z místa činu vyloučil znalec, že by poranění způsobené na lebce dítěte mohlo být způsobeno padajícím předmětem, v tomto případě nábytkem, ať již věšákem či jinou součástí vybavení. Pokud by se jednalo o padající nábytek, musel by takový náraz navíc zanechat zevně na hlavě patrné poranění v podobě krevních podlitin, případně oděrek, přičemž lze také přepokládat poranění na jiných částech těla, která ale nebyla zjištěna. Nelze si představit, jaký jiný typ vybavení bytu by takové závažné izolované poranění hlavy mohl způsobit, kdy pád a náraz židle by k tomu nebyl způsobilý, stejně tak ani pád svítidla, obrazu, nádobí, knih či polic. K obhajobou předkládaným různým popisům možného mechanického vzniku zranění znalec zcela nevyloučil, že by zranění na lebce nezletilé nemohlo vzniknout po odstrčení a pádu ze stolu, kde by dvě či více děti stálo, nicméně uvedl, že i takové zranění by

vesměs zasáhlo čelní stranu hlavy nikoliv zátylek. Z hlediska nástroje, který by zranění mohl způsobit, se nejspíš nejednalo o úder rukou nebo dlaní, nástroj musel být pevný a plochý. Muselo tedy jít o pevný předmět, například podlahu, stůl, zeď apod., k němuž by mohlo dojít, pokud by dítě o hmotnosti 13 kg padalo přímo na místo zjištěné zlomeniny z větší výšky, přičemž by muselo jít o výšku vyšší než obvyklou výšku stolu. Pokud by pak došlo k nárazu hlavičky po pádu z takového stolu, nelze zcela vyloučit, že by dítě týlem narazilo na zem, nicméně s ohledem na lokalizaci zlomeniny v týlní krajině je takový mechanismus méně pravděpodobný, protože pokud dítě padá z okraje stolu, tak těžiště je v horní polovině těla a dítě obvykle naráží temenní krajinou. **Ze všech těchto závěrů, jakož i ze skutečnosti, že organismus dítěte musel na zranění bezprostředně po úrazu zareagovat silným pláčem a buď křečovým stavem, případně poruchou vědomí a bezvládností dítěte, usuzuje znalec na aktivní násilí.** U dospělého nebo staršího jedince školního věku nelze zcela vyloučit, že by takové zranění bylo možné způsobit i strčením dítěte na tvrdou podložku týlní krajinou, ale muselo by se jednat o staršího jedince s velkou intenzitou síly, který by pružné hlavičce dítěte v tomto věku s dosud nesrostlými švy mezi kostmi spojenými vazivovou tkání, byl schopen způsobit takto devastující následek. Z tomografického vyšetření lebky současně nevyplývá, že by kosti v místě postižení nebyly obvyklého vzhledu, a že by tedy úraz dítěte a jeho následek byl způsoben nějakou atypickou vývojovou změnou. V hlavním líčení pak znalec dále doplnil, že zlomenina lebky v týlní krajině dosahovala až o otvoru týlní kosti, měla povahu zlomeniny tříštivé a byla provázena krvácením do lebního prostoru. **Následku ve formě krvácení pod tvrdou plenu mozkovou a následnému částečnému ochrnutí nezletilé a poúrazové epilepsii, která se projevila až s odstupem po úrazu, nemohlo zabránit ani dřívější ošetření dítěte, které by následovalo například dne 9.2. v odpoledních hodinách po návštěvě otce. Znalec současně uvedl, že původně stanovený interval zranění cca 24 hodin před příjezdem nezletilé do nemocnice, lze s ohledem na okolnosti případu posunout i před ranní hodiny dne 9.2.2015.** Pokud se týče následků zranění poškození, v současné době je stav nezletilé stabilizovaný, ze zdravotní dokumentace vyplývá, že **má trvalé poškození mozku vzniklé v souvislosti s úrazem, u dítěte nastaly předpokládané trvalé následky v poruše mozkových funkcí, které znalec avizoval již při prvotním znaleckém zkoumání a to ve formě motorických i psychických.** Znalec sám dítě nevyšetřoval, nicméně z doplněné zdravotnické dokumentace vyplývá, že **dítě trpí poúrazovou epilepsií, tzv. sekundární epilepsií, která je v důsledku tohoto poranění velmi častá a předvídatelná. Je tak v přímé souvislosti s úrazem.** Z hlediska soudně lékařského je tedy zranění, které poškozené vzniklo těžkou újmou na zdraví, a následky na zdraví budou pro nezletilou trvalé. K době vzniku zranění, které mohlo přesáhnout i uvedenou dobu ranních hodin dne 9.2.2015 znalec konstatuje, že **zdravotní stav nezletilé se v průběhu dne 9.2. a 10.2. postupně zhoršoval a že zjištěná horečka mohla být projevem následně zjištěných úrazových změn.**

Z dokazování k bodu I obžaloby tak soud považuje za jednoznačně prokázané, že obžalovaná byla v období od 7.2. do odpoledních hodin dne 9.2.2015 (cca do 9. hodiny ranní, kdy ke zranění v týlní části hlavy nezletilé muselo nejpozději dojít), jedinou osobou, která měla trvale poškozenou „B.“ v péči. Tyto skutečnosti vyplývají jak z její vlastní výpovědi, tak z výpovědi svědkyně M., která odešla z bytu dne 6.2.2015 ve

večerních hodinách, kdy nezletilá B. byla zcela zdravá, pohyblivá a bez jakýchkoliv zdravotních obtíží. Svědkyně M., která se vrátila 9.2. v ranních hodinách na 9. hodinu pak zastihla poškozenou B. již jako ležící dítě zcela bez pohybu, přičemž v tomto stavu nezletilá setrvala (přes informace poskytované obžalovanou rodičům, že seděla a hrála si) až do úterního večera kolem cca 18. až 19. hodiny, kdy svědkyně M. byt, v němž pomáhala obžalované hlídat děti, opouštěla, přičemž její zdravotní stav se prokazatelně postupně zhoršoval. Z provedeného dokazování nevyplývá, že by o poškozenou v období neděle či pondělního dopoledne před příchodem svědkyně M., pečovala jakákoliv jiná osoba. Stav poškozené coby ležícího bezvládného dítěte s horečkou, ztrátou pohyblivosti i ztrátou zájmu o okolí byla dokazováním v hlavním líčení jednoznačně prokázána již k pondělnímu ránu (tedy k 9.2. v 9 hod.), tedy v době výhradní péče obžalované. Přesto obžalovaná popírá jakékoliv násilí na poškozené a popírá i zanedbání péče, při níž by si poškozená sama mohla způsobit úraz. Ze znaleckého zkoumání znalce MUDr. Boušky je jednoznačně patrné, že úraz, k němuž u poškozené s nejvyšší pravděpodobností došlo aktivním násilím, nemohl zůstat bez povšimnutí okolí. Současně znalec vyloučil, že by aktivní násilí působící na hlavičku, a to do temenně týlní krajiny šikmo zprava směrem dolů, které způsobilo v důsledku vpáčené zlomeniny následné rozsáhlé poranění mozku a krvácení pod tvrdou plenu mozkovou, mohla aktivně způsobit osoba nedospělá. *Vylučuje* tedy bez jakýchkoliv pochybností skutečnost, že by aktivním násilím mohlo na poškozenou B. působit jakékoliv z dalších hlídaných dětí. Znalec sice jednoznačně nevyloučil, že by ke zranění mohlo dojít násilím pasivním, všechny popsané možné úrazové děje však souvisí s tím, že by dítě muselo vylézt či být zvednuto do výšky výrazně přesahující výši stolu, neboť samotným pádem z menší výšky než cca 80 cm by si zranění samo nezpůsobilo. Takto je jednoznačně vyloučeno, že by zranění na hlavě mohlo být způsobeno pádem ze skluzavky, která byla umístěna v předmětné místnosti či z jiné gumové či plastové hračky v místnosti uvedené, vyloučen je i pád ze židle. Pokud se týče pádu ze stolu, k tomuto by muselo dojít v kombinaci s násilím jiné osoby, a to hypoteticky i nedospělé, nicméně v tomto případě by bylo zasaženo jiné místo na hlavě, navíc provedeným dokazováním bylo jednoznačně prokázáno, že poškozená B. byla velmi opatrná a na svůj věk mimořádně klidná až bojácná a do vyšší výšky než do výše židle (tedy max. 45 cm) sama nikdy nevyšlela. Pokud by tedy další přítomná osoba dítě do výše stolu, skříně či lednice vytáhla, opět by muselo jít o dospělou osobu disponující mnohem větší silou a musela by být přímo účastna úrazového děje a jednat tak zaviněně. Ze všech těchto důvodů přes opakované popírání jakéhokoliv zavinění ze strany obžalované má soud, a to zejména též v kontextu s dalším dokazováním pod bodem II a III rozsudku za prokazané, že zranění poškozené B. bylo způsobeno vědomým jednáním obžalované, a to působícím aktivním násilím na hlavu poškozené, byť přesný mechanismus zranění se nepodařil blíže ani znaleckým zkoumáním zjistit.

Navrhované doplnění dokazování znalcem z oboru biomechaniky pak soud zamítl, neboť za situace, kdy není znám mechanismus zranění ani rámcový popis skutkového děje, který ke způsobení zranění vedl, znalec z biomechaniky se k takovému ději a jeho pravděpodobnosti jen stěží může vyjádřit.

Dále byl soudem **zamítnut návrh na doplnění dokazování výsledkem obžalované na detektoru lži**, neboť takový důkazní prostředek tr. řád neuznává a takovýto výsledek obžalovaného nelze dle ustálené rozhodovací praxe pro účely tr. řízení vůbec použít jako důkaz (viz též rozhodnutí NS ČR uveřejněné ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek NS pod č. 8/1993 a dále nálezy ÚS, sp.zn. I ÚS 32/95 z 21.5.1996). Obžalovaná měla možnost se jak v přípravném řízení, tak v řízení před soudem, ke stíhaným skutkům i okolnostem, které k nim vedly, opakovaně vyjádřit. **Posouzení věrohodnosti výpovědi obžalované je pak výsadním právem nalézacího soudu** po provedeném dokazování.

K bodu II., poškozená M.

Jakékoli násilí popřela obžalovaná D. V. T. též ve vztahu ke skutku, jehož se měla dopustit v době od 21.12.2015-23.12.2015 na nezletilé G.L. N. -tedy „M.“. K věci uvedla, že nezletilou M. hlídala už od března roku 2015, kdy se maminka chystala na závěrečné zkoušky na vysoké škole. M. hlídala od pondělka do soboty, holčička v té době u ní nepřespávala. V průběhu léta roku 2015, kdy se z Xxx ulice stěhovala do bytu v Xxx, k ní holčička stále docházela. V té době už občas přespávala, ale nikdy nebyla dlouhodobě u obžalované bez dozoru rodičů. M. byla velmi živé dítě, lezla po výškách, nedokázala být chvíli v klidu, byla hyperaktivní, občas měla tedy nějaké povrchové oděrky, ale žádné větší úrazy neměla. Pokud byla přítomna nějakému jejímu úrazu, vždy to hlásila matce. I maminka dítěte věděla, že je dítě velmi živé. U obžalované byla M. stejně jako ostatní děti po celý den v bytě. Do bytu ji často vozil i odvázel její otec. Rodiče M. nedodržovali dohodnuté termíny, kdy měla M. být u chůvy, často se stalo, že vyzvedávali holčičku mnohem později, než přislíbili, tedy déle než v obvyklých 8 až 9 hodin večer. Je pravdou, že někdy v polovině prosince měla holčička nějaká zranění na zádech, na které se maminka dotazovala, ona si nebyla vědoma toho, že by se dítě někde zranilo, ale pak si vzpomněla, že holčička asi upadla na stonožku, ale protože neplakala, ani ji nekontrolovala, jen ji pochovala. Ví o tom, že maminka si stěžovala také na nějaké vytržené vlasy a zranění na hlavě, to zranění vypadalo jako od hřebene nebo od vidličky, ale oni jedí doma hůlkami, vidličky dětem nepůjčují a hřeben nikde válet nenechává, neví tedy, kde k těmto drobným zraněním v listopadu 2015 M. přišla. I v prosinci roku 2015 hlídala M. jako obvykle od pondělka do soboty, tedy hlídala M. až do 19.12. Nedokáže si přesně vzpomenout, jestli z pátku na sobotu z 18. na 19. u ní M. přespala, rodiče, jak už říkala, nedodržovali termíny., jezdili pro M. večer od 9. do půl desáté, někdy dokonce v 11 hodin v noci. Pokud z Facebookové komunikace vyplývá, že 19.12. tam M. přespala, je možné, že si ji rodiče vyzvedávali až v sobotu kolem 19 hod. večer. Dne 20.12. si však pamatuje, že M. byla stoprocentně celý den doma, vůbec k ní nepřijela. V pondělí 21. ji pak zarazilo, že maminka jí v 10 hodin hlásila, že M. už je na cestě, že k ní tatínek holčičku přiveze, ale tatínek s dítětem přijel až ve 14 hodin odpoledne. Co celou dobu s nezletilou dělal, neví. Tyto skutečnosti uvedla obžalovaná až v hlavním líčení, při konfrontaci s prvotní výpovědí uvedla, že takové skutečnosti uváděla již v přípravném řízení a neví, proč je vyšetřovatel za přítomnosti jejího obhájce neuvedl do protokolu. Při konfrontaci s Facebookovou komunikací s matkou nezletilé ze dne 21.12.2015, z níž jednoznačně vyplývá, že krátce po 10. hodině otec přivezl dítě k chůvě, která ho již před půl jedenáctou

krmila a matku o tom informovala, setrvala obžalovaná na tom, že si je jistá, že otec měl dítě nejméně 4 hodiny na neznámém místě. Je si jistá, že když otec s M. dorazil, že už všechny ostatní děti byly po obědě a byly nakrmené a v postýlkách. Také si pamatuje, že ten den večer pro M. opět otec nepřijel, ačkoliv na něj čekala, a to s dítětem před domem. Pak jí volal, že pro dceru přijede jeho sestra L. A., která po nějaké době přijela taxíkem. M. s ní nechtěla jít domů, bála se jí. Mluvila pak o tom přes Facebook s matkou a ta jí potvrdila, že svědkyně L. A., která s manželem a s M. bydlí ve společném bytě, nemá neteř ráda, nechce se o ni starat a M. se jí bojí asi proto, že ji teta nikdy nehlídá (vyloučeno komunikací na Facebooku č.l. 966-974, kde obě ženy svědkyni sice pomlouvají pro její způsob života, o možném negativním vztahu k nezletilé však mluví jen obžalovaná). Následující den 22.12. asi kolem 10. hodiny přišli rodiče M. i s M. do bytu, předali jí vánoční dárečky a M. v bytě nechali. M. byla ten den úplně v pořádku, byla veselá a toho dne se nic neobvyklého nestalo. Večer obžalovaná čekala na rodiče M. ještě ve 22 hod., opět si pro M. nepřijeli, ačkoliv matku předtím opakovaně upozorňovala, že dítě by mělo mít stálý režim a rodiče bydleli ve vzdálenosti jen 1,5 kilometru. Když rodiče nepřicházeli, dala M. poslední denní jídlo, a to mléko a uložila M. do postýlky, nechala ji přespat u sebe v bytě. M. spala klidně až do rána. Matka volala až mezi 10. a 11. hodinou noční, že se jim rozbilo auto a že si pro dítě nemohou přijet. Slíbila, že si dítě vyzvednou následující den, tedy 23.12. kolem poledne, v poledne však opětovně nedorazili ani se neozvali a na vyzvednutí holčičky obžalovaná čekala až do 20:30 hodin, kdy konečně přijel otec. Ten den nepřádávala dítě u vchodu do domu, ale otec volal, že si potřebuje odskočit, vyběhl až do bytu, ještě tam spolu mluvili a ona mu ukazovala, že má M. na bříšku růžové tečky a poškrábaný pupíček, a tato místa dítěti dezinfikovala. Večer jí pak volala matka a prosila ji, aby nedávala M. tolik jíst, že M. pak zvrací. Ten večer to bylo naposledy, co M. viděla. S maminkou řešila, jestli zvracení nebo fleky na pupíčku nemohou být alergická reakce na jídlo. Maminka říkala, že dá holčičce teplé mléko a med a ačkoliv jí obžalovaná radila, aby s ní došla k lékaři, nikam s ní nešla, čekala, jak jí med a mléko zabere. Proto jí sama jenom psala a ptala se, jak M. je. Když se rozhodli s dítětem jet do nemocnice, psala jí matka SMS, popisovala jí průběh noci i lékařské postupy a pak jí napsala, že M. zemřela. V té době neznali příčinu úmrtí, ví, že maminka si nepřála ani pitvu, nechtěla, aby dítě pitvali, když jí ho už nemohli vrátit. Ten poslední den, kdy měla M. v péči, jí kolem 5. hodiny odpolední vykoukala, a to proto, že dítě se den předtím nemylo, běžně děti koupala i přes den, když se zpotily, aby byly čisté. Nepamatuje si, jestli M. ten den zvracela, je pravda, že zvracela poměrně často. Obžalovaná důrazně popírá, že by poškozenou M. jakkoliv udeřila, natož pak koplá, naopak jednou zabránila tomu, aby dítě spadlo ze stolu a způsobilo si úraz a při tom sama byla poraněna. O žádném úraze M. neví, neviděla na ní ani žádnou modřinu, ale je pravda, že když dítě narazí, neudělá se mu modřina hned. K fyzickému trestání dětí uvedla, že když dítě opravdu neposlouchalo, plácla ho přes ruku nebo pak i přes zadek, nakonec ho postavila do kouta a muselo stát v koutě. Rodiče o těchto výchovných postupech informovala a ptala se, zda s nimi souhlasí. Současně obžalovaná připustila, že říkala před svými přáteli, že si nedokáže představit, že by děti někdo udeřil. S dětmi, které hlídala delší dobu a k nimž M. patřila, měla silnou citovou vazbu. Nemyslí si, že by se jí M. bála, ale je pravda, že chtěla, aby jí poslouchala. Pokud hlídala děti, další činnosti se nevěnovala. Když děti neměla, občas vypomáhala dalším Vietnamcům třeba s pronájmem bytu, ale to bylo málo. Někdy pomáhala také kamarádům dělat inzerci na Facebooku na

rozvoz jídla, popírá, že by však jídlo sama vařila, zejména v době, kdy u toho byly děti. Pokud se týče komunikace s dětmi, většina dětí nemluvila, říkala maximálně jednotlivá slova. Ani její syn, přestože mu bylo na podzim roku 2015 již 4 roky, v podstatě nemluvil, doma se používala vietnamština, ve školce čeština, programy pro děti mu pouštěla v angličtině, tedy bylo to pro něj těžké. Její syn chodil do školky téměř denně, ráno ho do školky odváděla ještě dříve, než děti do bytu přišly a odpoledne pro něj chodila, když všechny děti spaly. Bylo to mezi 14. až 16. hodinou (vyloučeno zprávou školky). Školka byla blízko, cesta jí trvala i s převlečením dítěte cca 20 minut. Pokud svého syna ráno odváděla do školky a měla v bytě jiné děti, čekala, až děti, které nad ránem krmila mlékem, znovu usnou, aby spaly v době, kdy byla pryč. Například M. pila mléko v 6 hodin a pak vstávala v půl deváté. Není pravda, že M. pravidelně koupala. Pokud u ní zůstávala, v takovém případě si jen několikrát všimla modrých modřinek na těle holčičky, žádné zranění jinak neviděla. Maminka říkala, že by se z dítěte zbláznila, že je pořád v pohybu. S matkou komunikovala přes Facebook i přes telefon, volaly si vícekrát. Když hlídala děti v Xxx ulici, byt byl mnohem menší, takže i pokud na děti neviděla, vždycky je dobře slyšela. Nikdy však nezaregistrovala, že by M. plakala nebo křičela, když s ní byla v bytě. V době, kdy hlídala v prosinci roku 2015 M., hlídala současně ještě jednoho chlapečka ve věku rok a půl, a to pravidelně každý den, a pak celý týden ještě jednu holčičku. Je pravdou, že na podzim hlídala ještě jiného chlapečka, který hodně zlobil ostatní děti, občas je praštil hračkou nebo jim trhal vlasy. Samotný útok neviděla, ale ví, že k tomu docházelo, žádný vytržený pramen vlasů nikdy nenašla.

Výpověď obžalované v té části, kdy se pokouší svalit vinu na otce poškozené, který měl 4 hodiny pobývat s nezletilou na neznámém místě v průběhu dne 21.12., či na sestru tohoto svědka, svědkyni L. A., která měla nezletilou ve večerních hodinách 21.12. odvázet a která k ní měla mít nepřátelský vztah, **vylučují jak svědecké výpovědi obou svědků, tak zejména Facebooková komunikace** ze dne 21.12.2015, z níž je jednoznačně patrné, že již před 10:25 hod. byla nezl. M. v péči obžalované, a že při komunikaci s matkou nezletilé probírali mimo jiné sv. L. A. kvůli jejímu odlišnému, dle jejich závěru sebestřednému způsobu života, nikoli kvůli negativnímu vztahu s nezletilou. Tato část výpovědi obžalované tak svědčí o úmyslně nepravdivé a účelové výpovědi obžalované, která reaguje na dosud provedené dokazování v hlavním líčení.

Svědčyně T. B. V., matka pošk. M. v řízení před soudem shodně s přípravným řízením popsala, že s chůvou své dcery se seznámila v březnu 2015, když hledala hlídání pro své dítě. Na chůvu dostala kontakt od kamaráda, kontaktovali se přes Facebook, byla se podívat na Praze 2 na Vinohradech v bytě, kde chůva děti hlídala. Byl to velký prostorný byt, byl hezky vybavený. Chůva se jí zdála příjemná, sympatická, proto se rozhodli dítě u ní nechat. Zpočátku všechno probíhalo v pořádku, dcera, která byla živé dítě se zklidnila, chůva jim často posílala fotky dítěte a také jim často radila, jak se má o dceru starat. Měla k ní proto velikou důvěru. Dokonce jí říkala, že je jako babička jejich dcery. Obžalovaná jim hned na první schůzce řekla, že se jmenuje H. a že se narodila v roce xxx a že má 3 děti, které žijí ve Vietnamu. Pak jim říkala, že má v péči kluka, který se jmenuje G., ten kluk byl u ní doma. Mluvila o něm jako o dítěti své kamarádky, která žije v zahraničí. Mluvila také o manželovi, který pracuje jako kuchař v nějaké čínské restauraci v Praze. V kontaktu spolu byli pravidelně, zejména po telefonu nebo po Facebooku, domlouvali se, kdy a jak dceru přivezou

a kdy ji odvezou a zda u obviněné zůstane přes noc. Dceru většinou přivázel i odvázel otec, ona jezdila jen výjimečně, neboť otec měl auto. S chůvou vycházela dobře až do léta 2015, pak měly trošku problémy, protože M. opakovaně měla zranění v obličeji. Chůva zranění vysvětlovala tím, že možná spadla, že si děti mezi sebou hrály a mohly se škrábnout. Pak také zjistila, že M. chybí vlasy na hlavě na ploše o velikosti mince. To už byla naštvaná, ptala se chůvy, co se děje, rozhodovala se, že dítě u chůvy už nenechá, ale neměla v té době jiné hlídání. Původně si myslela, že příčinou těch problémů je nový chlapeček, kterého obžalovaná hlídala. Nemyslela si, že problém je v chůvě. Chůva pak řekla, že chlapečka už nehlídá, proto dceru dávala k chůvě znovu. Jednoho dne v prosinci pak zjistila při mytí dítěte, že má M. zraněná záda. Na její dotaz jí chůva řekla, že o tom nic neví, ale že M. mohla spadnout na hračky, že ji viděla ležet na hračce a plakat. Mazali to olejem, k lékaři šli poté, co M. měla problémy s chůzí, a lékař konstatoval, že zranění vypadá jako spálenina. V té době na podzim už M. občas u chůvy přespávala, protože v restauraci bylo hodně práce. Až do léta byla M. u chůvy 11 až 12 hodin denně, ale na noc si ji brali. V hlavním líčení si už svědkyně přesně nevzpomínala na události několik dnů předcházejících odvozu M. do nemocnice, ale při čtení výpovědi z přípravného řízení potvrdila, že M. byla s nimi v neděli 20.12. doma, ona sama odešla ráno do práce, manžel, resp. otec dítěte spolu se svojí sestrou L. A. a jejím přítelem byli doma a o M. se starali, manžel pak odpoledne s M. odjel na zápas. Ona se z práce vrátila domů kolem 20. hodiny, najedli se, nic zvláštního se ten den nestalo. V pondělí 21.12. M. odvezl otec zpátky k chůvě, bylo to dopoledně kolem 10. až 12. hodiny. Kolem 20. hodiny pak M. vyzvedla přítelova sestra L. A.. M. vypadala spokojeně a dobře, hodně se najedla, ale kolem 22. hodiny se asi 15 minut po jídle pozvracela. Svědkyně ji znovu umyla a převlékla, domnívala se, že je to následek jídla. Dcera se pak v noci vzbudila a 2 hodiny si hrála, nemohla spát, až kolem 4:30 hod. znovu po teplém mléce usnula a spala asi do 8 hodin. Dopoledne ji odvezli k obviněné. Ještě v noci, když M. umývala, si všimla, že má v hlavě ranky po nějakém hřebenu nebo po jiné ostré věci, například vidličce. Na hlavě viděla další rozškrábanou zaschlou ranku. Kontaktovala tedy přes Facebook obžalovanou, která popřela, že by to mohlo být od jakéhokoliv ostrého předmětu, který má doma, protože v dosahu dětí nic takového nenechává. Obžalovaná ji také vyzvala, když se jí to nelíbí, že může dát M. jinam, pokud jí nedůvěřuje. Pohádaly se, obviněná se nakonec ale omluvila a svědkyně se rozhodla dítě u obžalované ještě nějakou dobu nechat, i když už předpokládala, že tuto chůvu opustí. Brala to tak, že chůva byla naštvaná, když jí matka dítěte nevěřila. Druhý den, když tam vezli M., vzala s sebou svědkyně dárek, který chtěla dát chůvě až na Vánoce, ale když se omluvila, předala jí ho hned jako projev důvěry. Věděla, že chůva má M. ráda, měla k ní i důvěru i s ohledem na to, že mluvila o tom, že vychovala své 3 děti, myslela si, že má zkušenosti. M. byla živé dítě, nikdy se od ní nesměli vzdálit, brala si ji s sebou i na toaletu, protože často lezla po židlích, nebo tahala věci. **Chůva nikdy nehlásila, že by se dítě samo zranilo. Když to svědkyně náhodou zjistila, vždycky se chůvy ptala. Nejvíc jí byly podezřelé ty chybějící vlasy na hlavě, protože i kdyby se mezi sebou praly děti, tolik vlasů jí chybět nemohlo. V zimě měla pocit, že se chůva o děti nedostatečně stará, zjistila totiž, že prodává ještě jídlo, takže věděla, že dětem se dostatečně nevěnuje a několikrát ji na to upozornila. Ona jí pak řekla, že jídlo prodávat přestala nebo že prodává méně, aby se lépe starala o děti. Nechtěla jí to vyčítat, protože u ní nechala dítě delší dobu, ale po Vánocích chtěla hledat někoho jiného. Ty spory začaly právě v době, kdy zjistila ty vytrhané vlasy,**

mluvila o tom i s manželem, v té době také zjistila, že obžalovaná prodává jídlo přes internet. Bohužel se nerozhodli hned, měli hodně práce a tak M. nechali hlídat chůvě i před Vánocemi. Od chůvy měla informaci až ten poslední den, tedy 22.12., že M. má nějaké zranění v pupíku. Předtím **byli domluvené, že pokud jí chůva nevolá, znamená to, že všechno je v pořádku.** Ona měla sama hodně práce, tedy předpokládala, že je vše v pořádku, když se chůva neozývá. Svědkyně si nepamatuje, že by s chůvou mluvila o tom, že ta musela dítě bít, aby jí ukázala autoritu, ale je pravda, že obžalovaná si autoritu zjednat dokázala. Na chůvu se ptala jenom v době, kdy ji sháněla, dostala na ni několik doporučení, sama v té době byla krátce po příjezdu z Vietnamu. Poté, co k události došlo, četla na internetu hodně negativních komentářů o obžalované, ale stejně tak negativně reagovaly komentáře na jejich přístup, tedy raději je nečetla. Pokud se týče nedělního odpoledne, kdy byl manžel s M. sám, vzal ji ten den s sebou na badminton, je tam více dětí, při hlídání dětí se dospělí střídají a M. tam byla hodně veselá. Když byla M. s otcem, lépe poslouchala, byla klidnější, ne tak živá jako s maminkou. Na zápase společně s manželem nebyla, ale ten jí vyprávěl, že se tam všichni při hlídání dětí střídali. Byli všichni pohromadě. Jak mohlo vzniknout to zranění v hlavě v řadě vpichů vedle sebe, svědkyně neví. M. dále výjimečně hlídala sestra manžela L. A., která k ní má dobrý vztah, ta bydlela s nimi v jednom bytě a občas i její partner. Je pravdou, že švagrová žije dost jiným životem, M. hlídala málo, a když byla úplně malá, tak ji svědkyně občas platila za to, že vzala dítě na procházku, protože chtěla, aby to měla jako brigádu a necítila se špatně, že po ní něco chtějí.

Ke dni 23.12. svědkyně sdělila, že dceru přivezl manžel, říkal, že po cestě zracela, překvapilo ji, že ji jako obvykle nepozdravila. Volala chůvě, ta jí řekla, že se asi přejedla rýže, dávala ji tedy teplou vodu s medem, která jí dřív po zvracení pomáhala. M. ale zracela znovu, špatně dýchala, vypadalo to, že jí tlačí břicho, proto ji dávali s L. A. na nočník, manžel musel odjet zpět do práce. M. zracet nepřestávala, i když pila jen vodu, proto počkala na manžela, neboť sama česky neumí a nedomluví se a kolem půlnoci přijeli do nemocnice. Doktor měl hodně administrativy, trvalo to dlouho, pak řekli že musí být hospitalizovaná a dostat infuzi. Myslela si, že je dcera jen vyčerpaná, pak ale neměla puls, dávali jí první pomoc a pak oznámili, že zemřela. Lékař jim pak vysvětlil, že ani kdyby přijeli do nemocnice dřív, nemohli ji zachránit. Teprve následně zjistila, že chůva už v minulosti měla nehodu s jiným dítětem.

Otec pošk. M., **svědek D. T. N.** uvedl, že číslo a kontakt na chůvu našla jeho žena. Chůva hlídala děti v bytě v Xxx, první den se tam se ženou byli podívat a pak tam byla dvakrát žena na celý den nebo na půl den. On sám pracuje ve vinárně, má e-shop na internetu a rozváží Seafood, tím pádem je hodně zaměstnán a o M. se starala jeho žena. On sám přispíval na péči tak 20%, zejména jezdil vyzvedávat dítě za chůvou. Jinak se věnoval práci. V průběhu hlídání chůva změnila sídlo na xxx. Ten den, kdy se objevil problém, bylo 23. prosince. Přijel k chůvě po práci večer a dcera cestou domů poblízkou auto. Byla jí zima, uložil ji tedy do peřin. Chtěla se tulit a nehrála si, vypadala, jako že potřebuje hodně odpočívat. Při ukládání se znovu poblízkou, když jí dávali další mléko, zracela znovu a znovu. On pak musel odjet na chvíli do vinárny, žena mu volala, aby přijel zpět a odvezl dítě do nemocnice. Do nemocnice dorazili kolem půlnoci, čekali cca 40 minut na vyšetření, vysvětlovali lékařům, že je dehydrovaná, že hodně zracela. Než ji přijali na oddělení, trvalo to asi hodinu, nepodařilo se jim nabrat krev, dali jí napít, ale ona už přestávala reagovat,

začala ztrácet vědomí. Pokusili se o resuscitaci, volali lékaře z ARO a pak jim řekli, že malá zemřela. Týden před smrtí M. objevili nějaké zranění na zádech, neví přesně, o který den šlo, ale byl s ní kvůli tomu v nemocnici a doktorka řekla, že šlo o popáleninu, nikoliv o zranění typu úrazu. Ty dny mu trochu splývají, není si úplně jistý, jestli z pátku na sobotu byla M. u chůvy nebo doma, ale ví, že se rozhodně nic nestalo. Pamatuje si pak na neděli, kdy měl M. hlídat, ale byl po práci hodně unavený, takže doma spal a M. hlídala sestra s přítelem. V neděli ví, že byl na zápase, to byl na zápase i s M.. Ani dopoledne, kdy hlídala sestra se svým přítelem F.M., ani odpoledne na zápase se nic nestalo. On dopoledne v bytě spal. Byt je malý o velikosti 2+kk, cca 50 – 60 m². Pokud by M. spadla nebo by ji někdo udeřil nebo plakala, slyšel by to. Na zápas jeli celý tým, jeli autem, on dceru řádně připoutal do autosedačky. Hráli dva ligové zápasy ve florbalu. Zápas probíhal v hale, která byla uzavřená o velikosti 25 krát 50 metrů. Dcera byla s nimi celou dobu na střídačce. Hlídali ji vždy náhradníci, stejně jako další děti, které si s M. hrály. Večer M. přivezl domů, maminka ji dala spát a v pondělí ji odvezl opět od nich k chůvě. Od chůvy ji ten večer vezla sestra, protože jemu to nějak nevyšlo s autem, sestra jela taxíkem. Došlo k nedorozumění, sestra dlouho čekala na chůvu, než přišla dolů. Ví o tom, že jeho žena se kvůli té popálenině na zádech v polovině prosince pohádala s chůvou, došlo k diskusi, jestli je chůva odpovědná nebo neodpovědná vůči M., jestli ta spálenina byla nebo nebyla její chyba. Diskutovali, jestli ji tam příště budou nebo nebudou dávat, ale protože nemohli dát M. v té době někam jinam, dali ji chůvě na hlídání ještě 22. ráno. Původně ji chtěli 22. večer odvézt, ale nějak se přesně nedohodli, proto nakonec volali chůvě, že ji tam nechají přespat. Když 22. ráno dávali dítě chůvě na hlídání, byla zcela zdravá a byla bez jakýchkoli problémů. Když ji 23. odvážel, nepřebíral ji dole u vchodu, ale vybíhal nahoru do bytu. Chůva mu ukazovala, že má nějaké tečky na břicho a hnisavé projevy na pupíku, když ji přebalovala. Na pupíku to vypadalo jako škrábance. Když přišel svědek do bytu ten den, M. byla unavená, přešlá a spala. On ji vzbudil, zdálo se mu, že hodně zhubla, že je hodně lehká. Není si jistý, jestli mu chůva říkala, že ten den zvracela. Pokud si pamatuje, ten den byl v bytě G., z vyprávění chůvy ví, že G. má být syn její známé nebo nějakých příbuzných, kteří žijí v Kanadě. Chůvu oslovovali paní H.. Její pravé jméno zjistili až na policii. Poté, co dceru odvezli do nemocnice a krátce poté zemřela, se původně domníval, že se stala nějaká chyba ze strany lékařů. Pátral po tom, protože sám v minulosti studoval medicínu, ale pak pochopil, že se to stalo trochu jinak. Protože chůvě důvěřovali, ještě po smrti dcery se s ní nějakou dobu stýkali. M. byla živé dítě, ale když byla s ním, byla poslušná, protože vyžadoval autoritu. Byla hravé dítě, ale nebyla hyperaktivní. Když byla s maminkou, měla trochu jinou povahu, věděla, že si může dovolit víc, vyžadovala více pozornosti. Pokud dělala cokoli nebezpečného, tak ji seřval nebo ji plácnul na zadek nebo přes ruku a ona přestala. Neví, jak s ní prohřešky řešila chůva, ale maminka říkala, že je vidět, že má u chůvy disciplínu a pevnější řád. Myslí si, že M. k chůvě neměla špatný vztah, občas sice brečela a nechtěla tam zůstat, ale to dělají děti častěji. Žena říkala, že od té doby, co chůva něco dělala a prodávala po internetu, tak docházelo ke zraněním častěji, ale chůva říkala, že to asi udělal ten klouček. Šlo třeba o odřeniny na obličejí nebo o hrst vlasů na hlavě. Myslí si, že chůva mohla dávat větší pozor, aby se to nestávalo, ale nebylo to nic tak závažného. Svědek k dotazu na podrobnosti florbalového zápasu uvedl, že M. seděla na žíněnce za střídačkou, seděl tam s ní vždycky jeden náhradník. Byly tam s ní ještě další děti, ale spíš byly asi vzdálené, protože M. byla nejmenší a tak seděla přímo u střídačky. Žádné

náradí, kterým by si mohla způsobit úraz na tom místě, nebylo, jen žíněnka. Jestli M. zvracela i 21.12. neví, to ji domů přivezla sestra, pak byla se ženou, on byl v práci. S chůvou komunikovala také hlavně jeho paní, on si to nepamatuje. K dotazu obžalované také svědek doznává, že jednou dcera upadla u nich doma, když ji choval, tak uklouzla na zem, to bylo asi 3 až 4 měsíce předtím, než zemřela.

Svědčyně L. A. N. je tetou poškozené zemřelé M. a sestrou jejího otce D. T. N.a. Ke společnému soužití uvedla, že bydlela spolu s bratrem a jeho přítelkyní v bytě 2+kk, kde s nimi žila i dcera M.. Bratr byl hodně zaměstnaný, M. byla často u chůvy, komunikaci s chůvou zajišťovala matka dítěte. Na výchově M. se příliš nepodílela, starala se o M. pouze výjimečně. Tuší, že asi 20.12. nebo 21.12. ji vyzvedávala od chůvy, v té době byla M., která je jinak živá, poměrně pasivní, ale nepřikládala tomu váhu. Pamatuje si, že to pondělí před vánočními svátky (21.12.) ji vyzvedávala kolem 7. nebo 8. hodiny večer, bylo to poprvé a naposledy. Jela pro ni taxíkem, kterým ji odvážela domů. Čekala na místě skoro hodinu, protože bratr nezvedal telefon, takže nevěděla, kde dítě vyzvednout. V neděli předtím u chůvy M. určitě nebyla, byla nejdřív dopoledne doma v přítomnosti její, jejího přítele a bratra poté, co matka dopoledne odešla do práce. Bratr s ní pak odpoledne odjížděl na trénink, kde na ni dohlíželi všichni, což ví z doslechu. Jak přesně byla M. u chůvy, neví, ale domnívá se, že od pondělí do pátku nebo do soboty, v neděli bývala doma. O komunikaci švagrové s chůvou se nezajímala, neví o tom, že by měla M. nějaké problémy při hlídání ať zdravotní nebo jiné. Vzpomíná si, že v noci 21.12. se M. budila, zvracela, pak si nad ránem hrála a nechtěla jít spát, řešila to se švagrovou. Zcela jistě ji pak viděla ještě 23. večer, když se vrátila od chůvy, ten večer hodně zvracela, působila nemocně, strašně unaveně, mnohem unaveněji než v pondělí. Toho 23.12. přišla sama domů poměrně pozdě, takže neví, jak dlouho byla doma M., v kolik ji přivezli, ale určitě o půlnoci vyjížděla taxíkem za bratrem do práce, aby ho vystřídala a on odvezl ženu a malou do nemocnice. Malá byla hodně pasivní, unavená, nikdo netušil, že mohla mít velké bolesti. Vypadala, že má zácpu, na nočníku usínala. Pokud se týče jejich rodiny, bratr ani ona moc s vlastní matkou nevychází, proto jejich matka navštívila M. dvakrát u chůvy, ale informace, které matka poskytuje, se musí brát s nadhledem, byla by hodně skeptická, pokud by jim měla věřit, matka si ráda vymýšlí. Při hlídání dne 20.12.2015 se v její přítomnosti M. nic nestalo. Byt byl malý, ona byla s nezletilou v jedné místnosti, kde byl i její přítel F., ten byl vzhůru tak napůl, ve vedlejším pokoji spal bratr. Pokud by se M. cokoliv stalo nebo plakala, všimla by si toho, nešlo by to přehlédnout.

Shodně se sv. L. A. N. vypovídal k věci **svědek F. B.**, který uvedl, že je bývalým přítelem svědkyně L. A.. Rodinu s nezletilou M. si pamatuje, spal tam tu noc výjimečně a ráno se spolu s L. A. starali o malou M.. Ten den se nic nepříhodilo, po obědě, resp. poté co M. poobědvala, s L. A. z bytu odešli a nezletilou měl odvézt snad otec - od té doby ji neviděl. V chování rodičů k nezletilé neviděl nic zvláštního. M. byla zdravá, usměvavá, a to i 20.12. Obviněnou nezná, nic o způsobu hlídání dětí neví.

K péči rodičů o nezletilou M. byla vyslechnuta jako svědek také ošetřující lékařka **MUDr. S.** Svědkyně do protokolu v hlavním líčení uvedla, že o dítě pečovala už od narození, u tohoto etnika si občas rodiče plete, ale pamatuje si, že do ordinace chodili s dítětem pravidelně a dítě

bylo v naprostém pořádku, mělo pravidelná očkování, kontroly, střední nemocnost, tak jak u dětí bývá, rýma, kašel, bronchitida, nic závažného. Asi 3 měsíce v roce 2015 pobývali ve Vietnamu, byli pozváni na očkování, očekávala, že se zpozdí, ale přesto se dostavili včas. Nikdy s nimi neměla problémy. V ordinaci byli naposledy začátkem prosince na vyšetření, to měli rýmu a kašel, nic závažného. Pak byli pozváni na 13. ledna na očkování, protože jim chyběla z listopadu 2015 nějaká látka. Od začátku prosince je už neviděla, až z Vinohradské nemocnice od své rezidentky zjistila, že dítě nežije, že po přijetí do nemocnice zemřelo. Po smrti komunikovala s rodiči už jen v přítomnosti policie, když sepisovali nějaké doklady. Kromě listinného materiálu, tedy výpisu ze zdravotní dokumentace nezletilé M. předložila svědkyně také propouštěcí zprávu při úmrtí nezl. N. G.L., kterou obdržela od FNKV. Z příložené dokumentace vyplývá, že dítě ve věku 22 měsíců mělo pouhých 9 kilogramů, k tomu lékařka uvedla, že v tomto etniku je to běžné, všechny děti jsou drobnější a menší než v naší populaci, ale dítě nebylo zanedbávané ani nikdy špinavé, neměla k nim nikdy žádné připomínky. Dítě nemělo ani žádný fyziologický problém, přestože maminka měla uvést, že malá poměrně často zvracela. Co se týče doporučení stravy, to dělají u všech rodičů, co si z toho vezmou, samozřejmě netuší. Při jazykové komunikaci byla bariéra s maminkou, ale není si tím úplně jistá, občas chodí někteří rodiče i s tlumočnickem, ale to v téhle rodině nebylo. Tatínek mluvil dobře česky, ale ten nechodil vždy. Při pravidelných návštěvách v ordinaci svědkyně nikdy nezaznamenala, že by dítě bylo zraněné, nedokáže samozřejmě vyloučit nějakou drobnou modřinku na noze, to by v tomto věku nesledovala, ale tady nic alarmujícího nebylo. Naposledy byla nezletilá u ní na vyšetření 8.12.2015. Pokud ze spisu vyplývá, že rodiče navštívili pohotovost 16.12. kvůli odřenině nebo spálenině na zádech, tato lékařská zpráva se k ošetřující pediatričce nedostala. Pokud se týče chování nezletilé, na kontroly s ní chodila většinou maminka, dítě bylo v pořádku, nebylo plačtivé nebo nervózní a nebylo ani zvýšeně pohyblivé, byla klidná a žádnou výtku k nezletilé neměla. Pokud se u dítěte vyskytl jakýkoliv zdravotní problém, rodiče přicházeli vždy osobně, nikdy nekonzultovali po telefonu, ale závažné zdravotní problémy nezletilá nikdy neměla.

Výpovědi rodinných příslušníků pošk. M., kteří v době od 20.12.2015 do 21.12.2015 do dopoledních hodin o nezletilou pečovali, považuje soud za věrohodné a konzistentní jak s vlastními výpověďmi v přípravném řízení, tak i navazující na výpovědi dalších osob (lékařů a zdravotnického personálu), jakož i provedené listinné a věcné důkazy.

K situaci po přijetí nezletilé M. do Fakultní nemocnice Královské Vinohrady podrobně vypovídali jak ošetřující lékař MUDr. K., tak přítomné zdravotní sestry. Z jejich výpovědí lze zjistit pouze to, že dítě přinesli rodiče v nočních hodinách kolem půlnoci z 23. na 24. prosince 2015 a uváděli opakované zvracení nezletilé.

Ošetřující lékař MUDr. K. uvedl, že při prvotní prohlídce dítěte zjistil dehydrataci a **nutnost okamžité hospitalizace. Dítě okamžitě transportovali výtahem na lůžkové oddělení, zahájili pokusy o zavedení intravenózní infuze, ale dítě mělo mimořádně zahuštěnou krev, nedařilo se ani odebrat krev na rozборы. Nebylo možné odebrat krev ani z prstíků, končetiny už byly chladné, krev vůbec netekla. Ošetřující lékař tedy volal ihned ARO, prosil o pomoc lékaře, nicméně** v době, kdy se kolega dostavil, došlo k zástavě oběhu. Kontaktovali tedy ihned službukonajícího primáře anesteziologicko resuscitační kliniky, pokusili se opakovaně

dítě resuscitovat, ale neúspěšně. Na dítěti zjistili na zádičkách známky poranění, které bylo ošetřováno v prosinci na klinice dětské chirurgie v Krči v Thomayerově nemocnici, to ale zjistili dodatečně. Pak ještě našli ve vlasaté části skvrnky jako od hřebene a oděrky staršího data. Překvapením pro ně byl povolený řitní svěrač, pro který neměli vysvětlení. V době, kdy holčička byla přinesena rodiči, víceméně ležela, nebyla schopna chůze, rodiče ji do ambulance přinesli. Dítě bylo velmi unavené, vážilo necelých 10 kg (dle pitevní zprávy 9,6 kg), takže transport nebyl těžký. Lékař odkazuje na popis, který dal k dispozici v rámci lékařské zprávy, nic bližšího si nepamatuje.

Shodně s MUDr. K.m vyprávěla též **svědkyně R. F.**, která pracovala na ambulanci nemocnice v době, kdy nezletilou vietnamskou dívku rodiče přinesli zabalenou v dece. Pacientů bylo v nemocnici v té době více. Pan doktor ji vyšetřil, rozhodl o přijetí na oddělení. S ohledem na nemocnou kolegyni pomáhala i na oddělení s péčí o nezletilou, ale kanylace nešla provést, volali ARO, ale kolem 3. hodiny holčička zkolabovala a následně zemřela. K dítěti se podrobná anamnéza neseptovala, holčička už měla kartu v evidenci založenou, byla zavedená v systému. S dítětem byli po celou dobu, kdy se pokoušeli ji kanylovat oba rodiče, maminka jí zpívala, chovala se k ní moc hezky, pak se jí udělalo špatně. Pamatuje si, že dítě mělo teplotu, dávali jí čípek. K dotazu obhájkyne sestra uvádí, že nelze uvést, jestli by laik poznal, že dítě mělo vnitřní zranění, nicméně s ohledem na to, že měla modřiny a zvracela, mohlo to být podezřelé.

Další slyšená zdravotní sestra, **svědkyně J. B.** uvedla, že s holčičkou se setkala až poté, co zemřela, vypomáhala kolegyni R. s nezbytnými úkony, které je po úmrtí nutné udělat. Ví o tom, že smrt dítěte byla konstatována asi po třetí hodině ranní dne 24.12. O událostech, které smrti dítěte předcházely, ví jenom od kolegyň z doslechu, byla účastná toho, když přicházeli lékaři z ARO vypomáhat při zástavě oběhu u dítěte. S rodiči zemřelé holčičky komunikovala lánou češtinou, tatínek mluvil lépe. Ptali se, jestli si mohou holčičku obléknout do svého obečení, chtěli ji fotografovat. Na dítěti viděla nějaké poranění, a to jednak okolo břicha, poranění kolem pupíku, a pak jí kolegyně R. ukazovala zranění ve vlasové části jako od čelenky. Ty otlaky kolem pupíku, respektive nad pupkem vypadaly tak, jako kdyby ta holčička dostala pěstí, jako kdyby tam zůstal otisk čtyř prstů v zavřené pěsti. Viděla ten otisk těsně nad pupíkem, asi zhruba 2 centimetry. Ty hematomy v té době nebyly úplně čerstvé, začínalo se to zabarvovat, místy modře, místy červeně. Jiných škrábanců si nevšimla, zarazilo ji tohle.

Svědkyně D. R., sestra kojeneckého oddělení FNKV nezl. M. v noci z 23. na 24. prosince 2015 přijímala, zvažila ji, změřila, na příjem ji přinesli rodiče, holčička byla apatická, ale zpočátku na bolestivé podněty ještě reagovala. Pan doktor ji prohlédl, nařídil odběry, chtěl ji zakanylovat s tím, že je odvodněná a dehydratovaná a že musí dostat infuzi. Kanylace se nedařila, ani odběry se nedařily, lékař tedy volal na ARO, ale v mezidobí dítě přestalo dýchat a začali s resuscitací. Přes přivolanou pomoc a provedenou intubaci se holčičku nepodařilo zachránit, zhruba po hodinové resuscitaci byla holčička prohlášena za mrtvou, protože vůbec nedošlo k obnově oběhu. Pokud se týče rodičů, s lékaři komunikoval otec, který uměl česky, maminka neuměla z jejich pohledu ani slovo, tatínek jí občas

překládal. Holčičku v průběhu krátké hospitalizace prohlížela, měla na zádech zranění staršího data, asi 5 krát 7 centimetrů, modřinu, která byla uprostřed zaschlá jako strup. Pak měla ránu pod bradíčkou, vypadala jako skoba do trojúhelníku, ta byla čerstvějšího data. Na končetinách měla modřiny, ale to batolata mívají, to jí nepřišlo výjimečné. Co ji zaujalo, byly stroupky ve vlasaté části hlavičky, vypadaly jako po vpiších, v rovné linii 4 nebo 5 teček. Na bříšku si žádných změn u dítěte nevšimla, kromě pigmentové skvrny.

K hlídání dětí obžalovanou na adrese Xxx vypovídaly dále svědkyně I. D. a I. F..

Svědkyně I. F. uvedla, že do domu se nastěhovala do 5. patra do bytu přímo nad ní paní s chlapečkem, vídala je tam i s pánem, někdy na jaře nebo v létě roku 2015. Paní byla milá, ale z bytu se opakovaně ozývaly rány a křik dětí. Ona sama měla malé dítě a byla v té době na rizikovém těhotenství s druhým dítětem, manžel byl od října 2015 dlouhodobě v zahraničí, tedy mohla být zvýšeně citlivá, nicméně když rány neustávaly, a to i v nočních hodinách, šla to s obžalovanou řešit. Ta jí vysvětlila, že se stěhují. Pláč dítěte se ozýval opakovaně i v noci, ví, že jednou to měřila a trvalo to asi 40 minut a to v době po půlnoci. Šla na sousedku zaklepat, co se v bytě děje a ona ji přinesla ukázat plačící dítě, domnívá se, že to byl ten její syn. Za Vietnamkou takto byla v bytě několikrát kvůli hluku, a to v pozdních večerních hodinách. Nedokáže rozlišit, jestli pláč patřil jednomu dítěti nebo více dětem, domnívá se, že slyšela i pláč miminkovský. Skutečnost, že obžalovaná hlídá děti netušila, je pravda, že viděla více mladých mužů, kteří někdy chodili s dětmi, někdy bez. Paní také viděla s pánem a s dítětem ve večerních hodinách domem procházet. Po předestření fotodokumentace však bylo zjištěno, že jde pravděpodobně o čínskou dvojici s dítětem, která v bytě společně s obžalovanou bydlela. Pokud se týče dítěte, které bylo nalezeno před domem a které její muž vedl do bytu obžalované, svědkyně sama ho neviděla, nemůže vyloučit, že šlo o chlapce čínských manželů a že manžel mluvil nikoliv s obžalovanou, ale s druhou nájemnicí. Ona sama Vietnamce od Čňana nepoznává. Poté, co si prohlédla v jednacím sále obžalovanou, uvedla, že tuto si nepamatuje, nepoznala by ji.

Svědkyně I. D. uvedla, že příležitostně hlídala svědkyni F. děti, a to v době od října 2015 asi do února 2016. Děti hlídala tak 4 krát měsíčně podle potřeby, bylo to vždycky přes den a na zavolání. Většinou v pondělí 2 hodiny, někdy ve středu 3 hodiny. Paní F. bydlela asi ve 4. patře, nad ní v bytě bydlela paní obžalovaná, takže vlastně z mezipatra chodila buď dolů k paní F., nebo nahoru by se šlo k obžalované. V té době slyšela z bytu nad paní F. pláč dítěte, nedokáže přesně odhadnout, jak staré to dítě mohlo být, odhaduje 3 až 5 let, ale mohlo být i menší. Hlavně naproti v bytě byly další děti, takže si není jistá. Ví, že jednou také potkala paní na chodbě s nějakým pánem a asi s 2 až 3 letým chlapcem, ale do bytu se sama nikdy nešla ptát, co se tam děje. Netušila ani, že obžalovaná hlídá děti, že je chuva, byť kočárky za dveřmi někdy viděla. Nepamatuje si, že by slyšela nějaké rány z bytu, pláč se domnívala, že patří dítěti paní obžalované, myslela si, že je to její syn. Myslí si, že šlo o pláč malého dítěte, pětiletého už ne. Rozdíl mezi Čňany a Vietnamci nepoznává.

Babička nezletilé poškozené M. svědkyně C. X. N. uvedla, že s dcerou a synem se příliš nestýkala, protože bydlela v xxx, tedy poměrně daleko, jejich vztahy nebyly ideální.

celou plochou kosti týlní, které vznikly působením tupého násilí o větší, v oblasti týlní o střední intenzitě. Vznik těchto poranění lze vysvětlit opakovanými údery tupým předmětem či nárazy hlavou do tupého předmětu. Vzhledem k tomu, že nad těmito krevními výrony nebyly shledány známky poranění zevně na kůži, lze usuzovat, že působící tupý předmět měl hladkou nebo měkkou plochu. Vznik krevního výronu v týlní krajině lze dobře vysvětlit i prudkým pádem na záhlaví. Krevní výrony v pravé čelní krajině a v místě vnitřního okraje nadočnicového oblouku mohly vzniknout úderem rukou sevřenou v pěst nebo jiným tupým předmětem o relativně malé a hladké ploše. Nezletilá dále utrpěla další drobné defekty, tečkovité oděrky v krajině spánkové vzniklé působením tupého násilí o malé ploše a střední intenzitě předmětem zakončeným pěti od sebe pravidelně vzdálenými výběžky nebo hroty, dále plošný defekt pokožky na zádech nad trnovitými výběžky 11 a 12 hrudního obratle, který měl vzniknout dle zdravotnické dokumentace před úrazovým dějem, který je předmětem obžaloby jako následek popálení pokožky a svrchního podkoží a dále čárkovité povrchní oděrky na zevní straně levého stehna, vzniklé tahem a tlakem tupého předmětu o malé intenzitě. Jak bylo řečeno, nejzávažnějším poraněním, jehož následkem byla smrt postiženého, byly trhliny okruží tenkého střeva s krevními výrony v měkkých tkáních břišní dutiny a prostoru za pobřišnicí. Toto vzniklo působením tupého násilí o velké intenzitě, přičemž úder nebo kop do břicha musel být veden velkou silou, o čemž svědčí krevní výrony pod hlavou slinivky i pod pouzdem ledviny, které jsou jinak dobře chráněné. Smrt tedy nastala v přímé souvislosti s rozsáhlou trhlinou okruží tenkého střeva. Toto poranění po jeho vzniku však nevedlo k bezprostřednímu ohrožení života, neboť nedošlo v místě trhliny k poranění větších cév. Následkem vnitrobřišního rozpadu, tedy nekrózy tukové tkáně a pomalého krvácení z drobných cév okruží však byl rozvoj hnisavého zánětu pobřišnice s průnikem bakteriálních toxinů do krevního oběhu. Hnisavý zánět pobřišnice vedl ke smrti dítěte, které bylo do zdravotnického zařízení přijato až v době, kdy již nebylo možné jeho smrt odvrátit, tedy v poslední fázi akutního septického šoku. Bezprostřední příčinou smrti nezletilé byl tak otok mozku při hnisavém zánětu pobřišnice z úrazových příčin, kdy k akutní zástavě dechové a oběhové činnosti došlo 24.12.2015 v 03.30 hodin. Na základě pitvy a mikroskopického vyšetření lze usuzovat, že ke vzniku poranění břišní dutiny došlo dle Gausovy křivky z 90% tři až čtyři dny před smrtí. Toto období znalec mírně korigoval v hlavním líčení s tím, že rozvoj hnisavého zánětu a jeho stadium v době smrti nelze zcela předvídat, tedy ke vzniku zranění mohlo dojít již dva dny před smrtí nezletilé, nejpozději však pět dnů. Smrti nezletilé bylo možno zabránit pouze tehdy, pokud by jí byla poskytnuta včasná odborná lékařská péče spočívající v chirurgické operaci břišní dutiny a ošetření vnitrobřišního poranění. V době, kdy však dítě bylo přijato na kliniku, bylo již ve stavu nenávratného selhání životních funkcí. Při prohlídce, pitvě i mikroskopickém vyšetření současně na nezletilé nebyly zjištěny žádné chorobné změny, které by se na její smrti podílely, nebo tuto urychlily. Znalec dále doplnil, že zranění, které utrpěla poškozená, muselo být minimálně v první fázi velmi bolestivým zraněním, na které musela nezletilá výrazně reagovat, přičemž reakce nebylo možno přehlédnout. Při poskytnutí včasné pomoci by bylo možno smrt nezletilé odvrátit. K vývoji zánětu dále znalec uvedl, že strava, která byla poškozené podávána po úraze, neměla vliv na rychlost rozvoje zánětu, neboť došlo k porušení závěsu nikoliv stěny střeva. Pokud se týče **projevů zranění navenek, zprvu muselo být velmi intenzivní a bolestivé, s postupujícím časem však břišní stěna začíná tuhnout, břicho má tuhou konzistenci, není prohmatné,**

proto **první hodiny po odeznění bolesti mohou být bezpříznakové**, pouze břicho může být citlivé, po několika hodinách i málo desítkách hodin, tedy po jednom dni, mohlo být to břicho citlivé a tuhnout, jak se začal rozvíjet zánět pobřišnice. Zprvu ten samotný průběh nebyl hnisavý, a proto přežití od vzniku úrazu mohlo být i několik málo dnů. Pokud se týče stop, které měly být viditelné na břišku nezletilé, ať již byly popsány jako fleky, krvavé stopy, které měly mizet a znovu se objevovat dle popisu obžalované, nemohlo se podle závěru znalce jednat o modřiny, neboť tyto na břišní stěně v době pitvy nebyly nalezeny, mohlo se jednat o alergickou či jinou reakci, což odpovídá i popisu osob, že dítě reagovalo na svědění. Samotný zánět pobřišnice by se u dítěte navenek na břišku neprojevil.

Na základě provedeného dokazování vyhodnotil soud výpověď obžalované ve vztahu ke skutku pod bodem II. rozsudku jako nevěrohodnou a účelovou. Není pochyb o tom, že i drobná zranění, která byla shledána na těle poškozené M., a na které již v minulosti opakovaně upozorňovali rodiče poškozené M., vznikla v souvislosti s nedostatečnou péčí chůvy, které byla nezletilá rodiči k hlídání dlouhodobě svěřena. V rozhodném období, kdy mělo dojít k hrubému opakovanému brachiálnímu násilí, směřujícímu na břicho a hlavu dítěte, jehož následky vedly až ke smrti poškozené, byla nezletilá M. s výjimkou jediného dne a dvou nocí v dlouhodobé péči obžalované, dle jejíhož vyjádření se v bytě nevyskytovaly v tu dobu žádné další dospělé osoby. Z výpovědi znalce totiž vyplynulo, že k hrubému násilí, které působilo na břišní dutinu nezletilé poškozené extrémně velkou silou, a to takovou, že způsobilo nejen poranění uvnitř břicha, ale proniklo skrz celou dutinu břišní až k páteři, došlo řádově od 3 do 4 dnů (hypoteticky až v rozmezí 2, maximálně 5 dnů) před přijetím dítěte do nemocnice, tedy před časnými ranními hodinami dne 24.12.2015. Provedeným dokazováním bylo současně nepochybně prokázáno, že ve dnech 18. a 19. prosince byla nezletilá ve výhradní péči obžalované, rodiče ji převzali 19.12. v blíže nezjištěných večerních hodinách. Pečovali o ni společně se švagrovou a přítelem švagrové v průběhu 20.12. do 21.12., kdy jí krátce po 10. hodině ranní předal otec obžalované. Do této doby dítě nejevilo žádné známky jakéhokoliv zdravotního problému. Nebylo zjištěno, že by došlo k jakémukoliv úrazu, dítě nereagovalo citlivě na fyzický pohyb a chovalo se zcela obvyklým způsobem. Soud má tedy za to, že k násilí na dítěti muselo buď dojít v průběhu dne 21.12., a to od cca 10:15 hod. do 23.12., kdy dítě bylo přivezeno domů a opakovaně zvracelo. První zvracení se projevilo již 21.12. v nočních hodinách, a to poté, co nezletilou převezla taxíkem domů svědkyně L. A.. V tomto rozhodném období byla nezletilá v péči svých rodičů a příbuzných pouze od cca 8. hodiny večerní 21.12. do 10. hodiny ranní dne 22.12., kdy ji oba rodiče přivezli k chůvě, této předali vánoční dárek a nezletilou u ní ponechali. Je nutno podotknout, že v průběhu obou nocí na 21. a 22. prosince se v péči rodičů nacházela nezletilá v přítomnosti nejméně 3 dospělých osob, přičemž žádná z těchto osob žijících v malém bytě 2+kk si nepovšimla, že by došlo k násilnému jednání vůči poškozené, na které dítě muselo hlasitě reagovat. Soud tedy považuje za vyloučené, aby k násilí na dítěti došlo za přítomnosti rodičů či přímo rodiči, a to i s ohledem na výslech ošetřující lékařky MUDr. S., která uvedla, že rodiče byli pečliví, i drobný zdravotní problém řešili s lékařem, o čemž dále svědčí i zranění na zádech, které v polovině prosince nezletilá u obžalované při hlídání utrpěla, a které se stalo nejen předmětem sporu matky a obžalované na Facebooku, ale také předmětem lékařského ošetření ve FN Krč. Není tedy pochyb, že rodiče věnovali dítěti zvýšenou péči a v případě, že by došlo

k poranění dítěte, ať už blíže nezjištěným úrazem či aktivním jednáním dospělé osoby, tak jak popisuje úrazový děj znalec, by takovou skutečnost okamžitě řešili vyhledáním lékařské pomoci. **Naopak, byla to právě obžalovaná, u níž bylo opakovaně zjištěno, že svá pochybení při péči o nezletilé děti se snažila zamlčovat nebo v případě prokázání alespoň bagatelizovat, jak tomu bylo též u nezletilé B. v bodě I. rozsudku, nezletilé M. v bodě III. rozsudku, případně u další postižené holčičky s přezdívkou „S.“, které svou neodbornou péčí a absencí slíbené a předstírané lékařské konzultace způsobila poleptání pokožky obličeje a krku.** Ze znaleckého posudku i z vyjádření znalce MUDr. Hladíka jednoznačně vyplývá, že ke zranění, které vedlo v důsledku jeho neoznámení k rozvoji hnisavého zánětu pobřišnice, k septickému šoku, k otoku mozku a následně smrti, muselo dojít aktivním fyzickým napadením dítěte, a to buď silným úderem pěstí o velké intenzitě do oblasti břicha, případně kopem do břicha, ovšem neobutou botou. Znalec jednoznačně vyloučil, že by takové zranění mohlo poškozené způsobit jiné dítě předškolního věku. S ohledem na další rozsáhlé dokazování, jímž nebylo prokázáno, že by se v kritickém období, kdy k útoku na nezletilou muselo dojít, pohybovala v bytě obžalované jiná dospělá osoba, která by zranění dítěti mohla způsobit, má soud **na základě všech výše uvedených nepřímých důkazů za prokázané, že to byla právě obžalovaná** jako jediná osoba, která před vznikem zdravotních komplikací o poškozenou pečovala, **kteřa musela z blíže nezjištěného motivu a blíže nezjištěným způsobem opakovaně udeřit či kopnout poškozenou nezletilou M. a způsobit jí poranění břicha i hlavy popsaná znalcem ve znaleckém posudku.**

K bodu III., poškozená M.

I v případě poškozené M.A. G. - „M.“ **obžalovaná D. V. T. popřela**, že by dítěti jakkoliv ublížila či že by zavinila její zranění. V přípravném řízení uváděla, že holčičku hlídala už od jejích 2 měsíců, tedy od května roku 2015 až do listopadu 2015, a to od pondělka do pátku. V hlavním líčení pak upřesnila po konfrontaci s výpovědí rodičů nezletilé, že si myslí, že to bylo až od června, protože ji hlídala už na Xxx ulici, a to po dobu 2 měsíců, tedy červen a červenec 2015, a pak ji hlídala na Xxx do poloviny listopadu. Holčička u ní nikdy nespala, byla u ní od dopoledne většinou do 18. – 19. hodiny. Ten den, kdy mělo dojít ke zranění poškozené, ji otci předávala někdy kolem 18. hodiny, asi za 2 až 3 hodiny ji otec zavolal a ptal se, jestli během dne holčička upadla a ona mu řekla, že ne. Následující den ji matka informovala o tom, že dítě má zlomenou ručičku, a to zlomenou kost v horní části paže. Za několik dnů se tedy za ní zastavila na návštěvě, mluvila s rodiči o zranění, ale nic o něm nevěděla. V té době nemluvili o tom, že by existovala nějaká možnost, že by na ni spadl její syn, nebo že by do ní strčil. Ona o tom pak mluvila s jinou maminkou po telefonu a ta jí řekla, že si myslí, že nějaké dítě tu holčičku mohlo strčit nebo na ni skočit. Když si vzpomínala, tak si vzpomněla, že během toho dne, když procházela z koupelny do místnosti, položila holčičku na velkou postel a syn seděl vedle, jako kdyby se něco stalo. Holčička plakala, ona ji pochovala a ona plakat přestala. Proto nic neřešila ani se svým synem, ani se ho neptala, jestli něco neprovedl, protože to neviděla na vlastní oči. Mamince M. potom řekla, že pokud něco

budou muset za ošetření ručičky platit, že je ochotná zaplatit léčebné výlohy. Maminka však po týdnu řekla, že dle sdělení lékaře se to zahojí samo.

Obžalovaná připouští, že přes to, že od otce nezletilé měla postýlku, pokládala nezletilou M. na velkou postel, protože se jí tam víc líbilo, a okolo ní dávala vždy jen polštáře. Také je pravdou, že její syn často na postelích skákal. Děti má moc rád, ale je hyperaktivní, pořád skáče a lítá po bytě. Přesto dítě žádným způsobem proti jeho pádu nezajistila, nenapadlo ji, že by na dítě mohl skočit. Nepamatuje si přesně také, kdy holčička ten den plakala, domnívá se, že to bylo pozdě odpoledne. Ona ji nakrmila, pochovala a holčička plakat přestala. Obžalovaná popírá, že by dítě plakalo při oblékání, než ho předávala otci. Říká, že ho nepřevlékala celé, ale jenom mu přidávala další oblečení, tedy bundičku. Dítě při oblékání spalo a nijak na oblékání nereagovalo. Dále obžalovaná uvádí, že v bytě kde byly ostatní děti dle výpovědi svědků i fotodokumentace oblečeny velmi nalahko, měla nezl. M. na sobě svetr, aby nenastydla po koupání, proto si úrazu ani všimnout nemohla. Současně však uvádí, že M. ten den nekoupala, jenom ji otírala, protože byla trochu nastydlá, měla rýmu. Když dítě otci předávala, bylo oblečené v bundě a sedělo v autosedačce, předtím holčička spala na posteli. Ani při převlékání a oblékání bundy a při přenášení se nevzbudila. Je pravdou, že matce M. po úrazu říkala, že se teď bojí hlídat cizí děti, bylo to v listopadu 2015. V hlídání pokračovala proto, že rodiče ostatních dětí to požadovali.

Svědčyně T.N. N., matka poškozené M. uvedla, že kontakt na obžalovanou našla přes internet a po nějaké době se rozhodla u chůvy dceru nechat. Tato ji hlídala asi od 4 měsíců od července roku 2015. Na Facebooku uváděla obžalovaná informaci, že společně s ní hlídá v bytě ještě Češka, tu už v bytě nezastihli. Nejprve chůva hlídala dceru v bytě v Xxx, ale po nějaké době se pak přestěhovala do jiného bytu do ulice Xxx. Do bytu ji vozil i vyzvedával manžel. Dcera v té době neuměla sama sedět ani lézt, uměla se jen otočit a seděla jen s oporou. Chůvě platili nejprve 9 tisíc měsíčně, dokud dcera pila pouze mléko, později, když začala jíst, jí připláceli navíc 2.000,- Kč na jídlo. Všechny potřebné věci, jako postýlku, oblečení, pleny i autosedačku měli svoji. Neví, zda dcera bývala u obžalované v postýlce, tuto jí dávali a postýlka stála vedle televize naproti oknu. Na fotodokumentaci z bytu Xxx svědkyně poznala rozloženou cestovní postýlku u okna. Hlídání dítěte od července probíhalo bez problémů, problém vznikl v listopadu 2015, když jí dali k obžalované naposledy. Navečer ji přivezl manžel v autosedačce, dcera spala, ale když ji doma z autosedačky zvedli, začala dcera hned plakat, při svlékání zjistili, že pláče při dotyku na pravou ruku, kde našli modřiny. Odvezli ji hned do nemocnice na Bulovku, tam lékař řekl, že to musel být veliký pád, že to muselo hodně bolet a dítěti dali ruku do sádry, Kontaktovali obžalovanou, která však popřela, že by dcera ten den u ní spadla. V průběhu hlídání měla občas dcera drobné modřiny, ale myslela si, že je to z hraček. Po tom úraze s obžalovanou ještě komunikovala, ona trvala na tom, že dítě nespadlo, ale nevzala si za ten den odměnu za hlídání a nabízela, že uhradí i náklady lékaře. Dítě bylo pojištěné, zranění se zahojilo zcela bez následků, a proto po ní žádnou náhradu nepožadovali. Co se týče osobních údajů obžalované, svědkyně uvedla, že jim obžalovaná říkala, že má 3 děti, které jsou ve Vietnamu a dále že u nich bydlí nějakých chlapeček, který je synem její kamarádky a že rodiče jsou v Kanadě. Ten chlapeček se měl jmenovat G... Obžalovaná jim posílala různé fotografie při hlídání dítěte, viděla na nich, že dcera bývá na posteli, ale chůva byla vždycky u ní. Také ví, že si hrála s ostatními dětmi, že

G., který v bytě často byl, si s ní hrál. Ona sama se ptala, jestli se nemohlo stát, že by nějaké dítě na M. spadlo, ale chůva to popřela a řekla, že by M. plakala a že by ona o tom věděla. Po tomto zranění se rozhodli, že už M. k obžalované dávat nebudou, ona sama říkala, že se bojí kvůli tomu, co se M. stalo a že už dál hlídat nechce.

Svědék T. N. M., otec poškozené M. shodně s manželkou uvedl, že obžalovaná hlídala M. od 4 měsíců, kontakt na ni dostal od krajanů a údaje ověřoval na Facebookových stránkách. Do bytu se jeli předem podívat. Dceři byly 4 měsíc a chůva ji začala hlídat od července 2015 – 6 dnů v týdnu, pokud nebyla nemocná. Dceru vozil každý den k chůvě mezi 10. – 12. hodinou a vyzvedával ji večer mezi 18. a 19. hodinou, někdy i kolem 20. hodiny. Pak se chůva přestěhovala do bytu vzdáleného asi půl kilometru od toho prvního. Chůvě za hlídání platili asi 10 tisíc měsíčně, podmínky domlouvala manželka. Chůva nikdy nehlídala dítě přes noc. Chůva ke své osobě řekla, že je vdaná, že její děti žijí ve Vietnamu, představila se jako H., ale na věk se jí neptal. O manželovi říkala, že pracuje v restauraci a děti měly být větší, měla je nechat ve Vietnamu u prarodičů. V bytě chůvy viděl celkem asi 3 děti, jedna holčička se jmenovala K., druhá byla ta, co později zemřela (M.) a dále tam viděl asi tříletého chlapce. Popsal listopadový den, kdy přijel pro dceru k chůvě jako obvykle, chůva mu ji přinesla před dům, dcera v autosedačce spala. Chůva mu říkala, že dcera odpoledne zlobila a plakala. Naložil dceru do auta a doma při svlékání začala dcera plakat. Po vyslečení zjistil na pravé ruce nad loktem, že má ruku červenou a oteklou, při máčknutí reagovala pláčem, proto ji odvezli do nemocnice, kde jim lékaři sdělili, že má dcera zlomenou ruku. Když volal chůvě, ta k tomu řekla, že se nic nestalo, že nic neviděla. Dcera měla sádru na ruce 3 týdny a je zcela v pořádku, proto se s žádnou náhradou škody k řízení nepřipojili. Výpověď svědka potvrzuje záznam o komunikaci z jeho telefonu, kdy dne 16.11.2015 v 21.13. hodin zaznamenal odchozí hovor svědka z tel. č. xxx na tel. číslo obžalované – tedy č. xxx (viz výpis telekom. provozu na č.l. 1079).

Znalec MUDr. Hladík, který se v hlavním líčení vyjadřoval ke vzniku zranění nezletilé M.A. N. na základě zpracovaného znaleckého posudku, uvedl, že tato nezletilá poškozená utrpěla zlomeninu dolní části pravé pažní kosti s posunem úlomku a otokem měkkých tkání v okolí zlomeniny. Zranění postižené vzniklo tupým násilím působícím velkou silou (při hodnocení malá, střední, velká) do oblasti dolní části pažní kosti. Tato zlomenina je v oblasti loketního kloubu je nejčastější zlomeninou u dětí vůbec, často jsou postižené děti ve věkové skupině kolem 7 let. Jako faktory mající za následek uvedený typ zlomeniny se nejčastěji uplatňují nespecifické pády při dětských hrách a pády z výšek, úrazy na kolech a jiné sportovní úrazy. Vzhledem k věku postižené v době vzniku poranění, tedy cca osm měsíců, kdy postižená nechodila, případně pouze lezla či se plazila, lze připustit, že by uvedené poranění mohlo případně vzniknout pádem, například ze stolu na nataženou pravou horní končetinu. Je však vysoce nepravděpodobné, že by při takovém pádu nebyla zjištěna další poranění, jako krevní výrony, oděrky, pohmoždění jinde na těle postižené. Uvedený typ zranění vzniká i přímým působením tupého násilí působícího do dolní části pažní kosti, např. úderem hranou ruky, tupým předmětem či zmáčknutím rukou či nohou, nebo šlápnutím a to zejména na měkké podložce, např. na matraci postele. S přihlédnutím k věku dítěte se takový mechanismus zranění zdá být pravděpodobnější. Pokud obžalovaná uvedla, že na nezletilou

mohl skočit její nezletilý čtyřletý syn v době, kdy ležela na váleňdě, je možno připustit takový úrazový děj. Pokud by předškolní dítě skočilo na pravou paži postižené, mohlo by takovéto zranění vzniknout. V každém případě je nutno konstatovat, že zranění nebylo staršího data a muselo vzniknout krátce před ošetřením a to řádově v délce několika hodin. V hlavním líčení pak znalec k dotazům soudu i stran uvedl, že zranění, které nezletilé vzniklo, muselo být silně bolestivé, dítě na něj muselo reagovat pláčem, objektivně nelze zjistit, jestli dítě při vzniku zlomeniny leželo na bříšku či na zádech.

Také v případě poškozené nezletilé M.A. N., tedy M. považuje soud po provedeném dokazování výpověď obžalované, která si údajně nebyla vědoma žádného zranění, které v její péči nezletilá M. utrpěla, za nepravdivou a účelově zkreslenou. Z výpovědi obou rodičů poškozené, které korespondují s lékařskou zprávou z Fakultní nemocnice Bulovka (vytištěnou 17.11.2015 v 00:53 hod. viz čl. 803), srovnáním se záznamem telekomunikačního provozu ze dne 16.11.2015 na telefonu otce poškozené M. čl.1078-1079 a ze znaleckého posudku MUDr. Hladíka na čl. 323, který konstatuje výpis z ambulantní karty oddělení dětské chirurgie a traumatologie nemocnice Bulovka vyplývá, že otec musel převzít dítě od chůvy naposledy dne 16.11.2015 v obvyklou dobu 18 až 19 hodin, krátce po 21. hodině komunikoval s obžalovanou, kterou dotazoval na možné zranění dítěte a poté odvezl dceru do nemocnice, kde byla v průběhu noci ošetřena a sepsán záznam o zranění, k němuž došlo 16.11.2015. Zpráva o lékařském ošetření pak byla dne 17.11.2015 krátce po půlnoci vytištěna. V daném případě je zcela zjevné, že k úrazu nezletilého dítěte došlo krátce před předáním nezletilé otci, tedy v odpoledních hodinách dne 16.11.2015, neboť znalec při ohledání na základě lékařské dokumentace stáří zlomeniny odhadl na pouhých několik hodin od lékařského ošetření. Současně však v daném případě nebylo prokázáno, a to ani nepřímými důkazy, že jedinou osobou, která mohla takové zranění nezletilé M. způsobit je obžalovaná, a to z toho důvodu, že znalec MUDr. Hladík připouští možnost, že způsobená zlomenina pravé paže nezletilé mohla vzniknout nejen úderem, ale například i pádem či doskokem jiného dítěte na ručičku nezletilé z výšky, pokud ručička ležela na měkké podložce, tedy např. na manželském lůžku. Takový úrazový děj je možno připustit i na základě dalších listinných a věcných důkazů, včetně protokolu o ohledání místa činu, z něhož vyplývá, že takové lůžko, na němž byla nezletilá pro další osoby lehce dostupná se v pokoji obžalované nacházelo a dle vlastního tvrzení obžalované poškozenou M. právě na tomto lůžku nechávala lehat.

Soudem bylo současně ze **zprávy Mateřské školky Xxx** na čl. 1663 potvrzeno, že syn obžalované G., který jediný z hlídaných dětí byl fyzicky zdatný natolik, aby po posteli s nemluvnětem mohl skákat, byl dne 16.11.2017 ve školce, nicméně pouze do cca 17 hodin, tedy nelze vyloučit, že by zranění mohl způsobit svých chováním on. Soud má současně za prokázané, že obžalovaná dítě v předmětnou dobu pokládala na velké manželské lůžko ve výši 36 cm nad zemí a dítě pouze obkládala polštáři, přestože měla k dispozici od rodičů nezletilé dětskou postýlku, která by zabránila zranění dítěte 3. osobou včetně dalších hlídaných dětí. Obžalovaná si byla dobře vědoma, že hlídá větší množství dětí v malém uzavřeném prostoru, že její syn je hyperaktivní, neposlušný a značně nezvladatelný, a bylo její povinností pečovat o nezletilou tak, aby zabránila dle svých možností úrazu. V daném případě tak obžalovaná prokazatelně nepostupovala v souladu s povinnostmi řádně pečovat o

svěřené dítě, ačkoli péči o dítě jako placená chůva od rodičů v plném rozsahu převzala. Ačkoliv soudu není znám přesný úrazový děj, který zlomenině předcházel, z hlediska trestní odpovědnosti je **zcela postačující prokázaná skutečnost, že obžalovaná, již bylo svěřeno dítě do výhradní péče oběma rodiči, porušila důležitou povinnost, která vyplývala z jí vykonávaného zaměstnání chůvy, k němuž se zavázala smluvně a minimálně z nedbalosti tak způsobila dítěti újmu na zdraví, která jen s ohledem na dobrou hojivost dětí a rodiči zajištěnou včasnou lékařskou péčí s několikátýdenní fixací zlomeniny neměla trvalé následky na zdraví dítěte** a skončila pouze ve formě ublížení na zdraví, nikoli těžké újmy jako v předchozích případech.

Obžalovaná D. V. T. se dále vyjadřovala k osobním poměrům, své odborné kvalifikaci, o komunikaci s rodiči a péči o další svěřené děti. Uvedla, že nikomu z rodičů nikdy výslovně neřekla, že G.. není její syn. Pokud mluvila o tom, že je syn její kamarádky, je problém v překladu, protože matka a kmotra mají ve vietnamštině stejný význam, stejně jako tchán nebo tchýně. Tato slova nepoužívají, používají „mami“ nebo „tati“. Proto rodičům říkala, že G.. má „mami“ v Kanadě. Nepamatuje si také, že by říkala někomu nepravdivé údaje o svém věku. Pokud se zmiňovala o manželovi, je to proto, že ve Vietnamu se na svobodné matky neshlíží tak volně jako v Čechách, nechtěla, aby ji někdo pomlouval a na jejího syna shlížel jako na nemanželského (Takovými obavami trpěla přesto, že její sestra má za svobodna 2 děti a ani rodiče nezl.“M.“ nebyli sezdáni.) Pokud mluvila o panu „B.“ jako o manželovi, není to její manžel, ale přítel, ale ne přítel jako partner, ale kamarád. Jedná se o svědku V. L. H., kterého ostatní nazývají T., on sám o přezdívce „B.“ nevěděl. Pan B. ji občas navštěvoval, ale nebydlel u ní. Pokud se týče jejich osobních poměrů, v Čechách žije od roku 2001, studovala chemií. na vysoké škole, poté měla dítě a byla na mateřské dovolené. Hlídat děti začala proto, že si tím chtěla při mateřské dovolené přivydělat. Předtím poskytovala finanční poradenství nebo pomáhala Vietnamcům pronajímat byty. V Čechách má plné zázemí, má tady rodiče, bratra i sestru. Žije zde se synem, kterému je 5 let. V současné době syn bydlí u rodičů v xxx, rodiče tam vlastní i nemovitost – rodinný dům, a mají tam prodejnu potravin. K výkonu povolání chůvy neměla žádné oprávnění ani speciální vzdělání. Jako chůva pečovala o děti v době, kdy bydlela na Praze xxx, Xxx v xxx v bytě 1+1. V té době hlídala kromě svého syna ještě jedno další dítě, a to do doby, než se odstěhovalo se svými rodiči do Švýcarska. Pak se asi v květnu roku 2014 přestěhovala na adresu v Xxx, to byl byt 2+1 nebo 3+1, který není předmětem obžaloby. Byt v Xxx byl však dvoupodlažní, což nebylo pro hlídání dětí praktické, proto si našla vhodnější byt na adrese Xxx (dle výpovědi sv. Z. šlo nikoli o byt, ale o nebytový prostor). Na Xxx žila asi půl roku, kromě syna tam hlídala ještě další 2 děti. Děvčátko bylo V.B.N.N. tedy B. (poškozená z bodu I. rozsudku), o chlapci neví, jestli ještě žije v České republice. Z Xxx se přestěhovala na Xxx na přelomu roku 2014 a 2015. Tam hlídala děti jak jednorázově svěřené, tak dlouhodobě. Většina rodičů ji kontaktovala na základě informací zveřejněných na Facebooku. Zpočátku hlídala 4 až 5 dětí a vypomáhala jí s tím Češka, slečna M.. Ta jí vypomáhala asi 1 měsíc. Nájemní smlouvu na Xxx měla od 5. ledna 2015, majitel jí ale umožnil nastěhovat se o něco dřív. Ubytování měnila proto, že naproti bytu bylo nějaké nakladatelství nebo tiskařský podnik, byl tam hluk, lidé, kteří procházeli, jí stěžovali práci a sousedka byla stará paní, proto je nechtěla velkým množstvím lidí na hlídání obtěžovat (vyloučeno výpovědí z bytu – listiny založené sv. S. na

č.l.1685-1690). Na Xxx bydlela také pouze se svým synem, občas tam přespával její bratr, měl tam samostatný pokoj. Nikdo další tam s ní trvale nebydlel (vyvráceno dodatkem nájemní smlouvy předložené svědkem S. na č.l. 1681-1684 i výpovědi obou čínských spolubydlících, z nichž soud zjistil, že tito s obžalovanou bydleli již od dubna 2015 též na adrese Xxx). Na adrese Xxx uvádí obžalovaná, že už žila se synem a spolubydlícími, jímž byl manželský pár čínského původu s dítětem. Každý z nich užíval jednu místnost. V tomto bytě měla na hlídání zpravidla 2 až 3 děti. Byt vybavila vlastní postelí, skříněmi, policemi, židlí. Vybavený měla i byt na Xxx, tam byla samostatná velká herna pro děti včetně skluzavky a místnost, kde děti odpočívaly a měly nízké postýlky u země s molitanem. Hlídání dětí považovala za brigádu, od rodičů vybírala 8 až 9 tisíc Kč, podle toho, zda děti u ní též přespávaly. Uvádí, že takto si měsíčně vydělala 10 až 15 tisíc Kč. Příjem nijak nedanila, domnívala se, že jde o brigádu. Syn, který s ní žil, chodil do školky, odváděla ho ráno a vracel se v odpoledních hodinách.

K hlídání dalších dětí v žalovaném období byla slyšena též matka, svědkyně **M.L.T.** – matka nezletilého T., kterému říkali „xxx“ – česky „xxx“. Tato uvedla, že v září našla na facebookových stránkách obviněné nabídku na hlídání dětí, obviněnou znala pod **jménem H.**, jela se za ní podívat do bytu v Xxx a domluvily se, že od konce září bude hlídat jejího syna. Za hlídání brala 9 tisíc Kč měsíčně bez ohledu na počet dnů, kdy dítě hlídala. Svědkyně uvádí, že obžalovaná **mluvila o vlastních 3 dětech ve Vietnamu** a o tom, že hlídá děti, neboť má zdravotní problém se zády. Dále uváděla, že se narodila v roce xxx a manžel pracuje ve vietnamské restauraci. Jméno manžela neříkala, ona ho nikde v bytě neviděla. Kromě dalších hlídáních dětí měla obžalovaná v bytě chlapce, o němž uváděla, že jeho rodiče žijí v Kanadě. Syn svědkyně v bytě nikdy nezůstával přes noc, chodil k chůvě pouze přes den, vodila ho tam kolem 8. hodiny, kolem 18. hodiny si ho vyzvedávala buď ona, nebo babička, tedy její matka, ta chodila někdy odpoledne i dříve. Co se týče toho chlapce, kterého obžalovaná hlídala kamarádce, říkala o něm, že jeho vlastní matka odjela do ciziny, ale že ten kluk si na ni zvykl a volal na ni „mami“, což také slyšela. Tento kluk byl velmi divoký, byl větší než ostatní, byl dost aktivní a někdy běhal a strkal hlavou do břicha jejího syna. Chůva ho napomínala, že to nemá dělat a říkala, že se rád předvádí. Je si zcela jistá, že o tom větším chlapci mluvila jako o synu kamarádky, říkala, že ona sama má 2 děti ve Vietnamu a tady se stará o tohle třetí dítě, které je kamarádky, a že ty děti ve Vietnamu jsou její biologické. Pokud se týče toho útoku na břicho jejího syna, viděla toho velkého chlapce, jak se rozběhl a ze 3 metrů vrazil hlavou do břicha malému dítěti tak, až spadlo na zadek. K žádnému zranění dítěte ale nedošlo. Ten velký kluk byl hodně divoký, vždycky když přišla, viděla, že běhal po místnosti a mával rukama. Svědkyně uvádí, že ona v péči chůvy neshledávala žádné problémy, jenom jí jednou známá po telefonu říkala, že v bytě viděla několik hodin spát dítě, kterému někdo musel tabletky na spaní. Ale o jaké dítě šlo, neví.

Svědka T.H.Y. N., matka dalšího hlídáního dítěte, a to holčičky **jménem K.**, uvedla, že obžalovanou kontaktovala na základě inzerátu nabídky Facebooku, poptávala ji také u kamarádek. K. hlídala chůva v prosinci 2015. Po telefonu jí obžalovaná řekla, že se jmenuje **H.** Dceři byly v té době skoro 3 roky, přesně dva a půl roku, uměla už v té době mluvit. K chůvě chodila ale dcera jen krátce, neumí přesně posoudit, jestli tam chodila ráda, je

pravdou, že tam i brečela. Také chůva říkala, že když holčička málo jedla, plácla ji na zadek. Je pravdou, že když holčičku přivedla ke dveřím obžalované, tak holčička plakala, neví, jestli to bylo tím, že se jí bála. K chůvě dávala dítě nepravdělně, v prosinci tam bylo 14 dnů, ale nebylo tam po sobě. Pokud z facebookové komunikace vyplývá, že ji tam dávala i v průběhu druhé poloviny prosince, je to možné. Holčičku většinou vodila a odváděla od hlavního vchodu, pokud ji předávala v bytě, tak maximálně v kuchyni, vždy spěchala. Pamatuje si, že jednou jí chůva psala, že dcera do něčeho narazila, že si narazila čelo. Kolik tam bylo cizích dětí v bytě, si nepamatuje. Chůva jí sama o sobě řekla, že se jmenuje H., že je narozená v roce xxx a že hlídá 2 děti, přičemž jedno další dítě nechodí a že by si tedy chtěla vzít další dítě na hlídání. O sobě mluvila, že má manžela a syna, ale neviděla je. Svědkyně sama na Facebooku vystupovala pod profilem xxx. Pokud se týče dcery a skutečnosti, že v přípravném řízení uváděla, že se chůvy dcera bála a že proto ji tam nechtěla pak dávat, je pravdou, že dcera plakala, když ji k chůvě přiváděla, a když se jí ptala, proč pláče, řekla, že nechce k paní H.. Ale jednou se také dcery ptala a ona řekla, že má chůvu ráda. Svědkyně připouští, že problémy mohly být způsobené i tím, že dcera nebyla zvyklá na české jídlo a že chůva jí učila jíst.

Svědčyně H. T. T., matka nezletilé dívky, které říkali „V.“, česky K., uvedla, že obžalovaná se jí představila jako H. a uváděla, že je svobodná, bezdětná a že jejím přítelem je cizinec - Čech. Svoji dceru nechávala chůvě na hlídání někdy od konce roku 2014, a to po dobu o něco delší než měsíc. Přestože si dcera dobře zvyká na cizí lidi, u obžalované si nikdy nezvykla, hrála si tam vždy jen s tou Češkou, která tam vypomáhala, k chůvě nikdy nešla. Chůva jí přišla slušná, chovala se k dětem hezky, posílala jí fotky, jak dceru učesala, ale když přicházely k chůvě, dcera brečela, a když odcházely, nepozdravila ji. Dcera mluvila velmi málo, jen pár slov. V době kdy ji hlídala chůva, měla pár modřin, ale to měla i z domova, byla velmi čilá. S ohledem na to, že čekala druhé dítě, dceru si pak ponechala doma a k chůvě ji dále nevodila.

K osobě obviněné byli dále vyslechnuti z rodinných příslušníků sestra obžalované **T.V.T.**. Svědkyně uvedla, že se se setrou stýkala příležitostně, neboť sestra už 4 až 5 let bydlí sama, a to od narození svého syna. O otci dítěte nic neví, ví, že měla před narozením syna partnera, ale od porodu bydlí se synem sama. Ona o svém soukromí nemluví a oni to respektují. Pana V. L. H., kterému říkali T., zná, je to kamarád sestry, ale nežijí spolu. Sestru několikrát navštívila v bytě v Xxx a pak po přestěhování i v Xxx, ale byla tam jen na krátké návštěvě, nikdy tam nespala. Ví, že sestra hlídá děti od pondělí do pátku nebo soboty, občas i v neděli. Při návštěvě viděla děti, které sestra hlídala, viděla 3 až 4 děti včetně syna své sestry, ale blíže si je nepamatuje jmény. Ví o tom, že zemřela holčička M., protože po zadržení jí sestra volala a prosila, aby přijela k ní, aby vyzvedla synovce. Od té doby synovec zůstal u nich, teď bydlí společně s rodiči, protože jí se narodilo druhé dítě. Ví o tom, že na Xxx občas příležitostně bydlel se sestrou jejich bratr, respektive občas tam přespál, měl svoji místnost. Na Xxx je byt mnohem menší, tam sestra užívala jen jeden pokoj. Ona tam často nechodila, viděla tam maximálně 3 děti. Ví, že dětem bylo většinou kolem 2 let, tak rok a půl až 2 roky. Holčičku M. zná spíše z vyprávění své sestry, stejně tak i holčičku B.. Ví však, že holčička M. byla hodně živá a že si kvůli ní sestra způsobila zranění ruky – svědkyně doložila soudu

fotodokumentaci zraněné ruky ke spisu. O M. sestra říkala, že je hyperaktivní, stejně tak hyperaktivní je její syn G., projevuje se to tím, že hodně skáče z postele, bere dětem hračky, běhá a křičí celý den. G. je hodně zlobivý, hodně skáče, když neposlouchal, tak ho sestra pokárala, poslala stát ke zdi nebo mu dala facku na zadek. Sestra je klidná, trochu uzavřená, je citlivá. Nikdy neslyšela svoji sestru, že by před někým mluvila o tom, že má manžela, nikde neslyšela přezdívku pan B. Osobu jménem H. zná, je to nejlepší kamarádka její sestry. I sestře doma říkají H.. Ta kamarádka teď žije v Kanadě. Ve Vietnamu je zvyklostí, že si říkají přezdívkami. Je pravdou, že děti blízkých osob často Vietnamci označují za svoje děti, ale nikdy neslyšela, že by sestra říkala, že G. není její syn. Pokud se týče jednotlivých poškozených, poté co se stala ta věc s B., byla sestra smutná, nechápala, co se stalo, ale rodiče kontaktovat nesměla, protože jí to zakázala policie. Bylo jí to moc líto, že ani nevěděla, jak na tom B. je a jestli je tady v Čechách nebo ve Vietnamu.

Výpověď bratra obžalované svědka T.V.H., stejně jako švagra obžalované T.D.D. soud za souhlasu stran četl dle § 211/6 tr. řádu.

Bratr obžalované T.V.H. se vyjadřoval pouze ke skutečnosti, že sestra žila na adrese xxx sama se synem a živila se jako chůva. On v bytě přespával nejpozději od Vánoc 2014 do dubna 2015, měl tam svůj pokoj. Chodil do bytu mezi 21.00-22.00 hodin, odcházel kolem 8.00 hod., přes den v bytě nepobýval. Ví že sestra obývala tři pokoje, v jednom spala, v jednom byly hračky včetně skluzavky, v jednom dětské postýlky. O tom, že v bytě přespávaly cizí děti, neví, synovci byly v té době asi 3 roky. Sestra měla snad přítele, ale nezná ho, nikdy ho neviděl, v bytě nebyl. Od sestry ví, že jednomu dítěti v její péči se měl stát úraz, bližší podrobnosti neví.

Svědka T.D.D. uvedl, že žije v ČR 17 let, bydlí v Ústí nad Labem. Obžalovanou zná přes její sestru T.V.T. , je otcem jejího dítěte, jde o jeho přítelkyni. V bytě v Xxx byl, když tam přišla v únoru 2015 policie, ví, že tam obžalovaná bydlí se synem, domnívá se, že žije sama. O zranění dítěte v únoru 2015 ví jen od obžalované, která říkala, že holčičce neublížila, že neví, co se stalo, že dítě mělo bolesti hlavy. K věci není schopen nic dalšího uvést.

Z výpovědi pronajímatele sv. **M. L.** a jím předložené nájemní smlouvy na č.l. 1729 a násl. soud zjistil, že obžalované pronajímá od 1.2.2014 byt velikosti 1+1 na adrese Xxx xxx v 5. nadzemním podlaží . Dle vyjádření svědka jde o byt cca 30m², obžalovanou dnes již nepozná, ale domnívá se, že v bytě bydlela se synem. Neví o tom, že by v bytě měla obžalovaná provozovat jakoukoli živnost, ani že by hlídala cizí dítě, byť v domě bydlí a obžalovanou vídal. Nepamatuje si ani, jak dlouho nájem trval.

Z výpovědi sv. **M. Z.** soud zjistil, že je realitní makléřkou. Svědkyně popřela, že by pronajímala obžalované jakýkoli ze 4 bytů, které v domě s manželem vlastní na adrese xxx, neboť tyto užívají rodinní příslušníci. Po vyjádření obžalované si však vzpomněla, že jako realitní makléřka zajišťovala v létě 2014 pronájem nebytových prostor v Xxx pro SVJ , do nebytových prostor však nebylo možno se přihlásit, proto souhlasila, aby obžalovaná měla hlášený trvalý pobyt u nich. Po půl roce jí paní H. z SVJK volala, že obžalovaná odjela do Vietnamu a nebytový prostor může dále nabízet. Nájemní smlouvu tedy nemá, období hlášeného pobytu dle evidence od 28.7.2014 do 19.1.2015 může odpovídat.

Z výpovědí všech slyšených svědků – rodičů nezletilých i rodinných příslušníků vzal soud za prokázané, že obžalovaná neměla manžela ani děti v cizině a že tyto skutečnosti (stejně jako vyšší věk) před dalšími příslušníky vietnamské komunity předstírala, aby působila důvěryhodnějším dojmem. Samotnou skutečnost, jak se ve vietnamštině označují děti adoptované, biologické či ze zprátených rodin nepovažuje soud za nutnou dále objasňovat, neboť z provedených výsledků je zcela zjevné, že obžalovaná svými tvrzeními mystifikovala především příslušníky vlastní komunity, tedy nedošlo k omylu v důsledku odlišných kulturních zvyklostí a další dokazování soudu tímto směrem by bylo vysoko nad rámec prokazování stíhaných skutků, neboť posouzení pravdomluvnosti a tím i věrohodnosti vyjádření obžalované je jen jedním z mnoha nepřímých důkazů, o něž se rozhodnutí soudu opírá.

K posouzení osobnosti obžalované byli přibráni znalci z oboru psychologie a psychiatrie, aby se vyjádřili, zda obžalovaná netrpí chorobou či poruchou, která by ovlivňovala jak její rozpoznávací, tak i ovládací schopnosti, či případně vedla k opakovanému násilí páchanému na nezletilých. Zkoumání bylo provedeno za účasti tlumočnicka, který však spolupracoval se znalci pouze podpůrně, neboť obžalovaná byla v komunikaci českým jazykem soběstačná.

Na základě znaleckého zkoumání z oboru psychiatrie **dospěl znalec MUDr. Tichý** k závěru, že obžalovaná netrpí a ani v době páchaní činu, pokud jí bude prokázán, netrpěla duševní chorobou ani poruchou, ani jiným organickým postižením centrální nervové soustavy či sexuální deviací. Nebyla u ní shledána ani závislost na alkoholu ani jiné návykové látky a nebyly shledány žádné známky toho, že by eventuálně tr. činy páchala pod vlivem těchto látek. Intelukt obžalované byl zjištěn v pásmu průměru, v době páchaní stíhaných činů byly schopnosti rozpoznávací i ovládací u obžalované plně zachovány. Tato je schopna plnohodnotné účasti na tr. řízení. Z primárně psychiatrického hlediska neshledal znalec pobyt obžalované na svobodě nebezpečným, a proto nenavrhuje žádná ochranná léčebná opatření. K těmto závěrům dospěl znalec opakovaně, jak v průběhu přípravného řízení, tak při svém výsledku před soudem.

Ze závěru PhDr. Kloše, znalce z oboru zdravotnictví, odvětví psychologie, vyplynulo, že na základě psychologického vyšetření nezjistil znalec žádnou duševní chorobu nebo poruchu psychotického okruhu. Osobnost obžalované je psychicky standardní, orientovaná spíše extrovertně (byť v následných zkoumáních se jevila více introvertní, zřejmě v důsledku pobytu ve vazební věznici). Autoregulační dispozice obžalované jsou dobře strukturovány. Sociálně primárně je dobře socializovaná, ukotvená v pozitivním rodinném vztahu a plně kompetentní. Obecná věrohodnost obžalované vychází ze schopností mentálního aparátu správně vnímat, zapamatovat si a reprodukovat zapamatované a není snížena kognitivním deficitem ani poruchou osobnosti a pohybuje se tak v pásmu normy. Případná motivace jednání, pokud by jí bylo soudem prokázáno, není tedy ovlivněna žádnými psychopatologickými mechanismy, neboť posuzována netrpí žádnou duševní chorobou ani organickým poškozením CNS, není ani osobou s agresivními rysy nebo s anomální strukturou. K dotazu policejního orgánu na motivaci jednání obžalované uvedl znalec v písemně podaném posudku, že jednání obžalované z psychologického hlediska by muselo být zanedbáním nebo nedostatečnou kontrolou svěřeného dítěte a ne aktivním jednáním

s úmyslem zranění dítěte. Po upozornění znalce soudem, že mu nepřísluší hodnotit subjektivní stránku stíhaného jednání obžalované, tento uvedl, že odpovídal na otázku vyšetřovatelky a je si vědom nepřipustnosti vyjádření k této otázce. Svůj závěr pak korigoval s tím, že samozřejmě každá osoba je schopna agresivního jednání bez výjimky, úmyslné násilné jednání proto u obžalované nelze vyloučit, ale on pro něj neshledal žádnou příčinu psychopatologickou. Od svého vyjádření tak znalec v hlavním líčení upustil, přičemž nutno konstatovat, že soud by k němu nemohl pro překročení oprávnění znalce přihlížet. Pokud se týče samotného zkoumání, oba slyšení znalci se domnívají, že výsledky testů jsou dostatečně validní i pro obžalovanou, která v důsledku odlišné kultury a odlišné výchovy bude mít jinou mentalitu než běžná středoevropská populace, jazykovou bariéru neshledávali. **Při hodnocení její osobnosti včetně dobrého ukotvení v rodinných a sociálních poměrech pak vycházeli především z vlastního vyjádření obžalované**, neboť neměli žádné objektivní informace, kterými by mohl obžalovanou sdělované skutečnosti porovnávat. Při konzultacích s příbránými znalci z oboru psychologie a sexuologie, tedy prof. Weissem a prof. Zvěřinou, i tito sdíleli stejné závěry psychologického a sexuologického vyšetření a dále konstatovali po vulvopletysmografickém vyšetření, že obžalovaná není ovlivněna ani žádnou sexuální anomálií. U posuzované nebyly psychologickým vyšetřením dle závěrů znalců zjištěny agresivní rysy ani dispozice k agresivnímu jednání v zátěži. Sami však obžalovanou žádné zátěži nevystavovali, vycházejí z jejího vlastního tvrzení a z testů, které jsou standardizované pro celosvětové využití. K osobě obžalované dále uvedli, že je spíše osobou s rysy odpovědnosti, ohleduplnosti, je přátelská s pozitivními vztahy k ostatním a není ani podezíravá, ani agresivní či hostilní. I tyto skutečnosti však znalci dle svého vyjádření konstatují pouze na základě **vlastního vyjádření obžalované**. Ze závěru znaleckého zkoumání tak soud dospěl k jednoznačnému závěru, že u obžalované neshledal pro její jednání žádný psychopatologický nálezný, tedy pokud došlo ke stíhanému jednání, nevyplývalo primárně z psychopatologické motivace.

Listinné důkazy

Soud dále provedl dokazování následujícími listinnými a věcnými důkazy :

Z protokolu o ohledání místa činu v xxx Xxx včetně fotodokumentace na čl. 88 až 105 ze dne 13.2.2015, kde obžalovaná provozovala svoji živnost chůvy **v době skutku pod bodem I. rozsudku**, soud zjistil, že se jedná o byt ve zvýšeném 1. patře o 4 pokojích s příslušenstvím a vstupní chodbě, v níž je umístěna malá kuchyňská linka. Podlahu celého bytu tvoří parkety (s výjimkou vstupní chodby a příslušenství). Jeden pokoj je zařízen pouze matrací na zemi a stolem s počítačem (užíván v té době bratrem obžalované). Další pokoj užívaný obžalovanou a sloužící současně jako jídelna je zařízen jedinou postelí, nočními stolky, lednicí, skříní a bílým jídelním stolem s oblými rohy a židlemi (shodným jako v bytě Xxx – viz níže). Další pokoj – umístěný naproti pokoji obviněné přes chodu bytu je zařízen jako dětská herna o rozměrech 450x520 cm. V místnosti je umístěna dětská skluzavka, ustíčí do dětského bazénu obsahujícího míčky, další dětský bazén s plyšovými hračkami, dále jsou v místnosti 4 dětské stolky s celkem 7 plastovými židličkami, 3 skákadla

ve tvaru sobů, plastové houpadlo, dětské chodítko, 3 dětské postýlky na plastovém nástavci ve výši cca 10 cm. Poslední pokoj za vstupem do bytu je vybaven jako odpočinková místnost se třemi plastovými stolečky, 1 klasickou dětskou postelí, 2 nízkými plastovými dětskými lůžky s matrací a stolem s televizí. Soud se podrobně zaměřil zejména na dokumentaci všech míst, odkud mohla nezletilá spadnout či být shozena, popř. předmětů, které by jí mohly zranění způsobit. S touto fotodokumentací a popisem ohledání místa činu konfrontoval soud při výslechu též znalce. Za podstatné považuje připomenout, že s výjimkou stolu a skluzavky o výšce 75 centimetrů na místě nebyly žádné jiné předměty, z nichž by se poškozená mohla zřítit či ze kterých by jí mohl někdo shodit. Všechny dveře v bytě vedoucí do místností užívaných dětmi jsou prosklené, tedy je za ně vidět a vylučují nedbalostní úraz dítěte stojícího za takovými dveřmi.

Zajištěná **technická specifikace skluzavky „malá Smoby“** na čl. 852 až 854, odpovídá skluzavce zajištěné v bytě obžalované při domovní prohlídce dne 13.2.2015 a jednoznačně stanovuje výšku skluzavky v nejvyšším místě na 76 centimetrů, určená pro věk 2+, o délce 125 centimetrů, nosnost skluzavky je 20 kilogramů. Z fotodokumentace při OMČ vyplývá, že dítě na ni může vylézt po 3 stupadlech, kdy třetí stupačka je současně nástupním místem pro skluzavku a že na skluzavce není nikde prostor k stání dítěte. Technická dokumentace skluzavky s obrázkem odpovídá skluzavce, která byla zachycena a fotograficky zaznamenána při ohledání místa činu v bytě užívaného obžalovanou na adrese Xxx a je součástí protokolu o ohledání místa činu na čl. 88-105 včetně fotodokumentace. Většina slyšených svědků popsala při předložení fotodokumentace popisovaný předmět v bytě obžalované jako skluzavku, která v bytě celou dobu stála a děti si na ní hrály, byť někteří dospělí ji považovali za vyšší, a to až do výšky přesahující 1 m.

Ke skutkům pod bodem II. a III. rozsudku soud dokazoval fotodokumentací místa činu a protokolem o ohledání místa činu na adrese Xxx na čl. 287 až 295 a fotodokumentací na čl. 1618 až 1628, dále protokolem o OMČ na adrese Xxx, tedy bytu rodičů a tety nezletilé M. na čl. 296 až 299, a dokumentací na čl. 1602 až 1617 a dále protokolem o ohledání místa činu, a to motorového vozidla Škoda Octavia RZ XXX na čl. 300 až 301 a příslušnou fotodokumentací na čl. 1693 až 1694. Z protokolu o ohledání bytu v Xxx v pátém patře užívaném obžalovanou, považuje soud za podstatné zejména zjištění, že byt se skládá pouze ze 2 pokojů, přičemž jediný z nich o velikosti 560x360 centimetrů užívala obžalovaná, a to k bydlení i hlídání všech dětí. Po levé straně od dveří pokoje se nachází dvoupostel velikosti 200x160 centimetrů, výška postele 36 centimetrů nad podlahou, která je tvořena parketami. Na podlaze pokoje je rozložená žlutozelená deka se zvířecími motivy s umístěnou plastovou hračkou, v rohu místnosti je bílá šatní skříň o výšce 180 centimetrů a dětská postýlka značky HAUCK o rozměrech 120x60 centimetrů a výšce bočnice 75 centimetrů (dle fotodokumentace cestovní postýlka). V rohu pokoje se nachází stůl s TV, v pokoji se dále nachází dřevěný stůl bílé barvy se zaoblenými rohy o rozměrech 80x120 centimetrů a výškou stolu 70 centimetrů. U stolu jsou 3 kusy židlí, sedák židle ve výšce 45 centimetrů nad podlahou. Do bytu se vstupuje předsíní, která současně slouží jako kuchyňka. Předsíní má velikost 460x360 centimetrů, v níž je instalovaná kuchyňská linka a lednice s mrazákem značky Zanussi. V kuchyni jsou 3 kusy malých plastových barevných židliček. Ani v tomto

bytě tedy nejsou žádné předměty, z nichž by dítě mohlo samovolně spadnout a způsobit si zranění břicha, jak k tomu došlo pod bodem II, rozsudku. Pokud se týče úrazu, pod bodem III. rozsudku, ke zjištěným součástem nábytku obžalovaná uvedla, že nezletilá ležela právě na manželském dvoulůžku o rozměru 160x200 centimetrů umístěného vlevo za dveřmi.

K dalším listinným důkazům, jimiž soud dokazoval v hlavním líčení, patří především **četné lékařské zprávy, a to zprávy Fakultní nemocnice Motol, zprávy Fakultní nemocnice Královské Vinohrady, Fakultní Thomayerovy nemocnice, zpráva Nemocnice na Bulovce**, které byly podkladem pro zpracované znalecké posudky a soud z nich čerpal především k ověření časového sledu událostí a to včetně odlišného data spáchání tr. činu pod bodem III. rozsudku.

K bodu I. pak soud dokazoval fotodokumentací nezletilé B., kterou pořídila svědkyně M. - na čl. 598 až 600, k bodu II. pak fotografie nezletilé M., pořízené matkou jak k předchozím zraněním (č.l. 1166 z 15.11.2015 - vytrhané vlasy, tak 1167- 7.11.2015 - krvavý šrám pod levým okem) a dále fotografiemi pořízenými ve FNKV na č.l 1176-1177 ze dne 24.12.2015.

Ze zprávy Policie ČR na čl. 1641 a připojených příloh soud zjistil, že na základě šetření prováděné k dalším nezletilým, které obžalovaná měla svěřené do péče svými vietnamskými spoluobčany, byla po podání obžaloby **ztotožněna nezletilá N.N.D.K.**, jejíž matka A.N.H. svěřila dceru (obžalovanou označovanou jako „S.“) na hlídání obžalované, a to v období ledna 2015. Svědkyně vypověděla, že dceři bylo v té době 6 až 7 měsíců (nar. xxx). Obžalovaná se jí představila jako H., mluvila o sobě jako o chůvě, hlídala dítě po dobu asi 4 měsíců, někdy i celý týden v kuse. Chůva jí říkala, že má 3 děti, které žijí ve Vietnamu, vídala u ní pravidelně asi 3 letého chlapce, ale chůva tvrdila, že je dítětem někoho jiného. Po 1 až 2 měsících došlo k úrazu dcery, který jí obžalovaná nehlásila, naopak jí nebrala telefon a zranění přiznala až kamarádovi, který se za ní dojel podívat, poté jí posílala SMS. Další problém řešila asi po 4 měsících, v dubnu 2015. Dcera trpěla vážným ekzémem, ona chůvu požádala, aby s dcerou zašla k lékaři na kontrolu a pak vyzvedla mast k ošetření dítěte v lékárně. Chůva to přislíbila, ekzém se však rapidně zhoršil, vypadal jako popálenina. Matka ověřovala, zda chůva skutečně u lékaře byla. Lékařka sdělila, že dcera na kontrole nebyla a že žádný recept nevydávala, nicméně obžalovaná tvrdila, že záznam o kontrole musela lékařka vymazat. Ví o tom, že po zhoršení dceřina stavu jela chůva k lékaři do Malešic, kde ji nepřijali a poslali ji do nemocnice na Vinohrady, kde dceru hospitalizovali na oddělení popálenin. V místech, kde byla nezletilá poleptána, měla dcera v minulosti ekzém. Chůva ji natírala nějakým krémem, o kterém tvrdila, že jí pomůže. Předpokládá, že zhoršený stav byla reakce na tento krém. Pokud se týče bytu, v němž hlídala obžalovaná její dceru, byl asi velikosti 3+1, viděla tam vždy 2 až 3 děti, další dospělé v bytě neviděla (ztotožněna Xxx). Za hlídání platila 9 tisíc Kč, a to za delší dobu. Ke spisu je připojena fotodokumentace i lékařské zprávy, popisující zdravotní stav nezletilé N.N.D.K., včetně propouštěcí zprávy Fakultní nemocnice Královské Vinohrady. Dítě bylo hospitalizováno od 12.4. do 14.4.2015 na klinice popáleninové medicíny, poté předáno na dětskou kliniku. Na popáleninové klinice pak nezletilá byla hospitalizována znovu od 21.4. do 1.5.2015 pro poleptání 5% těla ve II. až III. stupni, z toho 4% ve III. stupni na krku, obličeji, bolcích a hrudníku. Dle propouštěcí zprávy

bylo dítě dne 22.4.2015 operováno a poleptaná kůže mu byla nahrazena vlastním implantátem z hýždě a stehna. Lékařské zprávy včetně fotodokumentace se nalézají na čl. 1644 až 1658.

Ze zprávy mateřské školky xxx, detašované pracoviště Xxx na čl. 1661 soud zjistil, že nezletilý T.L.V., syn obžalované navštěvoval toto předškolní zařízení od 2.2.2015 do 31.3.2015. Ve školce pobýval nejprve dopoledne v adaptačním programu o délce 1 týden, poté již celý den. Do MŠ přicházel v době příchodů a odchodů, tedy od 7 do 8:30 hod. a odpoledne od 15 do 17 hodin. Nepamatují si, kdo ho vodil, jistě to byla matka. Jeho adaptace byla problémová, plakal. Školku navštěvoval pouze krátce, vzhledem k řečové bariéře žádný posun nebylo možné zaznamenat. Zraněný ani zanedbaný nezletilý nebyl. V období od 1.2.2015 do 15.2.2015 navštívil školku ve dnech 3.4. a 5.2. a 9.2. a 10.2.2015.

Ze zprávy Mateřské školy Xxx k docházce nezletilého T.L.V. na čl. 1663 soud zjistil, že nezletilý nastoupil do MŠv dubnu 2015 a pobýval ve školce celý den. Přes žádosti učitelek, aby matka vyzvedávala dítě dříve, chodil domů mezi posledními, cca v době od 17:30 do 17:45 hodin. Ze školky ho vyzvedávala matka. Do MŠ přicházel s přítelem matky vietnamské národnosti kolem 7:30 hod. Nezletilý nerozuměl českému jazyku, práce s ním nebyla snadná. Některé každodenní činnosti si nebyl schopen zapamatovat, rád cvičil, cokoliv vyráběl, uměl si hezky hrát. Byl tichý a nenápadný. Jediné, co zaměstnanec školky zaráželo, bylo, že neprojevoval emoce. Syn obžalované nebyl nikdy zraněný, oblečení měl vždy pěkné a čisté, maminka se zajímala, jak jedl, měl problémy s jídlem. V rozhodném období byl v mateřské školce 16.11.2015 přítomen po celý den, přičemž přesný příchod a odchod se nikde nezaznamenává. Ve dnech 16.12. až 23.12.2015 byl přítomen ve školce celý den. V lednu 2016 rodina oznámila, že nezletilého odvázejí do Vietnamu. Od té doby jim není o dítěti nic známo. Jeho docházka byla ukončena v říjnu 2016 nezaplacením školného.

Na základě znaleckého posudku z oboru kybernetiky, odvětví výpočetní techniky na čl. 1126 až 1145 byla stažena elektronická komunikace mezi obžalovanou a rodiči jednotlivých nezletilých dětí, které obžalovaná hlídala, a to jak komunikace prostřednictvím sociálních sítí, tedy Facebooku a Viberu, tak komunikace prostřednictvím SMS zajištěná též z vydaných mobilních telefonů, a to včetně fotografií v mobilech uložených. Další záznamy telekomunikačního provozu byly zajištěny prostřednictvím **odborného vyjádření Kriministického ústavu z oboru Kriministiky, odvětví analýza dat a zkoumání nosičů dat – viz podrobněji níže. Právě ze zajištěné komunikace na sociálních sítích i prostřednictvím SMS i záznamů telef. Hovorů mezi obžalovanou a poškozenými, popř. rodiči dalších nezletilých je patrná účelovost vyjádření obžalované i její pragmatický přístup k pravdě, který se projevil i při uvádění osobních údajů obžalované rodičům svěřených dětí.**

Z obsáhlé komunikace s matkou poškozené M. (svědkyně T. B. V.) na čl. 937 – 1027 soud zjistil, že například 18.12.2015 v 9:01 hod. poučovala matku nezletilé, že „když se něco stane jejímu dítěti, vždycky udělala malou lest, aby ho koupal manžel“. Z další komunikace ze dne 16.12.2015 soud bere za prokázané, že obžalovaná líčí poškozené matce, jak vaří jídlo na prodej a jak z ní zákazník ušil léčku, když již uvaření hotové jídlo odmítl odebrat. Skutečnost,

že prodávala zboží i vařila, vyplývá i z další komunikace z poloviny prosince 2015, tedy z období předchozího úrazu M.. Na zranění nezletilé, o kterém se dozvídá, že mělo jít o popáleninu, reaguje obžalovaná tak, že se bála, že si matka nezletilé myslela, že ji ona sama popálila a nepřiznala se k tomu. Matka nezletilé ji opakovaně žádá, aby se dětem věnovala více, aby na ně dávala větší pozor. Obžalovaná se v konverzaci s matkou nezletilé také zmiňuje, že v sobě má bouřlivou stránku (čl. 1005) a že nesnáší, když má pocit, že je podvedená (čl. 1007). S matkou nezletilé dále diskutuje o tom, že si jí ostatní musí považovat, že nemusí poslouchat ničí rozkazy, protože každé dítě, které je jí svěřeno do péče, ji poslouchá (čl. 985 – 986). Na čl. 975 je pak část facebookové komunikace obžalované s matkou nezletilé M. ze dne 21.12., kde matka sděluje obžalované v 10:02 hod., že M. ještě nesnídala a zatím měla pouze mléko, a obžalovaná jí odpovídá v 10:25 hod. 21.12.2015, že jí zrovna dává polévku s rýžovými skleněnými nudlemi a masovými kuličkami. Obžalovaná současně píše poškozené svědkyni, že otec dítěte jí také řekl, aby malou nakrmila, ať se zahřeje, že musí hned do práce. Z komunikace současně vyplývá, že obžalovaná dne 21.12.2015 při předání M. došla se svědkyní L. A. až k taxíku, přesvědčila se, že nastoupily a pak se vrátila domů (čl. 971). Na čl. 964 a předcházejících stranách (komunikace zapsána zpětně) je pak zaznamenána hádka po Facebooku mezi oběma ženami ze dne 21.12.2015 večer v době od 23:23 hod. do půlnoci (čl. 955 až 964), z níž vyplývá, že matka dítěte po koupání pozvracené M. zjišťuje další zranění dcery, projevuje chůvě výraznou nedůvěru a tato reaguje způsobem, že jí dítě hlídat nebude, ať si ji hlídá sama, protože hlídání dětí je nevděčná práce. Matka jí vyčítá, že se pokaždé něco přihodí a obžalovaná kontruje tím, že za každým dítětem běhat nemůže. V hádce na čl. 950 až 953 pak obžalovaná opakovaně doznává, že opakovaně plácla M. na zadek, až jí to hodně bolelo, ale že o tom matku informovala, že se jí M. dříve bála. Dále obžalovaná nabádá svědkyni, aby svého partnera neinformovala o hádce a jejím obsahu, ani ona se nebude zmiňovat, protože se panu B. chlubila tím, že M. plácla a on se ptal, jestli si tím prokazuje svoji autoritu nebo ji trestá, že byla zlobivá. Obžalovaná uvádí, že M. musela být, aby jí ukázala autoritu. Malá se jí pak bojí, ale když hodně mluví, tak ji malá neposlouchá. Co jí hodně rozmazluje, tak už se jí M. nebojí tolik jako kdysi (čl. 850). Facebooková komunikace na čl. 944 dále obsahuje dotazy matky 22.12.2015 v 10:00 hod. večer, co M. dělá a zda už spinká. Komunikace z dalšího dne 23.12.2015 po 9. hodině večerní obsahuje sdělení obžalované, že M. nechtěla jít domů s otcem, ležela nehybně a ona říkala, že tam M. přespí. Otec ji musel několikrát říkat, než ho poslechla, proto přišel nahoru, posadil se a chvíli spolu mluvili. Následující komunikace už zahrnuje období po smrti dítěte. Kompletní komunikace na sociální síti je uložena v příloze ke znaleckému posudku z kybernetiky, která byla součástí dokazování ve formě věcného důkazu.

Zranění poškozené M., která předcházela úrazu jsou patrná **na fotodokumentaci** na čl. 1166 až 1167 (fotografie ze dne 15.11.2015 a 7.11.2015), přičemž fotografie ze 7.11.2015 obsahuje škrábance pod levým okem na lící kosti nezletilé a fotodokumentace z 15.11.2015 vytrhaný chomáč vlasů nezletilé.

Znalecký posudek z kybernetiky a přiložené CD též obsahuje komunikaci uživatele iPhone, tedy matky poškozené M. s obžalovanou D. V. T.. Z komunikace ze dne 18.12.2015 v odpoledních hodinách ve 14:34 hod. vyplývá, že matka uděluje souhlas, aby dítě z 18. na

19. (z pátku na sobotu) přespávalo u obžalované, kam ji otec má přivést asi v 17 hod. hned po vyšetření u lékaře. Další SMS, která souvisí s projednávanou věcí a vyvrací výpověď obžalované, že jí matka dala vědět až mezi 22.-23.hodinou je z 22.12.2015 v 21:07 hod., kdy svědkyně-poškozená píše obžalované, zda může nechat M. u ní nechat přespat, protože se jim rozbilo auto a ona se vrátila z práce unavená domů. Dne 23.12.2015 ve 23:10 hod. se ptá obžalovaná, jak je malá na tom a jestli už byla vyšetřena, matka odpovídá 24.12. v 01:17 hod., že musela být hospitalizována a vyšetřují ji. Dále spolu komunikují v 01:25 hod., kdy obžalovaná sděluje matce, že modřiny na čele si myslí, že M. měla už 2 až 3 dny (ačkoli ani o těch matku neinformovala), a to zřejmě z důvodu nárazu a že jsou vidět až nyní, kdy změnila barvu. Na břicho se jich všimla až kolem poledne nebo odpoledne, předpokládá, že se malá o něco opřela. V 01:27 hod. upřesňuje, že se M. nejevila ten den nijak neobvykle, že jedla, spala, normálně chodila, dívala se na televizi, hrála si. V 01:29 hod. uvádí obžalovaná že „fleký kolem pupíku byly kolem poledne vidět, ale pořád si hrála a na čele pozorovala fleky, až když jí dala sponku a umyla obličej“. Dále spolu matka s chůvou komunikují o tom, zda jedla, pila a kakala. Matka píše v 01:33 hod., že M. upadla do kómatu, jestli měla něco k pití, což obžalovaná potvrzuje a uvádí, že je moc unavená, že proto upadla do bezvědomí. Z komunikace je znát velká úzkost obžalované i obavy, které sdílí s matkou, nicméně v 02:19 hod. ji uklidňuje, že M. hodně zvracela a proto je vyčerpaná, přesvědčuje matku, že jí určitě nic nebude, že do kómatu upadla z důvodu vyčerpání. Informace o zvracení je však v příkrém rozporu se všemi informacemi o zdravotním stavu poškozené nezletilé, které obžalovaná uváděla jak v přípravném řízení, tak v řízení před soudem i v předchozí komunikaci s matkou, kdy o opakovaném zvracení dítěte nemluvily.

Z opisu RT soud zjistil, že obžalovaná dosud nebyla soudně trestána ani postižena pro přestupek .

Šetřením k pobytu obžalované na území ČR bylo zjištěno, že tato přijela do ČR dne 7.2.2001 za účelem sloučení rodiny – její otec H.K.V. přicestoval do ČR již v r. 1993, nepřetržitě se zdržuje na území České republiky od 20.10.1997. Matka T.M. N. se na území ČR nepřetržitě zdržuje od 17.12.1997. Obžalovaná má na území ČR povolen trvalý pobyt, dne xxx se jí zde narodil syn L.V.T., jehož otec není znám .(viz RL dítěte na č.l. 1409)

K uplatněnému nároku na náhradu škody předložil zmocněnec rodičů nezletilé M. originály listin souvisejících s pohřbem, pronájmem hrobového místa, dle nichž soud ověřil kopie a tyto založil do spisu. Dále zmocněnec poškozených soudu předložil zprávy Fakultní nemocnice Královské Vinohrady, Gynekologicko porodnické kliniky o zdravotním stavu matky zemřelé poškozené M. – svědkyně T. L. N., která opakovaně po činu potratila. K psychickému traumatu se matka vyjádřila též formou prohlášení poškozené na čl. 1445. Listiny k náhradě škody má soud založeny na čl. 1399 až 1403.

Pokud se týče uplatnění **nároku na náhradu škody ze strany poškozené V. B. N. N. - B. a jejích rodičů**, tyto založila včetně zdravotnické dokumentace společně s uplatněním nároku zmocněnkyně poškozených na čl. 1347 až 1374.

Řádně a včas uplatněný nárok předložila též **Slavia pojišťovna a.s.** na č.l. 178-181.

Po takto provedeném dokazování podle § 2 odst.5 tr. řádu zhodnotil soud provedené důkazy podle svého vnitřního přesvědčení, založeném na pečlivém uvážení všech okolností případu, a to jednotlivě i v jejich souhrnu ve smyslu § 2 odst. 6 tr. řádu a dospěl k závěrům, že dokazováním, provedeným soudem v hlavním líčení, bylo jednoznačně prokázáno, že se obžalovaná dopustila skutků, popsanych ve výroku tohoto rozsudku.

Předně je třeba konstatovat, že s ohledem na absenci přímých důkazů je nutno více než jindy dokazování ve věci provedené posuzovat komplexně, tedy hodnotit chování a jednání obžalované a okolnosti stíhaných skutků, které probíhaly po celé období od konce roku 2014 do konce roku 2015, kdy obžalovaná hlídala nezletilé děti (když delší doba provozování činnosti přes proklamace obžalované prokázána nebyla). **Při takovém posouzení soud jednoznačně dospěl k závěru, že údaje uváděné obžalovanou jsou nepravdivé a tato má snahu je účelově pozměňovat dle aktuálního stavu dokazování, a to po celou dobu trestního řízení.**

U nezletilé B. není sporu o tom, že nezletilá byla v době stíhaného skutku ve výhradní péči obžalované. Tato však své jednání popírá a obviňuje z možného násilí na dítěti jak svojí pomocnici slečnu M., tak nepřímo svého nezletilého syna, který hypoteticky mohl poškozenou B. vylákat či vytáhnout na stůl a odtud ji shodit. U sv. M. je trestná činnost vyloučena skutečností, že nezletilá B. byla v těžkém zdravotním stavu, který nepřímo signalizoval poškození mozku, již v ranních hodinách v pondělí 9.2., kdy svědkyně do bytu přišla. Nepravdivosti vyjádření obžalované svědčí též znalecký posudek ze soudního lékařství, který konstatuje u nezletilé B. užití násilí dvojího druhu, a to jednak velkou silou působící na temenně týlní krajinu zezadu směrem shora dolů, jednak menší silou působící do obličeje nezletilé. Znalec není schopen přesně udat, zda ke zranění obou částí došlo bezprostředním časovým sledu, vyloučil však, že by toto zranění mohlo být způsobeno jediným fyzickým působením na tělo poškozené, neboť užitá síla působila různou intenzitou na různé části hlavy. Tyto závěry znaleckého posudku vedou soud k závěru, že nemohlo jít o pasivní násilí, které se složitou konstrukcí obžalovaná pokouší připsat nezletilému dítěti, které vylákalo či dokonce vytáhlo poškozenou nejméně do výše stolu či jiné vyšší části zařízení bytu (vyloučené po zhlédnutí protokolu a fotodokumentace o ohledání místa činu znalcem) - obž. v podstatě tedy obviňuje z trestné činnosti svého nezletilého syna, neboť jiné větší dítě v bytě nebylo. Soud má tedy za prokazané, že násilí působící opakovaně na hlavičku nezl. B., a to do týlní i obličejové části muselo být způsobeno úmyslnou aktivní činností dospělého člověka nejpozději v ranních hodinách dne 9.2.2015, kdy jedinou osobou která se v bytě s poškozenou prokazatelně zdržovala byla obžalovaná. O skutečnosti, že obžalovaná si byla vědoma úrazového děje a snažila se zabránit jeho vyžrazení (zřejmě spoléhajíc, že násilí nebude mít tak fatální následek), svědčí i opakované nepravdivé skutečnosti které sdělovala o

komunikaci s rodiči svědkyni M. (o marných výzvách adresovaných rodičům, aby si dítě vyzvedli i o skutečnosti, že by chtěla sama navštívit lékaře, ale brání jí v tom nedostatek součinnosti rodičů – neboť si o kartičku pojištěnce mohla říct otci při návštěvě či písemně matce), kdy tyto zcela odporují dokazování provedenému (za pomoci znaleckého posudku z kybernetiky) komunikací matky přes Facebook a SMS s oběma rodiči, jakož i výpovědím obou rodičů nezletilé.

Soud pak nemá ze shora uvedeného důvodu žádný důvod zpochybňovat výpovědi rodičů nezletilé ani sv. M. - pomocné chůvy, která na rozdíl od obžalované v průběhu dne 9. až 10. února 2015 o nezletilou osobně nepečovala (s výjimkou krátkého období dne 9.2. po obědě), ale dítě fotografovala - a to na rozdíl od obžalované, která jindy fotodokumentace činila značné množství a rodičům ji opakovaně posílala. V tomto případě však informaci o zdravotním stavu rodičům dítěte nejen že podávala zkreslenou, ale nedoplnila jí žádnou fotodokumentací, která by stav dítěte rodičům mohla přiblížit. “Bít na poplach“ pak začala až ve chvíli, kdy ve večerních hodinách dne 10.2. po odchodu svědkyně M. naznala, že se jí nepodaří stav dítěte utajit a začala rodiče urgovat o akutní řešení situace, kterou dosud předstírala jako uspokojivou, a to i na základě údajné komunikace s dětskou lékařkou svého syna. Nepravdivost tohoto posledního byla potvrzena výpovědí lékařky, svědkyně MUDr. M.

Důkazní situace v případě **nezletilé M.** se liší potud, že nezletilá podle časového horizontu možného vzniku úrazového děje, určeného znalcem MUDr. Hladíkem při výslechu v hlavním líčení (max. 2-5 dnů, pravděpodobně však 3-4 dnů) nutně nemusela být po celou dobu, kdy mělo k úrazovému ději dojít, ve výhradní péči obžalované. Shodný je však způsob, kterým obžalovaná zamlčuje skutečnou dobu a rozsah péče o nezletilou, jakož i jakoukoliv povědomost o jejím aktuálním úrazu, jakož i úrazech předchozích, k nimž opakovaně od podzimu roku 2015 docházelo. Přes veškerou „péči“ obžalované tato nezjistila, že v polovině listopadu došlo k vytržení celého trsu vlasů poškozené M. o velikosti mince, které se v bytě mohl stěží ztratit, dále nerozpoznala, že v průběhu inkriminovaného období došlo k úrazu v obličejí nezletilé, a to jak pod okem, tak na bradě, dále si nepovšimla zranění na zádech (přestože následně úrazový děj zrekonstruovala a rodičům i soudu uvedla, že dítě mohlo spadnout na plastovou housenku), nicméně neplakala (matce však uvedla opak), takže o úrazu neměla ponětí. Rozsah zranění a charakter popáleniny svědčí však o jiných skutečnostech.

S ohledem na závěry znalců, kteří vyloučili možnost, že násilí na břicho poškozené mohlo způsobit dítě a připisují ho výhradně osobě dospělé, obviňuje obžalovaná v tomto případě z brutálního násilí a následného neoznámení a nečinnosti rodiče a tetu poškozené M.. Této skutečnosti však odporuje fakt, že po dobu, kdy tito o M. v inkriminované době pečovali, nikdy nebyly s nezletilou samostatně, ale vždy nejméně po dvou osobách, přičemž v době, kdy M. zůstala s otcem, byla s ním na turnaji, kde se opět vyskytovalo velké množství osob, tedy byla pod stálou kontrolou a všem na očích. Další skutečností, která nepřímo vylučuje, že by rodiče zanedbali péči o dítě je výslech svědkyně MUDr. S., která potvrdila, že rodiče byli ve vztahu k dceři maximálně odpovědní a účastnili se jak pravidelných prohlídek, tak docházeli k lékařce i s drobnými problémy, v případě akutního problému pak navštěvovali přímo specialistu (jak vyplývá ze spisu z návštěvy chirurgie- úrazy zad v polovině prosince 2015). Vrcholem eskamotérství ve výpovědi obžalované je pak informace z

hlavního líčení, o níž prohlásila, že jí poskytla za přítomnosti obhájce policii již v přípravném řízení, a to, že otec nezletilý se v pondělí mezi 10:00 a 14:00 s dítětem k chůvě vůbec nedostavil, přivezl dítě až se čtyř hodinovým zpožděním a pobýval s ní po celou dobu na neznámém místě. Tato výpověď byla jednoznačně vyloučena nejen protokolem o výpovědi obžalované z přípravného řízení, ale především facebookovou komunikací mezi obžalovanou a matkou nezletilý v době od 10.00 do 10.30 hod. ze dne 21.12.2015 a svědčí tak o další účelovosti výpovědi obž. a snaze svalit vinu za zranění a smrt dítěte na třetí osoby.

O minimálně neprofesionální péči o svěřené nezletilý svědčí i poslední stíhaná událost pod bodem III rozsudku na poškozené M., jež jednoznačně usvědčuje obžalovanou přinejmenším z nedostatku povinné péče i z neschopnosti předvídat chování dítěte i dalších osob (včetně vlastního syna) a ze zanedbání základních bezpečnostních opatření ve vztahu ke svěřeným dětem. Obdobné skutečnosti pak vyplývají z provedeného šetření PČR a z podání vysvětlení další matky obžalovanou hlídaného dítěte – nezletilý N.N.D.K. (nazývané S.), která v péči obžalované skončila s těžkými následky popálenin v obličeji a na krku, pro svou závažnost a rozsah poleptání operačně řešené FN Královské Vinohrady implantací kůže. Z výpovědi obžalované v HL i z listinných důkazů (zejména z lékařských zpráv, fotodokumentace i ze sdělení matky) ověřil soud, že i v tomto případě došlo k újmě na zdraví dítěte jednoznačně nevhodnou a zanedbanou péčí obžalované a uváděním nepravdivých údajů rodině opatrovaného dítěte o reakcích na předem neschválenou léčbu nezletilý.

Při takto komplexně pojatém dokazování má soud za to, že nepřímými důkazy bylo prokázáno, že to byla právě obžalovaná, která v bodě I. a II. vědomě způsobila oběma nezletilým těžká zranění, tato zranění před rodiči tajila a v případě nezl. M. tak z nedbalosti způsobila dokonce smrt dítěte, již bylo možno včasným lékařským zákrokem zabránit. Současně je prokázáno, že nejméně z nedbalosti odpovídá obžalovaná též za zranění nezl. M. pod bodem III. rozsudku.

Pokud se týče motivace jednání obžalované, tuto se nepodařilo prokázat, neboť obžalovaná sama stíhané jednání popírá, vyloučena byla však jednoznačně chorobná motivace jejího chování vůči nezletilým dívkám. Při množství dětí, které obžalovaná do své péče z důvodu maximálního majetkového prospěchu převzala a s ohledem na minimální zdravotnické znalosti obžalované a zanedbatelný životní prostor pro péči o více dětí i osobní problémy v rodinném životě, nelze vyloučit, že obžalovaná reagovala pod tlakem vlastního vyčerpání a obavy o ohrožení své „živnosti“.

Při posuzování právní kvalifikace tohoto jednání **dospěl soud ve shodě s podanou obžalobou k závěru, že pod body I a II rozsudku obžalovaná D. V. T. svým jednáním naplnila všechny zákonné znaky skutkové podstaty zvláště závažného zločinu těžkého ublížení na zdraví dle ust. § 145 odst. 1, odst. 2 písm. c) tr. zákoníku (bod I) a § 145 odst. 1, odst. 2 písm. c), odst. 3 tr. zákoníku (bod II). Pouze jednání pod bodem III bylo soudem posouzeno odlišně od podané obžaloby, a to jako přečin ublížení na zdraví z nedbalosti dle § 148 odst. 1 tr. zákoníku, tedy mírnější delikt, zaviněný ve formě nedbalosti.**

Pokud jde o jednání pod **bodem I**, obžalovaná plně naplnila po objektivní i subjektivní stránce všechny zákonné znaky žalovaného **zvláště závažného zločinu těžkého ublížení na zdraví dle ust. § 145 odst. 1, odst. 2 písm. c) tr. zákoníku**, neboť úmyslně fyzicky napadla pošk. V.B.N.N. a to útokem, směřujícím na hlavu poškozené xxx měsíční holčičky a způsobila jí tím zranění záležející v tříštivé a vpáčené zlomenině týlní kosti, krvácení pod tvrdou plenu mozkovou, otok a úrazové postižení mozku s poruchou vědomí a krevní podlitiny na pravé tváři. **Objektivní stránka** tr. činu těžkého ublížení na zdraví je založena na jednání, jehož následkem je způsobení těžké újmy na zdraví, která je taxativně vymezena v § 122 odst. 2 tr. zákoníku. Z provedeného dokazování, zejména ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství je zřejmé, že zranění, která poškozená V. B. N. N. v příčinné souvislosti s jednáním obžalované utrpěla je jednoznačně poškozením mozku jako důležitého orgánu, přičemž jde též o dlouhodobou poruchu zdraví, resp. poruchu s trvalými následky na motorických i psychických mozkových funkcích. Není tak pochyb, že obžalovaná s odkazem na ustanovení § 122 odst. 2 písm. e), i) tr. zákoníku poškozené těžkou a trvalou újmu na zdraví způsobila, když znaleckým zkoumáním bylo současně prokázáno, že zdravotní stav poškozené před způsobeným zraněním byl dobrý a poškozená netrpěla žádnými tělesnými abnormitami, které by obžalovaná nemohla očekávat a které eventuálně mohli mít vliv na posouzení zdravotní újmy. Mezi jednáním obžalované a zraněním poškozené pak byla plně prokázána **příčinná souvislost**, neboť se jednalo o aktivní násilí, v jehož důsledku vznikla přímá zlomenina týlní kosti s následným krvácením pod tvrdou plenu mozkovou, jehož byla těžká újma na zdraví přímým následkem. Pokud se jedná o užití **kvalifikované skutkové podstaty** dle ust. § 145 odst. 2 písm. c) tr. řádu, nemůže být o pochyb o tom, že poškozená byla mladší 15 let, když právě pro svůj nízký věk (xxx měsíců) byla svěřena chůvě k hlídání. Co se týče **subjektivní stránky** tr. činu, soud dospěl k závěru, že obžalovaná se dopustila předmětného jednání nejméně v úmyslu nepřímém. Úmyslné zavinění pachatele tr. činu těžkého ublížení na zdraví se musí vztahovat jak na jednání, tak i na způsobení následku, tedy způsobení těžké újmy na zdraví. Je faktem, že z provedeného dokazování se nepodařilo určit přesný mechanismus, jakým obžalovaná na poškozenou zaútočila, na tento lze usuzovat pouze v intencích znaleckého posudku, který stanovil užití tupého násilí velké intenzity působící přímo na hlavu nezletilé poškozené. Soud však vzal na základě dokazování znaleckého i svědeckého za prokázané, že se v každém případě jednalo o aktivní jednání, a to skutečně obžalovanou jako jedinou osobou v okolí nezletilé, která byla fyzicky schopna těžký následek na zdraví poškozené způsobit. S ohledem na nedostatek zjištění ke způsobu užitého násilí nelze prokázat, že obžalovaná zamýšlela ve smyslu § 17 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku způsobit těžší následek vědomě, nicméně je zcela nade vší pochybnost, že si při svém počínání musela být vědoma, že násilí takové intenzity, kterou vyvinula vůči velmi malému dítěti prakticky neschopnému jakékoli obrany je způsobilé přivodit výše popsané devastující účinky na lebec poškozené a poškodit nejdůležitější tělesný orgán, který lebka chrání, tedy mozek a pro případ, že je způsobí s tím musela být srozuměna. Pokud se jedná o znak kvalifikované skutkové podstaty spáchání činu na dítěti mladším 15 let, i zde soud shledal zavinění úmyslné, neboť obžalovaná dobře věděla, že poškozená, svěřená jí k péči je xxx měsíčním dítětem.

K jednání **pod bodem II** lze, pokud jde o znaky subjektivní a objektivní stránky, odkázat na již shora uvedený výklad. I zde je nutné poranění pošk. G. L. N. hodnotit po stránce právní jako těžké ublížení na zdraví dle ust. § 122 odst. 2 písm. e) tr. zákoníku – poškození důležitého orgánu, za který je dle názoru soudu okruží tenkého střeva a krevní výrony v dutině břišní včetně pouzdra hlavy slinivky a pouzdra ledviny nutno považovat, přičemž hnisavý zánět, vzniknuvší v důsledku těchto vnitřních zranění dítěte vedl k septickému šoku, otoku mozku a následnému úmrtí nezletilé (srov. „za poškození důležitého orgánu se jednoznačně považuje takové porušení některého z tělesných orgánů, při němž vzniká nebezpečí pro život nebo jiný závažný deletrující nebo trvalý následek“, ŠÁMAL, Pavel. *Trestní zákoník: komentář*. 2. vyd. V Praze: C.H. Beck, 2012. Velké komentáře, str. 1321, ISBN 978-80-7400-428-5). Ani v tomto případě nebyl prokázán jednoznačný mechanismus, kterým bylo zranění poškozené G. L. N. způsobeno. Soud tedy vycházel ze závěrů znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství a na jeho základě vzal za prokázané, že k těžkému zranění došlo aktivním úmyslným jednáním obžalované, které bylo příčinné souvislosti se způsobeným následkem. Po **stránce subjektivní** bylo jednání obžalované vedeno minimálně nepřímým úmyslem ve vztahu k vzniklé těžké újmě na zdraví, když obžalovaná při razantním útoku do břicha sotva dvouletého dítěte o váze necelých 10 kg musela předpokládat, že v břišní dutině, kde jsou uloženy životně důležité tělesné orgány, takové těžké zranění může způsobit. Zákonné znaky kvalifikované skutkové podstaty dle § 145 odst. 2 písm. c) tr. řádu byly tedy po stránce subjektivní i objektivní naplněny stejným způsobem jako u bodu I.

Pokud se týče prokázání subjektivní stránky ve vztahu k následku nejtěžšímu, tedy smrti nezletilé. Soud v souladu s obžalobou nedospěl ani po provedeném dokazování k závěru, že by obžalovaná měla v úmyslu svým jednáním poškozenou usmrtit (kdy v takovém případě by bylo nutné užití přísnější kvalifikace zvláště závažného zločinu vraždy). Dospěl však k závěru, že povědomost obžalované o tom, že svým jednáním – a to aktivním, vedeným velkou intenzitou do břicha poškozené i pasivním – tedy neoznámením zranění dítěte rodičům a vlastním neposkytnutím pomoci ve formě odborné lékařské pomoci, může způsobit i smrt dítěte, se jeví jako zcela nepochybná. I lékařsky nevzdělaný průměrně inteligentní člověk si musí být vědom toho, že úder, kop či podobný útok vedený velkou silou do oblasti břicha takto malého, sotva dvouletého dítěte, může mít destruktivní účinky na vnitřní orgány břicha, které jsou s to ať přímo či zprostředkovaně vést až ke smrti poškozené. Obžalovaná tedy ve vztahu k tomuto znaku jednala ve vědomé nedbalosti ve smyslu § 16 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, neboť věděla že může porušit či ohrozit zájem chráněný tr. zákonem a bez přiměřených důvodů spoléhala, že takové ohrožení nezpůsobí. Nedbalostní zavinění je pak ve vztahu k ustanovení § 145 odst. 3 tr. zákoníku jako znaku kvalifikované skutkové podstaty dostačující ve smyslu § 17 písm. a) tr. zákoníku. Příčinná souvislost mezi jednáním poškozené a způsobením smrti byla prokázána znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví, který konstatoval, že v důsledku protržení okruží tenkého střeva došlo k rozvoji hnisavého zánětu pobřišnice s průnikem bakteriálních toxinů do krevního oběhu, následně k septickému šoku a k otoku mozku jako bezprostřední příčině smrti pošk. G.L. N., kterému lékaři KNKV ani rodiče poškozené již nemohli zabránit.

Pod **bodem III** uznal soud obžalovanou vinnou toliko nedbalostním deliktem podle § 148 odst. 1 tr. zákoníku, a to na základě aplikace zásady „in dubio pro reo“. Provedeným dokazováním v hlavním líčení nebylo prokázáno tvrzení obžaloby, že to byla právě obžalovaná, kdo poškozenou M.A. N. úmyslně fyzicky napadl a použitím přesně nezjištěného mechanismu jí způsobil shora uvedené zranění. Soud však vzal za prokázané, že zranění poškozené vzniklo v době, kdy bylo dítě zákonnými zástupci svěřeno do péče obžalované, a ani samotná skutečnost, že obžalovaná nebyla jeho aktivním činitelem, nevylučuje její trestní odpovědnost za škodlivý následek, nýbrž za určitých okolností ji činí odpovědnou za delikt omisivní, spáchaný nečinností, neboť tr. čin ublížení na zdraví z nedbalosti je možné spáchat jak aktivním jednáním (konáním), tak i opomenutím (srov. ŠÁMAL, Pavel. *Trestní zákoník: komentář*. 2. vyd. V Praze: C.H. Beck, 2012. Velké komentáře, str. 1577, ISBN 978-80-7400-428-5). Takovéto opomenutí je nutno vnímat ve světle ust. § 112 tr. zákoníku, který zakotvuje tzv. zvláštní povinnost konat (která zakládá odpovědnost za následek), kdy „*jednáním se rozumí i opomenutí takového konání, k němuž byl pachatel povinen podle jiného právního předpisu, úředního rozhodnutí, nebo smlouvy...*“. Právě dohoda s rodiči nezletilé o úplatné péči o jejich dítě (byť verbální a částečně konkludentní), byla podkladem pro povinnost obžalované se řádně a pečlivě starat o svěřenou pošk. M.A. N.. Konkrétní a přesný rozsah povinností obžalované nebyl smlouvou výslovně stanoven, nicméně lze dovodit, že obě strany si byly velmi dobře vědomy, jaký má být rozsah a standard péče o osmiměsíční dítě, obžalovaná již z titulu vlastního mateřství a i jisté zkušenosti s prací chůvy. Rodiče pak dali najevo vztah k bezpečnosti vlastní dcery tím, že obžalované předali do dlouhodobého užívání cestovní dětskou postýlku. Je samozřejmé, že takto malé dítě vyžaduje značnou péči a takřka konstantní pozornost, neboť se samo není schopno o sebe postarat ani z části. To je právě důvodem, proč zanedbání, resp. neposkytnutí péče je **porušením důležité povinnosti** vyplývající ze zvoleného zaměstnání ve smyslu ust. § 148 odst. 1 tr. zákoníku, neboť její porušení vyvolává riziko ohrožení lidského zdraví, nota bene u takto malého jedince (srov. rozhodnutí NS ČR uveřejněné ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek jako Rt 11/1964: „*Za porušení důležité povinnosti lze považovat jen porušení takové povinnosti, jež má za dané situace zpravidla za následek nebezpečí pro lidský život nebo zdraví, kde tedy jejím porušením může snadno dojít k takovému následku.*“). V průběhu hlavního líčení pak bylo nechybně prokázáno, že obžalovaná, ač měla od rodičů dětskou postýlku dokonce k dispozici a byla rodiči nezletilé dlouhodobě placena jako chůva, dítě do postýlky nedala, ačkoli si musela být vědoma rizik, která dítěti na manželském dvojlůžku cca 40 cm nad podlahou hrozí již při samotném pádu kojence, natož od dalších dětí, v malém prostoru pokoje se volně pohybuje, zanedbala náležitou péči a pozornost, kterou byla povinna věnovat svěřené pošk. M.A. N., v důsledku čehož utrpěla poškozená blíže nezjištěným způsobem zranění ve formě zlomeniny dolní části pravé pažní kosti s posunem úlomků a otokem měkkých tkání v okolí zlomeniny. Po stránce objektivní i subjektivní tak naplnila všechny zákonné znaky skutkové podstaty přečinu ublížení na zdraví dle § 148 odst. 1 tr. zákoníku. **Objektivní stránka** tr. činu ublížení na zdraví z nedbalosti je založena na dvou zákonných znacích, a to porušení důležité povinnosti pachatele a škodlivému následku ve formě **ublížení na zdraví**, tak jak je definován v ust. § 122 odst. 1 tr. zákoníku, které jsou v příčinné souvislosti. Není pochyb o tom, že zranění pošk. M.A. N. má charakter ublížení na zdraví, neboť se jedná o poruchu zdraví spočívající v porušení normálních tělesných funkcí,

kteřá po nikoli krátkou dobu omezovala obvyklý způsob života (fixace sádkou po tři týdny) poškozené a vyžadovala odborné lékařské ošetření; zároveň však zranění poškozené nedosahuje intenzity těžké újmy na zdraví dle § 122 odst. 2 tr. zákoníku. Pokud jde o druhý znak tr. činu ublížení na zdraví z nedbalosti, soud došel k závěru, že obžalovaná **porušila důležitou povinnost** vyplývající z jí vykonávaného zaměstnání ošetřovatelky a chůvy malých dětí tím, že zanedbala náležitou pozornost a péči, kterou byla poškozené povinna poskytovat.

K naplnění předmětné skutkové podstaty musí být porušení důležité povinnosti a ublížení na zdraví v **příčinné souvislosti**. Dle teorie podmínky (conditio sine qua non) je příčinnou každý jev, bez kterého by jiný jev vůbec nenastal nebo by nastal odlišným způsobem. Je tedy nutné se ptát, zda by k následku (ublížení na zdraví) došlo i v případě, že obžalovaná by konala tak, jak jí její povinnost ukládala. Je faktem, že k následku vedla krom opomenutí obžalované i další relevantní skutečnost mající povahu aktivního násilí. Soud je však toho názoru, že i za situace, kdy následek způsobila osoba odlišná od obžalované, její opomenutí bylo prvotní příčinnou, bez které by se skutkový děj vůbec nemohl rozvinout. Právě její péče a dohled měly zajistit, aby k žádnému zranění dítěte nedošlo.

Pokud jde o **subjektivní stránku** tr. činu, soud dospěl k závěru, že obžalovaná se dopustila předmětného jednání z nedbalosti vědomé, neboť si ze všech shora uvedených důvodů musela být vědoma rozsahu svých povinností a potřebné míry opatrnosti, kterou musela dodržovat. Objektívni hledisko potřebné míry opatrnosti spočívá v tom, že za situace, kdy obžalovaná měla v péči nejméně 2-3 děti a dále se starala o svého syna, který byl minimálně v domácích podmínkách velmi živé a matkou špatně zvladatelné dítě, musela si obžalovaná být vědoma zvýšeného rizika, kterému poškozenou M.A. N. vystavuje, když ji nechává bez potřebného dozoru na obyčejné posteli pouze obloženou polštáři, to vše v pokoji, kde se nacházely i ostatní děti včetně jejího syna; podstatné je též zmínit, že obžalovaná mohla uložit poškozenou do dětské postýlky s vysokou ohrádkou, kterou obžalovaná za tímto účelem obdržela od rodičů poškozené a měla tedy objektivně možnosti, jak se nebezpečí úrazu vyvarovat. V takovéto situaci tedy obžalovaná i ze subjektivního hlediska byla schopna potřebnou míru opatrnosti dodržet a tedy nepochybně věděla, že svým jednáním může poškozené přivodit zranění, avšak bez přiměřených důvodů spoléhala na to, že se tak nestane. Pokud se pak týče **totožnosti skutku**, pro který bylo zahájeno tr. stíhání a podána obžaloba a skutku, popsaneho pod bodem III. tohoto rozsudku, tato byla přes částečně odlišný popis jednání i zavinění zachována, neboť došlo k zachování popisu následku žalovaného skutku, krytého zaviněním (byť nedbalostním) obžalované. Při posouzení této skutečnosti lze odkázat na ustálenou judikaturu, zejména na rozhodnutí senátu NS ČR ze dne 16.2.1995 pod sp. zn.: Tzn 12/94 uveřejněného ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek NS ČR pod č. 1/1996: „*Totožnost skutku v trestním řízení je zachována, je-li zachována alespoň totožnost jednání nebo totožnost následku. Přitom nemusí být jednání nebo následek popsány se všemi skutkovými okolnostmi shodně, postačí shoda částečná. Z hlediska zachování totožnosti jednání i následku nejsou podstatné ty skutkové okolnosti, které charakterizují jen zavinění či jiný znak subjektivní stránky činu.*“

Společenská škodlivost jednání obžalované je dána zájmem státu na ochraně života a zdraví jedinců, zvýšeně pak na ochraně osob snáze zranitelných, tedy dětí, V daném případě je

škodlivost činu zvyšována skutečností, že obžalovaná se svého jednání dopustila v různé míře opakovaně, na dětech batolecího či kojeneckého věku, které měla svěřené do péče za úplatu, tedy nebyla vystavena tlaku okolností, ale vlastní volby zaměstnání, které upřednostnila, ač pro něj neměla odpovídající kvalifikaci.

Ukládání trestu

Při ukládání trestu přihlédl soud ve smyslu §§ 38 a 39 tr. zákoníku k povaze a závažnosti spáchaných trestných činů a k poměrům obžalované, jakož i k jejímu dosavadnímu způsobu života a možnostem její nápravy. Přihlédl také k účinkům a důsledkům, které lze očekávat od trestu pro budoucí život obžalované, k jejímu chování po spáchaných skutcích, i jejímu celkovému přístupu k trestnímu řízení. Na základě posouzení všech těchto skutečností dospěl soud k závěru, že obžalované při ukládání úhrnného trestu dle § 43 odst. 1 tr. zákoníku pro nejpřísněji trestný zvláště závažný zločin těžkého ublížení na zdraví s následkem smrti podle § 145 odst. 3 tr. zákoníku v sazbě 8 až 16 let, lze uložit trest pouze nepodmíněný, a to blíže polovině zákonné trestní sazby. Je pravdou, že obžalovaná je dosud osobou trestně zachovalou a z hlediska zákona bezúhonnou, neboť nebylo zjištěno, že by se v minulosti dopustila jakéhokoliv protiprávní jednání. Na druhé straně je nutno konstatovat, že obžalované v daném případě přitěžuje skutečnost, že se dopustila trestné činnosti opakovaně, na více dětech, a to i poté, co po prvním skutku proti nezletilé „B.“ bylo proti ní zahájeno trestní stíhání, byla zadržena a bylo rozhodováno o její vazbě. Přes tyto skutečnosti nezvolila ani po propuštění ze zadržetí jiné zaměstnání, ačkoli z minulosti měla s jinými povoláním zkušenost, když pracovala např. jako finanční poradkyně, tlumočnice z vietnamštiny apod., a nadále se věnovala hlídání dětí za úplatu, neboť jí tato činnost přinášela poměrně výrazný zisk, zvláště za situace, kdy šlo o nedovolené podnikání, které nepodléhalo zdanění. Trestné činnosti se tak dopouštěla v rozmezí několika měsíců v průběhu celého roku, přičemž svým jednáním poškodila nejméně tři nezletilé děti, přičemž z provedeného dokazování v hlavním líčení vyplývá, že minimálně v důsledku nedostatečné péče vystavila nebezpečí újmy na zdraví také další jí svěřené děti. Současně soud kromě předchozí trestní bezúhonnosti u obžalované neshledal žádné polehčující okolnosti, neboť trestnou činnost nedoznala a popírala ji až do samého závěru, z odpovědnosti za stíhanou trestnou činnost se pak obžalovaná pokusila obvinít další osoby, a v rozporu s provedeným dokazováním uváděla, že si nebyla vědoma ani toho, že by děti jednotlivá zranění utrpěly, ačkoliv dle závěru znalců musely děti reagovat natolik bolestivě a hlasitě, že nebylo možné tyto příznaky přehlédnout. **Pokud pak obžalovaná v jednacím síni projevila lítost, tak pouze a výhradně nad svým pohnutým osudem a těžkým osudem svého nezletilého syna, který zůstane bez rodičů, k samotným poškozeným se chovala zcela aneticky.** S ohledem na tyto skutečnosti tedy soud ukládal trest za zvláště závažný zločin v rozmezí 8 až 16 let ve výměře mezi čtvrtinou a polovinou zákonné trestní sazby, tedy **v délce 11 let odnětí svobody**, který společenské škodlivosti jednání i přístupu obžalované k celému trestnímu řízení i způsobeným následkům považuje za adekvátní. Současně však soud dospěl k závěru, že zařazení obžalované do věznice se zvýšenou ostrahou by přes závažnost stíhaných tr. činů, s ohledem na její předchozí trestní bezúhonnost a poměrně nízký věk, bylo ve vztahu k povaze narušení obžalované nepřiměřeně přísné a že k nápravě obžalované postačí zařazení do věznice s ostrahou. Učinil tedy rozhodnutí dle § 56 odst. 3 tr. řádu a zařadil obžalovanou pro účely

výkonu trestu odnětí svobody do věznice s mírnějším režimem, přičemž bral ohled i na zájem nezletilého dítěte, když mírnější režim věznice umožní odsouzené neztratit zcela kontakt se svým synem. Současně však s ohledem na opakované jednání obžalované, považuje soud za nutné ukládat obžalované současně trest zákazu činnosti, a to výkonu práce chůvy a ošetřovatelky nezletilých dětí na maximální možnou dobu 10 let.

S ohledem na trvalý pobyt obžalované na území České republiky, vázaný na pobyt zbytku rodiny včetně rodičů a nezletilého dítěte, neuložil soud současně obžalované trest vyhoštění, neboť by byl v rozporu s ustanovením § 80 odst. 3 písm. c) tr. zákoníku.

Náhrada škody a nemajetkové újmy

Protiprávním jednáním obžalované, jež zasáhlo do absolutních práv poškozených, vznikla těmto poškozeným jak újma na jmění – tedy újma majetková, tak nemajetková újma, tj. taková újma, která pro poškozeného představuje jakoukoli újmu, která neznamena přímou škodu na majetku, přičemž ve smyslu § 2910 obč. zákoníku škůdce – v daném případě obžalovaná, která vlastním zaviněním poruší povinnost stanovenou zákonem a zasáhne tak do absolutních práv poškozeného, je povinna nahradit poškozenému, co tím způsobila. Ve smyslu § 2951 obč. zákoníku se škoda nahrazuje uvedením do předešlého stavu. Není –li to možné, nebo žádá-li to poškozený, hradí se škoda v penězích.

Soud konstatuje, že k tr. řízení dle § 43 odst. 3 tr. řádu s **nárokem na náhradu škodu a nemajetkové újmy** se řádně a včas připojila pošk. **V.B.N. N. a její rodiče T. L. N. a V.D. D.**, a to s částkou 210.153,85 Kč jako se škodou majetkovou a dále pak s nemajetkovou újmu v celkové výši 11.237.595 Kč, sestávající z bolestného ve smyslu § 2958 obč. zákoníku ve výši 237.595 Kč, ztížení společenského uplatnění ve smyslu stejného ust. občanského zákoníku ve výši 9.000.000 Kč a za duševní útrapy sekundárním obětem ve smyslu § 2959 obč. zákoníku ve výši 1.000.000 Kč každý z pošk. rodičů.

Dále se k tr. řízení připojili rodiče zemřelé pošk. G.L. N., poškození **D. T. N. a H. B. V.**, a to s částkou 30.214 Kč jakožto škodou majetkovou za náklady spojené s pohřbem nezletilé a s nemajetkovou škodou za způsobené duševní útrapy ve výši 2.000.000 Kč pro každého z pošk. rodičů zemřelé nezletilé.

Jako poslední s k tr. řízení s nárokem na náhradu škody připojila pošk. společnost **Slavia pojišťovna a.s.** s částkou **1.102.091 Kč**, tedy částkou vynaloženou za léčbu poškozené nezletilé **V. B. N. N.**

Pošk. **M.A. N. a její rodiče T.N. N. a T. N. M.** se k tr. řízení s nárokem na náhradu škody nepřipojili.

Poškozená FN Motol v přípravném řízení navrhla (viz čl. 193), aby „tomu, kdo zranění poškozené N. V.B.N. způsobil, byla uložena povinnost k náhradě škody způsobené trestným činem, a to ve výši 77.387,-Kč s příslušenstvím.“ Tento návrh však poškozená před zahájením dokazování ve věci dále nijak nespecifikovala a nedoplnila, ačkoli byla o jednání řádně vyrozuměna a soud tedy konstatuje, že poškozená FN Motol s k trestnímu řízení ve

smyslu § 43 odst. 3 tr. řádu řádně nepřipojila, neboť přesně neuvedla, vůči komu svůj nárok uplatňuje, přičemž použitá formulace „tomu, kdo zranění způsobil...“ je v tomto ohledu zcela nedostatečná. K pozdějšímu řádnému připojení, doručenému soudu až po zahájení dokazování v trestním řízení již soud přihlížet nemůže. Z tohoto důvodu soud o nároku poškozené FN Motol nerozhodoval ani podle § 206 odst. 3 tr. řádu, ani podle § 229 odst. 1 tr. řádu, zároveň je však nutno podotknout, že tento fakt nijak nebrání poškozené FN Motol, aby se s nárokem na náhradu škody, která byla nepochybně Fakultní nemocnici v souvislosti se zaviněným jednáním obžalované způsobena (a to jak v důsledku léčby nezletilé v průběhu roku 2015 tak i v roce 2016), obrátila na řízení ve věcech občanskoprávních.

Pokud jde o poškozenou **V.B.N.N.**, soud přiznal dle § 228 odst. 1 tr. řádu na **majetkové škodě** částku 58.369 Kč a ve zbytku soud odkázal poškozené na řízení ve věcech občanskoprávních. Zmocněnkyně nezletilé řádně doložila, že rodiče uhradili z faktury vystavené FN Motol ze dne 9.4.2015 (faktura č. 734941/15 znějící celkově na částku 79.720,26 Kč) částku 4.000 Kč a 3.120,- Kč za pobyt ve FN Motol. Dále pak řádně doložili uhrazení částek 49.190,- Kč a celkem 2.059,- Kč za léčebné služby poskytnuté Státními léčebnými lázněmi Jánské lázně. Celkem tedy fakticky poškození rodiče uhradili částku ve výši 58.369,- Kč. Ve zbytku (zbývající částka z faktury FN Motol č. 734941/15 a faktura FN Motol č. 735213/16) nemohl soud náhradu škody přiznat, neboť jednak škoda poškozeným rodičům fakticky nevznikla, protože jejich majetek se v důsledku neuhrazení shora uvedených faktur nezmenšil a jednak z důvodu, že přiznáním náhrady škody i v dosud neuhrazeném rozsahu by se ve své podstatě zhoršilo postavení poškozených. Pošk. FN Motol fakturuje léčebné úkony poskytnuté pošk. V. B. N. N. přímo jejím rodičům, avšak zároveň se domáhá náhrady škody v rámci adhezního řízení (byť nikoli řádně). Za takovéto situace, by tedy pohledávka pošk. FN Motol měla být primárně uspokojena přímo obžalovanou, neboť právě ona je škůdcem ve smyslu občanského zákoníku. V případě přiznání náhrady škody poškozeným rodičům v plném požadovaném rozsahu by břemeno uhrazení a i vymožení částky od obžalované bylo fakticky přesunuto na poškozené rodiče, což na nich nelze za žádných okolností spravedlivě požadovat. Proto tedy soud odkázal podle § 229 odst. 2 tr. řádu se zbytkem nároku na náhradu škody poškozené rodiče na řízení ve věcech občanskoprávních; soud zároveň nad rámec svého rozhodnutí uvádí, že poškozené FN Motol nic nebrání v tom, aby postupovala stejným způsobem a uhrazení požadovaných částek vymohla na obžalované přímo.

Pokud jde o **nemajetkovou újmu**, soud konstatuje, že tato v daném případě vznikla jednak pošk. V. B. N. N. porušením zákona na straně obžalované, a to zásahem do přirozených práv člověka chráněných u ustanovením § 81 obč. zákoníku, kdy ochrany požívá zejména život a důstojnost člověka, jeho zdraví, vážnost, čest, soukromí atp. Podle ustanovení § 2956 obč. zákoníku je škůdce povinen odčinit takovou újmu, na přirozených právech člověka, pokud ji způsobil, přičemž jako nemajetkovou újmu odčiní i způsobené duševní útrapy (dle § 2959 obč. zákoníku, jedná se o tzv. sekundární oběti tr. činu). Podle § 2957 obč. zákoníku pak „způsob a výše přiměřeného zadostiučinění mají být určeny tak, aby byly odčiněny i okolnosti zvláštního zřetele hodné, přičemž se vezme rovněž v úvahu obava poškozeného ze ztráty života nebo vážného poškození zdraví, pokud takovou obavu hrozba nebo jiná příčina vyvolala“. Dle § 2951 obč. zákoníku se „nemajetková újma odčiní přiměřeným zadostiučiněním, které musí být poskytnuto v penězích“. V případě ublížení na zdraví či

usmrcení odčiní škůdce ve smyslu § 2958 obč. zákoníku vytrpěné bolesti (bolestné) a vznikla-li překážka lepší budoucnosti poškozeného, nahradí též ztížení společenského uplatnění.

Z provedeního dokazování tedy není žádných pochyb o tom, že ve smyslu výše uvedených zákonných ustanovení občanského zákoníku vznikl nárok na nemajetkovou újmu samotné pošk. V. B. N. N. (ve formě bolestného a ztíženého společenského uplatnění), tak i jejím rodičům a to za prožité duševní útrapy. Ze stejného titulu pak vznikl nárok na náhradu nemajetkové újmy též pozůstalým rodičům pošk. G.L. N..

U nemajetkové újmy pošk. V.B.N.N. soud rozhodl o přiznání **bolestného** v plné požadované výši, tedy 237.595 Kč, neboť poškozená doložila vyjádření FN Motol, Klinika anesteziologie, resuscitace a intenzivní medicíny ze dne 26.7.2016 vypracované MUDr. Danou Hechtovou obsahující diagnostické ohodnocení zranění, která poškozená utrpěla včetně bodového ohodnocení dle praxí obecně uznávané Metodiky Nejvyššího soudu ČR k náhradě nemajetkové újmy na zdraví. Po přezkoumání došel soud k závěru, že nárokovaná částka je plně v souladu s postupy stanovenými shora uvedenou Metodikou (bodové ohodnocení vynásobené 1% z průměrné hrubé nominální mzdy za rok 2014 – 25.686 Kč), přičemž zprávu FN Motol podanou odborným personálem vzal za dostatečně průkaznou a neměl tedy důvodu nechávat ve věci vypracovat znalecký posudek. Pokud se jedná o nárok na **odškodnění za ztížení společenského uplatnění**, soud přiznal částku ve výši 2.000.000 Kč, nikoli 9.000.000 Kč, jak bylo požadováno. Dle shora zmíněné Metodiky je nově výše odškodnění za ztížení společenského uplatnění posuzována podle rozsahu omezení (vyřazení) poškozeného z běžného života, vyjádřeného v procentech. Základní rámcová hodnota při plném, 100% vyřazení činí částku mírně přesahující 10.000.000 Kč (400 násobek průměrné měsíční nominální mzdy na přepočtené počty zaměstnanců v národním hospodářství za kalendářní rok, předcházející roku, kdy se ustálil zdravotní stav poškozeného) a výsledná částka se tedy stanoví vynásobením procentuálního omezení touto sumou. Omezení poškozeného je však s to určit toliko kvalifikovaný lékař na základě objektivních zjištění, přičemž v daném případě není bez dalšího zkoumání možné ani uzavřít, zda došlo k ustálení zdravotního stavu poškozené nezletilé. Poškozená požadovala částku ve výši 9.000.000 Kč, neboť mělo dojít k vyřazení z 90% sfér společenského života, toto své tvrzení ilustrovala na několika příkladech, avšak nijak nedoložila objektivním znaleckým zkoumáním, pouze předloženými lékařskými zprávami. Z vyjádření znalce z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství v hlavním líčení vzal soud za prokázané, že nezletilá ponese trvalé následky po celý zbytek života, ke konkrétnímu rozsahu omezení se však slyšený znalec nebyl s ohledem na svou specializaci oprávněn vyjadřovat. Znalecký posudek z oboru stanovení nemateriální újmy na zdraví soud nenechal vypracovat, neboť samotná výše takto utrpěné újmy není zákonným znakem stíhaného zločinu a nejde tak o dokazování v rozsahu potřebném pro rozhodnutí soudu ve smyslu § 2 odst. 5 tr. řádu, a to zejména v kontextu s nutností rychlosti vazebního trestního řízení, jež by další lékařské znalecké vyšetření nepřiměřeně prodlužovalo a další dokazování by tak překračovalo nutný rámec dokazování v hlavním líčení. Ostatně, znalecký posudek mohli nechat vypracovat sami poškození zastoupení zmocněncem, když ke zranění došlo již v únoru roku 2015. Přesto však soud, na základě zjištěných skutečností, zejména výpovědí poškozených a závěrů slyšeného znalce z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, který reagoval na aktualizované zdravotní zprávy o stavu poškozené nezletilé V.B.N.N. dospěl k závěru, že spáchaným zločinem byla poškozené nepochybně spáchána

újmama opravňující požadovat odškodnění ztíženého společenského uplatnění, a to nejméně ve výši 2.000.000 Kč, neboť je zcela mimo jakoukoli pochybnost, že bude vyřazena ze vzdělávání a společenského života v minimálním rozsahu 20%. Znalec v rámci hlavního líčení jasně potvrdil, že pošk. V. B. N. N. trpí v důsledku způsobeného poranění trvalými následky, a to v oblasti motorické i psychické a současně v důsledku narušení a zjizvení mozkové tkáně, které je prakticky neodstranitelné, se u poškozené rozvinula sekundární pούrazová epilepsie.

Poškození rodiče nezletilé dále nárokují každý 1.000.000 Kč, a to dle § 2959 obč. zákoníku za **prožité duševní útrapy**. Předchozí úprava obsažená v zák. č. 40/1964, občanský zákoník, poskytovala dle § 444 odst. 3 sekundárním obětem – pozůstalým rodičům paušální částku ve výši 240.000 Kč, což bylo obecně považováno za částku nízkou a nedostatečně odškodňující. Ust. § 2959 obč. zákoníku stanovuje: *Při usmrcení nebo zvlášt' závažném ublížení na zdraví odčiní škůdce duševní útrapy manželu, rodiči, dítěti nebo jiné osobě blízké peněžitou náhradou vyvažující plně jejich utrpení. Nelze-li výši náhrady takto určit, stanoví se podle zásad slušnosti.* Je zřejmé, že tato současná právní úprava neposkytuje v případě sekundární újmy jasně vymezené postupy, které by bylo možné užít k určení konkrétní finanční částky vyčísľující duševní útrapy pozůstalých, resp. obecně osob blízkých oběti trestného činu (metodika Nejvyššího soudu v tomto případě není aplikovatelná a nelze tak vyjít z „hodnoty lidského života“ ve výši cca 10 mil.). Základní kategorie, které je při zvažování výše této monetární náhrady nutno brát v úvahu určil Ústavní soud ve svém nálezu sp.zn. I. ÚS 2844/14 ze dne 22. 12. 2015 (nález se výslovně vztahuje na případy, kdy došlo k úmrtí poškozeného, nicméně lze jej analogicky vztáhnout i na případy předjímané ust. § 2959 obč. zákoníku, tedy dojde-li k „zvlášt' závažnému ublížení na zdraví“). Na straně poškozeného se jedná se zejména o intenzitu vztahu sekundární oběti s obětí primární (zemřelým, resp. tím, kterému bylo zvlášt' závažně ublíženo na zdraví), věk zemřelého a pozůstalých, případná hmotná závislost pozůstalých na zemřelé osobě, případné poskytnutí jiné satisfakce pachatelem. Na straně pachatele je nutné posuzovat jeho postoj k projednávané věci (ve smyslu vyjádření lítosti, snahy o náhradu škody, omluvy atp.), dopad události do jeho duševní sféry, jeho majetkové poměry a konečně míra zavinění včetně eventuálního spoluzavinění poškozeného. Ústavní soud též potvrdil, že funkcí monetární náhrady nemajetkové újmy je primárně satisfakce, avšak je též třeba přihlížet **k účelu preventivně-sankčnímu při zohlednění majetkových poměrů pachatele tak, aby uložená částka nebyla pro něj likvidační.**

Za **prožité duševní útrapy** tedy soud přiznal každému z rodičů **500.000 Kč**. Při svých úvahách o výši přiznané částky vyšel soud též z aktuálních rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, zejména: 6 Tdo 1421/2015 ze dne 18.5.2016; 4 Tdo 1047/2016 z 30.8.2016; 4 Tdo 1402/2015 ze dne 12.4.2016, ve kterém Nejvyšší soud uvedl následující: *„Při úvahách o výši náhrady nemajetkové újmy podle § 2959 obč. zák. je třeba vycházet z principu proporcionality. Přitom se zohledňují okolnosti na straně poškozeného (tj. pozůstalého), mezi které patří zejména kvalita a intenzita příbuzenského vztahu, věk, materiální závislost pozůstalého na usmrcené osobě apod. Na straně obviněného je třeba vzít v úvahu především jeho postoj k projednávané věci, dopad události do jeho duševní sféry a míru zavinění, eventuálně spoluzavinění usmrcené osoby. Samotné popírání viny nebo podání řádného či mimořádného opravného prostředku nemůže být důvodem ke zpřísnění přiznávané kompenzace. Pokud jde o majetkové poměry obviněného, lze je zohlednit při úvaze o výši náhrady nemajetkové újmy v rámci*

moderačního práva tak, aby výše náhrady nebyla pro obviněného likvidační. Přitom jsou rozhodné nejen jeho stávající majetkové poměry, ale uváží se i jeho věk a v návaznosti na to též předpoklady uhradit vzniklou újmu do budoucna. II. Duševní útrapy spojené s prožíváním usmrcení blízké osoby je třeba pro účely stanovení výše náhrady posuzovat z pohledu průměrného člověka. Případné snížení či naopak zvýšení této náhrady musí být v rámci trestního řízení řádně doloženo a prokázáno poškozeným. Obvyklá výše náhrady nemajetkové újmy se může pro skupinu citově nejbližších osob, jakými jsou rodiče, děti a manželé pohybovat v základním rozpětí mezi 240 000 Kč až 500 000 Kč.“ Soud vzal v daném případě do úvahy zejména kvalitu a blízkost vztahu mezi rodiči a poškozenou, kdy tento je zajisté nutné hodnotit jako naprosto elementární a tudíž jeho narušení se velmi citelně a bolestivě projevuje v duševní sféře poškozených; tragičnost celé události je pro rodiče-poškozené dále umocňována faktem, že jejich dcera je na nich naprosto závislá, což se s přibývajícím věkem bude měnit patrně jen minimálně. Přiznaná částka tedy v tomto ohledu odráží závažnost, jakým se následek trestného činu promítl do osobní sféry poškozených rodičů. Na straně obžalované soud přihlédl k tomu, že k celé věci se staví odmítavě a dle názoru soudu emocionálně zcela chladně, a to přes proklamovaný vřelý vztah k nezletilým, přičemž žádnou vinu, byť i pouze v rovině zanedbání dozoru či péče, si nepřipouští; žádnou, byť i symbolickou satisfakci pak poškozeným neposkytl. Na druhé straně pak bylo nutné zohlednit majetkové poměry obžalované, kdy tato je v současné době v podstatě nemajetná svobodná matka, minimálně po dobu výkonu trestu finančně odkázaná na své rodiče. Po zvážení tohoto faktu musel soud při aplikaci zásady proporcionality dojít k tomu, že požadované částky 1.000.000 Kč pro oba z poškozených rodičů jsou nepřiměřeně vysoké, a to i z toho důvodu, že vyšší částka by s ohledem na další nezanedbatelné nároky poškozených pro obžalovanou byla patrně likvidační. Při úvaze o výši náhrady nemajetkové újmy soud vzal v potaz, ve smyslu shora uvedených rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, i předchozí právní úpravu obsaženou v § 444 odst. 3 občanského zákoníku účinného do 31.12.2013, který v předmětných případech (pozůstalí rodiče) přiznával paušální částku ve výši 240.000 Kč. Přiznaná částka tedy činí více než dvojnásobek této sumy, což odráží ekonomické změny ve společnosti v důsledku inflace a dle názoru soudu poskytuje, vzhledem ke specifikům věci, dostatečnou satisfakci. Je zřejmé, že přijetím nové úpravy zákonodárce zamýšlel v ohledu monetárního odškodnění posílit postavení poškozeného tak, aby byly přiznávány částky vyšší, avšak dle názoru soudu není naprostá diskontinuita s rozhodovací praxí dle § 444 odst. 3 občanského zákoníku zcela na místě; v dané věci se přiznání náhrady nemajetkové újmy, která by částku 240.000 Kč přesahovala více než čtyřnásobně nejeví jako adekvátní. Dále též soud poukazuje na rozhodovací praxi Městského soudu v Praze, zejména ve věcech pod sp.z n. 47 T 5/2015, 48 T 5/2014, 48 T 9/2014, 10 T 2/2015, 63 Tm 8/2015; byť se v uvedených věcech jedná o tr. činy vraždy dle § 140 tr. zákoníku (v základní i kvalifikované skutkové podstatě), lze jejich závěry na projednávanou věc analogicky vztáhnout.

Celkově tedy uložil soud obžalované zaplatit poškozeným V. B. N. N. a jejím rodičům **na majetkové škodě a nemajetkové újmě 3.295.964 Kč** a ve zbytku poškozené dle § 229 odst. 2 tr. řádu odkázal na řízení ve věcech občanskoprávních.

U poškozených rodičů nezl. zemřelé G.L. N. (M.) - sv. **D. T. N.a** a **H. B. V.** soud přiznal dle § 228 odst. 1 tr. řádu na **majetkové škodě** částku 30.214 Kč, tedy uplatněnou majetkovou újmu

v plném rozsahu dle připojení , neboť poškození svůj nárok řádně doložili fakturami za nájem hrobového místa, služby spojené s pohřbem a koupi urny a jejich nárok tak byl postaven na jisto.

U nemajetkové újmy pošk. D. T. N.a a T. B. V. (duševní útrapy tzv. sekundární oběti), soud rozhodl tak, že každému z pošk. rodičů přiznal **500.000 Kč**. Jde-li o odůvodnění, odkazuje zde soud na všechny shora uvedené závěry vztahující se k náhradě nemajetkové újmy u poškozených rodičů T. L. N. a V.D. D.a, a to včetně kvality a intenzity vztahu mezi nimi a zemřelou dcerou. Při úvahách o výši přiznané částky se soud v tomto případě zabýval zejména odlišností následků v obou případech, neboť pošk. V. B. N. N. způsobená zranění přežila, avšak byla jí způsobena trvalá újma na zdraví. Naproti tomu pošk. G.L. N. byla tr. činem způsobena smrt. Smrt je samozřejmě zcela nevratnou a definitivní událostí, která naprosto zamezuje možnosti jakéhokoli dalšího rozvíjení vztahu do budoucna, mohlo by se tedy proto jevit, že kvalitativně je úmrtí poškozené více traumatizující a zasahuje do osobní sféry poškozených razantnějším způsobem. Při zvážení všech okolností obou případů však soud došel k tomu, že takovýto závěr nelze jednoznačně učinit, pošk. V. B. N. N. sice nezemřela a vztah rodičů k ní se tedy může stále rozvíjet, avšak trvalé následky způsobené tr. činem jsou takového rázu, že způsobují duševní útrapy rodičů kontinuálně, neboť oba rodiče jsou následkům tr. činu neustále vystaveni, přičemž prognóza do budoucna se jeví jako nepříliš příznivá. Z tohoto důvodu tedy soud staví oba následky z hlediska duševních útrap na roveň a přiznal oběma skupinám rodičů poškozených částku ve stejné výši.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 8 (osmi) dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

Rozsudek může odvoláním napadnout

- a) státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku,
- b) obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká,
- c) zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabrání věci,
- d) poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy nebo na vydání bezdůvodného obohacení, pro nesprávnost výroku o náhradě škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo o vydání bezdůvodného obohacení.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí

V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce; toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo k vydání bezdůvodného obohacení, má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy nebo na vydání bezdůvodného obohacení.

Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel, partner a druh. Státní zástupce může tak učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jeho způsobilost k právním

úkonům omezena, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho zákonný zástupce a jeho obhájce.

Odvolání musí být ve lhůtě 8 dnů ode dne jeho doručení nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně podle § 251 tr.ř. také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo (§ 249 odst.1 tr.ř.).

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obviněného (§ 249 odst. 2 tr.ř.).

Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy (§ 249 odst.3 tr.ř.).

Právo odvolání nemohou s úspěchem uplatnit ty osoby, které se ho po vyhlášení rozsudku výslovně vzdaly.

Poškozený, jemuž byl odsuzujícím rozsudkem, jímž soud odsoudil obžalovaného k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, přiznán alespoň zčásti nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo na vydání bezdůvodného obohacení, má právo žádat o vyrozumění o konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění odsouzeného z trestu odnětí svobody. Žádost poškozený podává soudu, který rozhodoval v prvním stupni. (§ 228 odst. 4 tr.ř.)

V Praze dne 22. března 2017

Mgr. Blanka Bedřichová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost : H.